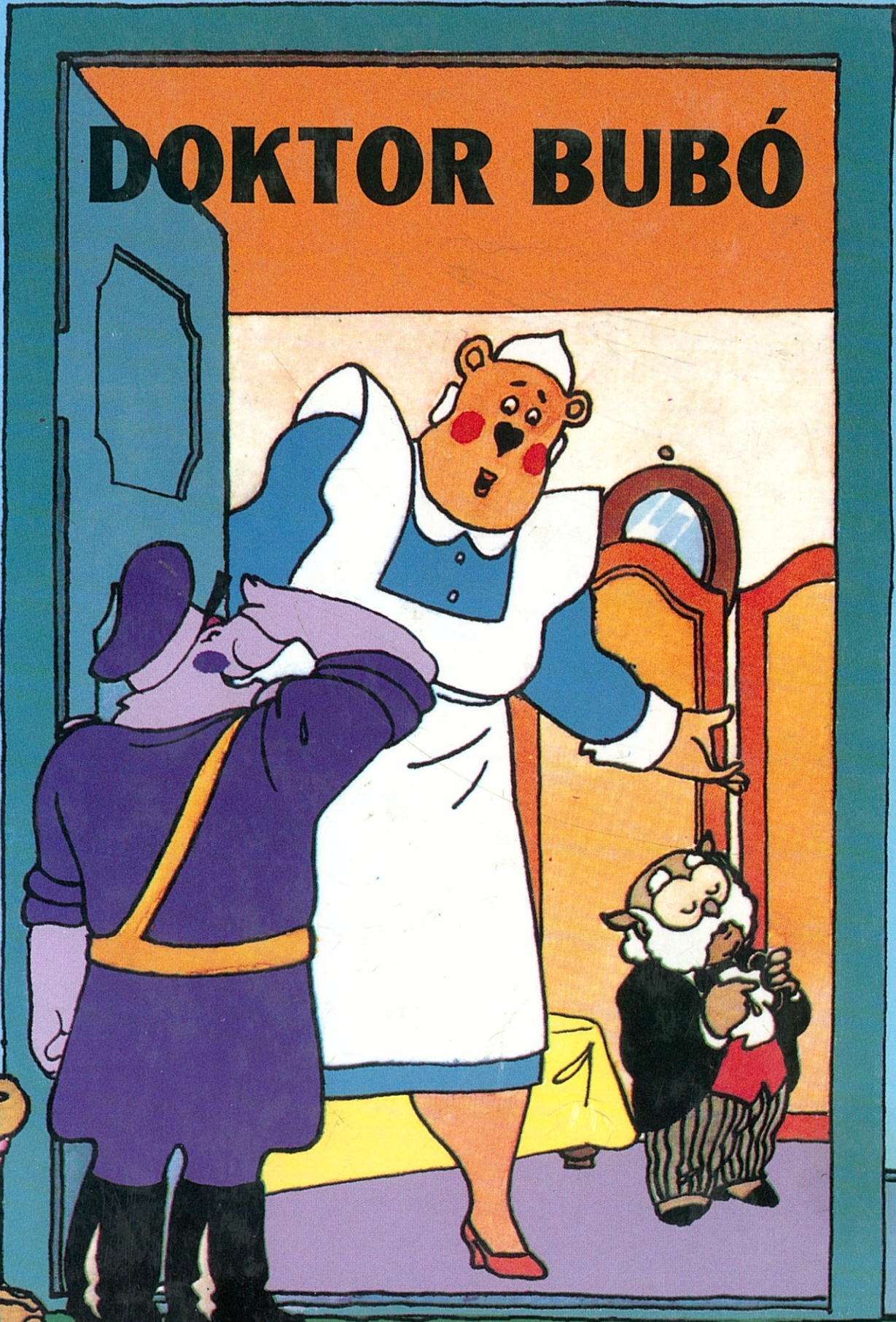

Romhányi József

DOKTOR BUBÓ

ROMHÁNYI JÓZSEF · DOKTOR BUBÓ

MÓRA

Romhányi József
DOKTOR BUBÓ

Romhányi József

DOKTOR BUBÓ

TERNOVSZKY BÉLA RAJZAIVAL

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

*A szerzők ezúton kívánnak köszönetet
mondani Nepp Józsefnek,
aki – mint a Kérem a következőt című
tv-sorozat rendezője – a történet kialakításában,
mind a figurák megformálásában társalkotó
módon működött közre.*

Negyedik kiadás

Text © Romhányi József jogutóda, 1999, 2003

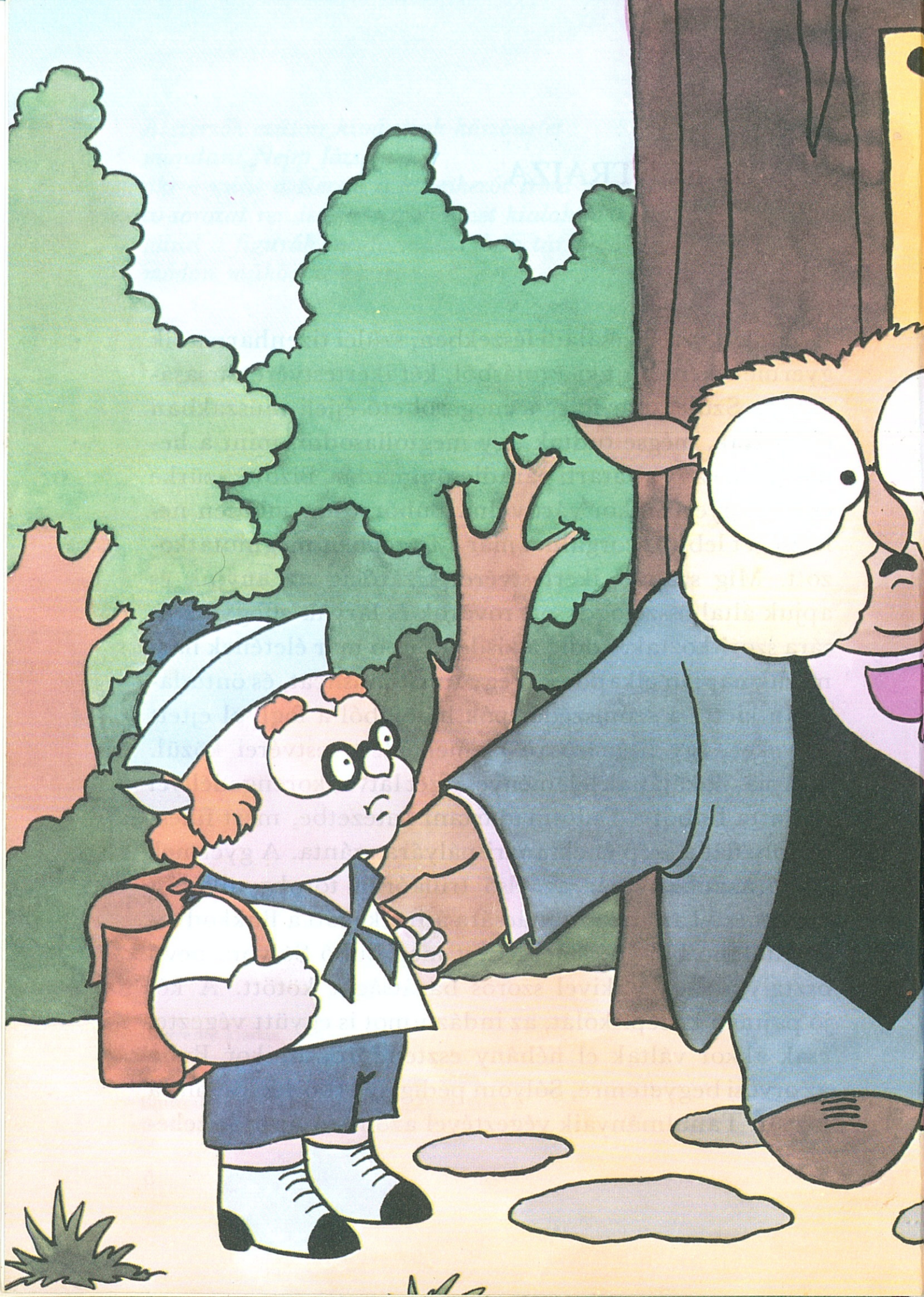
Illustrations © Ternovszky Béla, 1979, 2003

© Móra Könyvkiadó, 1999, 2003

DR. BUBÓ RÖVID ÉLETRAJZA

Hősünk egyszerű családi fészekben, szülei tizenharmadik gyermekeként bújt ki a tojásból, két ikertestvére társaságában. Szülei, bár főleg a megerőltető éjjeli műszakban dolgoztak, mégse tudtak úgy megtollasodni, mint a henyepáva vagy a rátarti paradicsommadár. Bizony szürke és sivár gyermekkor várt volna Bubóra, ám minden nehézséget lebíró szorgalma már a fészekben megmutatkozott. Míg szájtáti ikertestvérei kizárólag az anyjuk és apjuk által összefogdosott rovarok és lárvák elfogyasztására szorítkoztak, addig a kisdud Bubó már életének harmadik napján elkapdosott egy tucat muslicát, és öntudatosan kiette a szomszédos pók hálójából a foglyul ejtett legyeket. Így hamarosan kiemelkedett testvérei közül.

Apja, fiókájának leleményességét látva, korengedéllyel beíratta Bubót a Dalosmadártani Intézetbe, mert fülesbagoly fiát a szép énektanári pályára szánta. A gyermek Bubó azonban már az első trillaórán torokgyulladást kapott és a kanári kar tanácsára átiratkozott a Bükkodvasi Általánosba. Itt ismerkedett meg Bubó Sólyom nevű osztálytársával, akivel szoros barátságot kötött. A két jó pajtás a középiskolát, az indáziumot is együtt végezte, csak akkor váltak el néhány esztendőre, amikor Bubó az orvosi begyetemre, Sólyom pedig az erdőakadémiára került. Tanulmányaik végeztével azonban újra összeke-

DA LOS MA

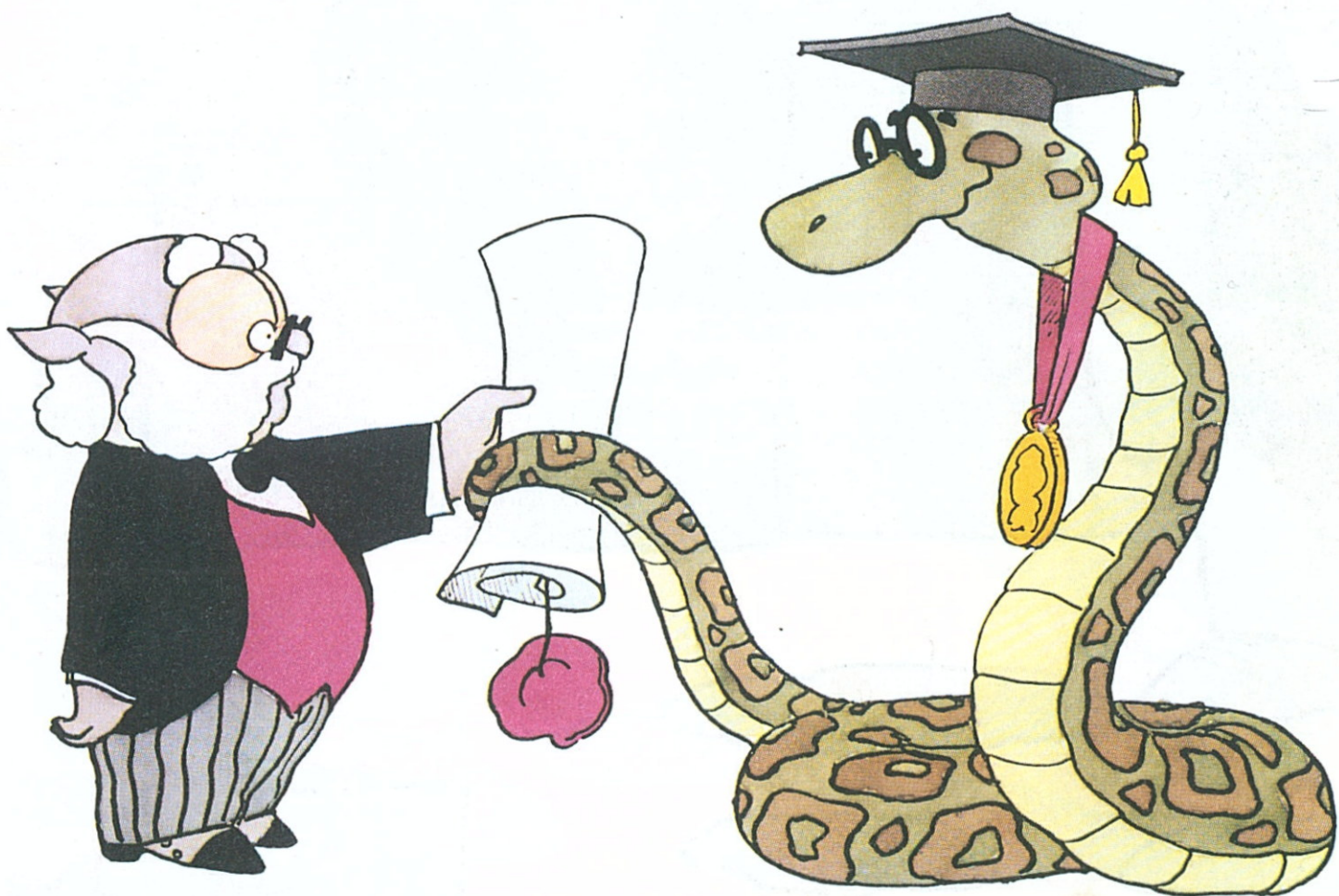
INTÉZ

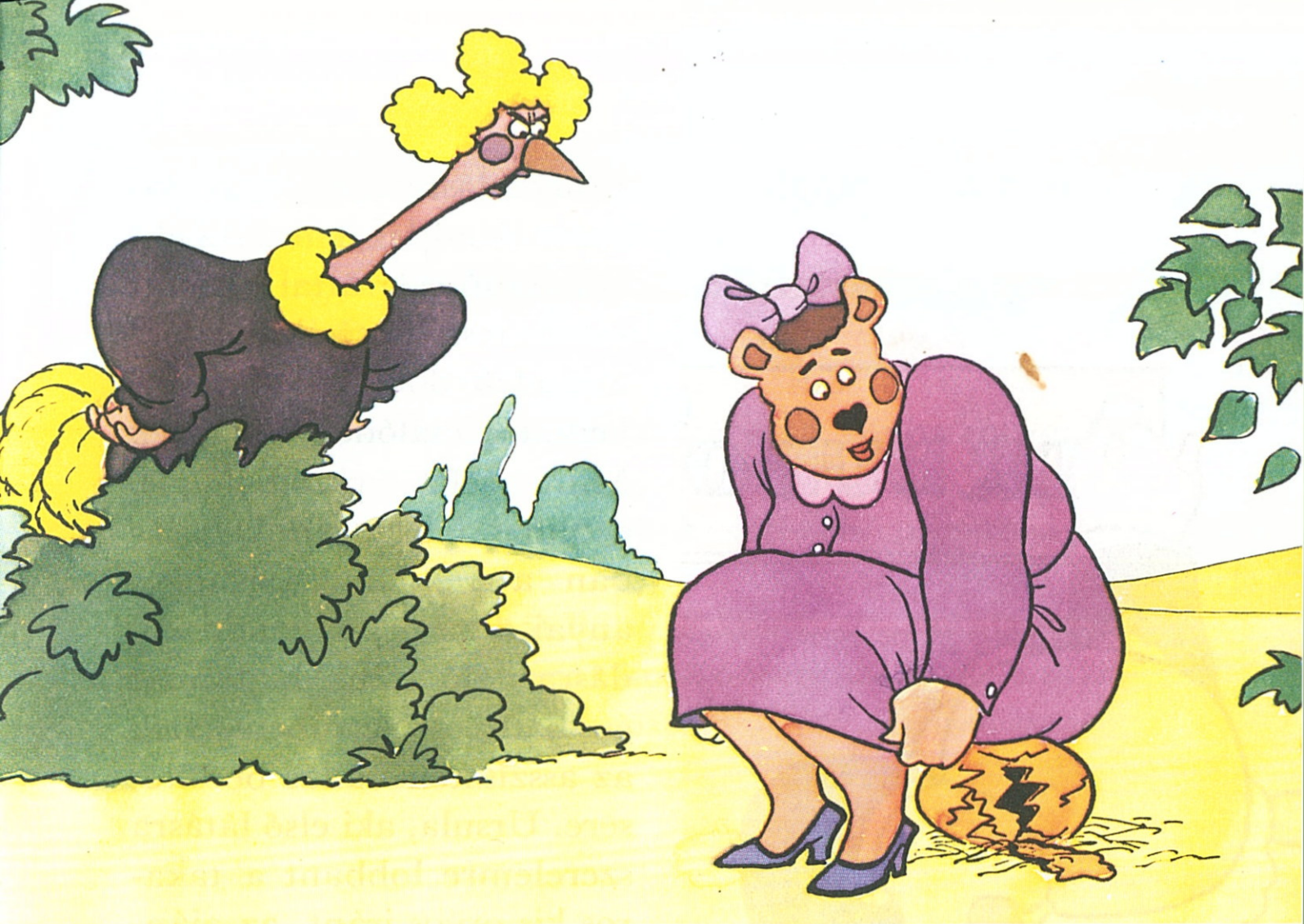

rültek, és a régi barátság jegyében igyekeztek a közszolgálatban egymás munkáját elősegíteni.

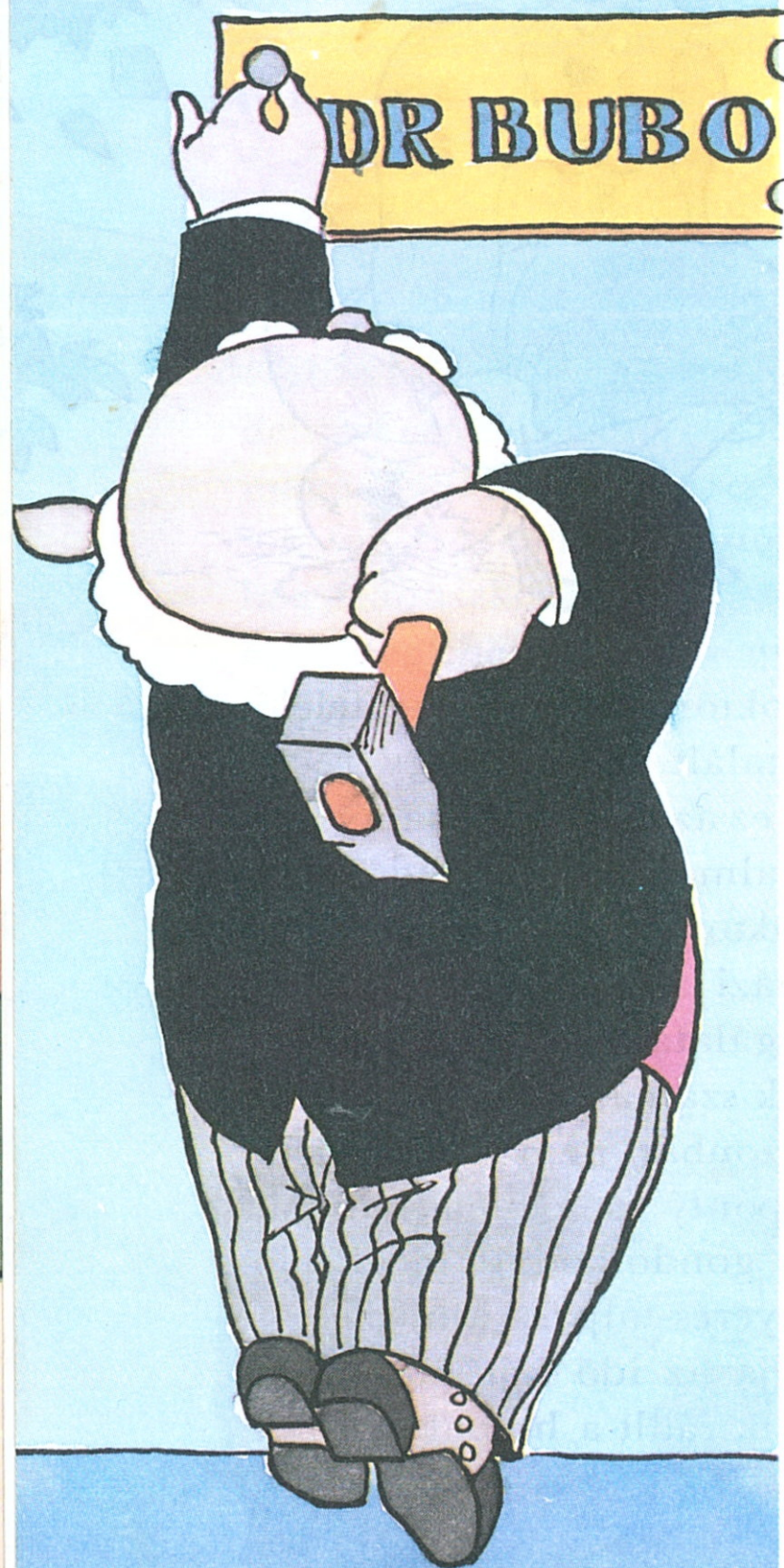
Bubó kitűnő minősítésű orvosi diplomát nyert. Avatásakor a begyetem Boa Constrectora, a közismert kígyógyászprofesszor beszédében a legnagyobb elismerés hangján nyilatkozott arról, hogy tanítványa az általános orvosi tudományok gondos elsajátításán túl lélektani ismeretekben is rendkívüli előrehaladást mutatott. Mint a későbbiekben látni fogjuk, a Constrector jól ítélte meg Bubó doktor felkészültségét.

A fiatal orvos csak igen kezdetlegesen berendezett rendelővel rendelkezett. Mindössze két műszert mondhatott magáénak: egy fogót és egy fűrészt. Az előbbit a szárnyasok fogkezelésére, az utóbbit pedig azért szerezte be, hogy lábüszkösödésben szenvedő kígyók baján amputálással segíthessen. Ám a gyenge műszerezettségénél is na-

gyobb gondot jelentett Bubó doktornak, hogy megfelelő betegellátó személyzetet sem talált. Először egy récét alkalmazott ápolónővérnek, de ez az asszisztencia nyomtalanul eltűnt egy gyomorbántalmakban szenvedő róka vizsgálata alkalmából. Bubó doktor ezután egyszerre két segéderővel próbálkozott. Kis házi laboratóriumába vérvételre a görényt, gégészeti vizsgálataihoz pedig a tükörpontyot alkalmazta. Betegeinek száma ekkor hirtelen a nulla alá csökkent. A görény azonban nem sokáig bírta a rendelő tisztaságzagát, a ponty is vízben hagyta. Ám a jó szerencse hamarosan gondoskodott megfelelő nővérrel. Ursula, a kissé tenyeres-talpas, ám melegszívű, ifjú medvelány, kit anyja az idő tájt még nem részesített kellő felvilágosításban, ráült a homokban lelt

strucctoására, hogy egy kis bocsnak adjon életet. Az ebből eredő csőr által okozott súlyos testi sértés látletére kirendelt doktor megismerkedett a csalódott sérülttel. Mint jeles pszichológus, azonnal felismerte Ursulában a rendkívül erőteljes anyai ösztönt, a gondoskodásra való élénk hajlamot, és ajánlatot tett betegének az asszisztensi állás betöltésére. Ursula, aki első látásra szerelemre lobbant a takaros kis orvos iránt, az ajánlatot boldogan elfogadta. E perctől kezdve Bubó doktor nagy problémája rendkívül kedvező megoldást nyert. Hívebb, odaadóbb asszisztentst nem találhatott volna. A váró megtelt betegekkel, a várakozás azonban ekkor még hosszúra nyúlt. Az első hetekben ugyanis Bubó doktort unos-untalan kirángatta onnét az elsősegélyadási kötelezettsége. Az erdőben ekkor még igen gyenge lá-

bon állt a közbiztonság. A fészekrablások, vérengzések és egyéb erőszakos bűncselekmények szinte percenként követték egymást. Nagyon változott azonban a helyzet, amikor Sólyom, friss csőrmesteri kinevezéssel a tarsolyában, elfoglalta helyét a csőrszobán. Bár legénység gyanánt a csőrmester egyetlen személyt, a lomha mozgású, lassú észjárású, küldönccszolgálatra beosztott Teknőcöt hozta csak magával, már ügyködése legelső napján javult a közbiztonság.

Megkezdődhetett hát Bubó doktor bravúros diagnózisainak, mesteri terápiáinak hosszú sora, melyről az alábbiakban nem leplezett rokonszenvvel számolunk be.

ELSŐ KEZELÉS

Bubó doktor kissé nyugtalanul röpködött fel-alá rendelőjében. Bánatára az őszi náthaláz már elvonulóban volt, így már vagy félórája senki se kopogtatott az ajtón. A doktor pedig csak akkor volt igazán elemében, mikor sűrűn vethette oda Ursulának: „Kérem a következőt!” Rajongója ugyanis ezekben a kényszerű pihenőkben gyengéd érzelmeinek ezer apró jelével, finomnak vélt célzásokkal, óvatos kis kacérkodásokkal igyekezett magához édesgetni álmai lovagját, akit ez mindig zavarba ejtett. Legkönnyebben úgy nyert egéruvat, ha Ursulától friss pletykák után érdeklődött.

– Azt mesélik, hogy a vadkocáné férje, az a fékevesztett kan, rettegésben tartja az egész családját. . .

– Mondja, nem iszik az a garázda disznó?

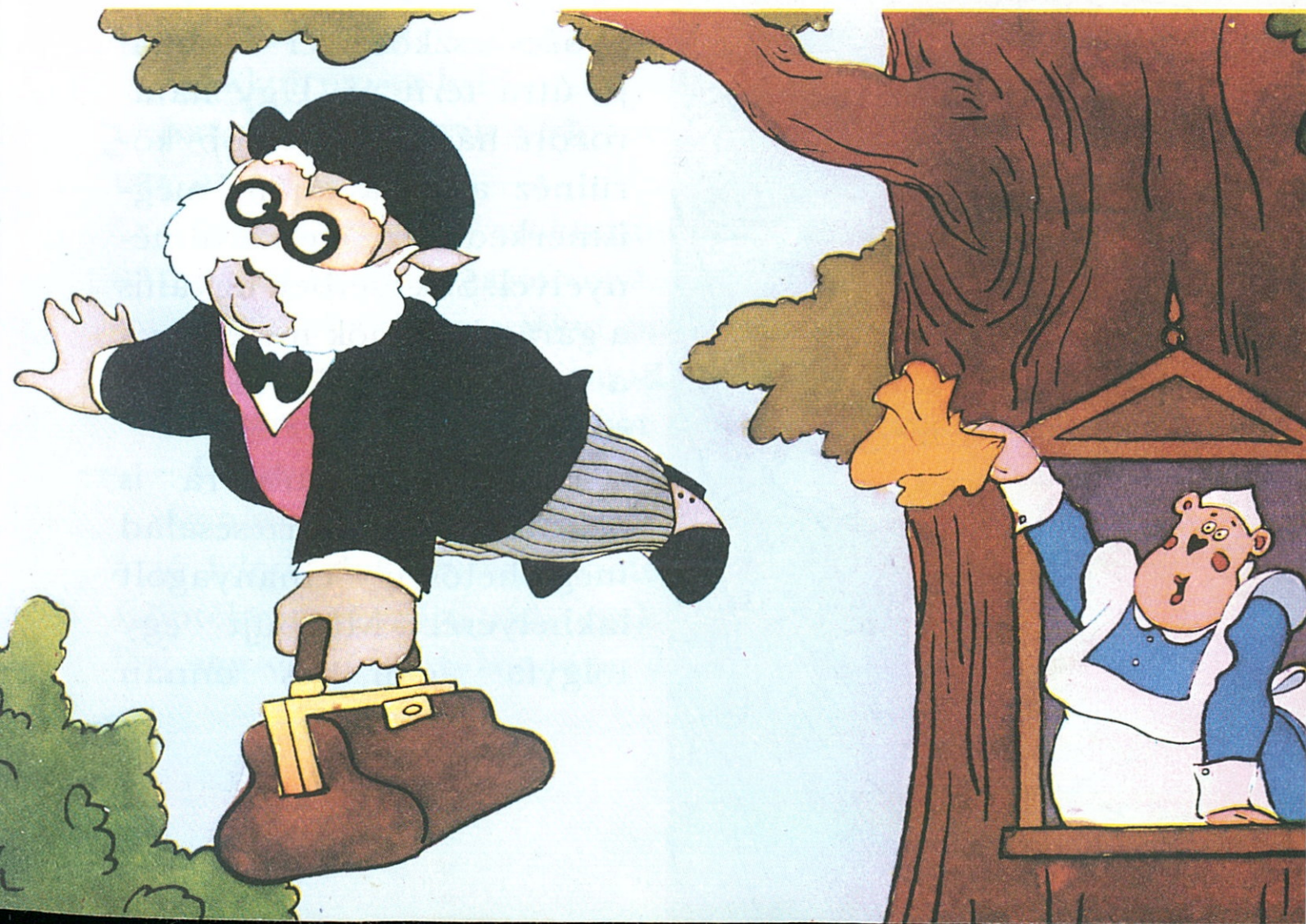
– Nem-e? Pocsolyarészegen ment haza tegnap is. Azzal kezdte, hogy egyenként sódaron rugdosta kilenc kis ártatlan malacát, aztán püff, neki az anyjuk dagadójának. Mikor ezt meghallottam, felháborodásomban át akartam szaladni, hogy lekeverjek neki egyet. Csak azért nem tettem, mert tudom, hogy az én doktorkám nem híve az ilyen gyógymódoknak.

– Jól mondja. Ha a tudományra bízunk magunkat, ütlegelés nélkül is pofonegyszerű megoldásokra jutunk. Mindenesetre megnézem magamnak azt a fickót. . .

Ursula azonnal ajánlkozott, hogy elkíséri a doktort, mert a vaddisznóékhoz a legsötétebb sűrűn át vezetett az út. Jól tudta azonban ezt Bubó is, ezért sürgősen a levegőbe emelkedett. Ott csak Ursula szárnyaló vágyai szegődhetek mellé útitársul.

A doktor hamarosan rátalált a garázdára. Egy mocskos dagonyából mászott elő a kan, dülöngélve, lucskosan. Duhaj nótázása felverte az erdő csöndjét:

Hajde,
akkor szép a kan, ha ronda,
tudja jezt az egész konda.
Akkor jó a kan, ha rossz,
a pofája csupa kosz,
röfi-röfi-röff!

Ihaj-karaj! Dínom-dánom!
nagyot rúgok a kocámon.
A koca csak azért van,
üsse-verje jaszt a kan!
röfi-röfi-röff!

Bubó doktor megorzongott: „Micsoda erkölcsi fertő! Mit szenvedhet szegény vadházastársa!”

Á doktor nem látta értelmét, hogy azonnal beavatkozzék. Sejtette, hogy egy ittas állapotban lévő, részeg disznót nem lehet a józan értelemre ható, szelíd meggyőzés eszközeivel azonnal jó útra téríteni. Úgy határozott hát, hogy előbb körülnéz az ólja táján, megismerkedik életkörülményeivel. Sok esetben ugyanis a garázda bűnök melegágya a családi alom körül kerecsendő.

Bubó nemsokára rá is akadt a vadsertéscsalád meglehetősen elhanyagolt lakhelyére. Megbújt egy tölgyfa ágán, és onnan

figyelte a háziak életét. A koca malacaival a mosóteknő mellett állt, hogy magzatait legalább némileg tisztába tegye. Hangosan pörölt a kicsinyekkel:

– Jól összemalackodtátok magatokat! Nem tudtok vigyázni a tisztaságra?!

A legnagyobb kismalac szipogva mentegetőzött:

– Apuka megtiltotta!

Az anyakoca felröffent:

– Ó, az az átkozott! Még a családját is mocsokba akarja taszítani!

Bubó elejét akarta venni a további szitkozódásnak, nehogy az anya végleg az apjuk ellen uszítsa csemetéit, mielőtt a jótékony orvosi beavatkozás folytán abból újra szerető, gondos családfő lesz. A kocához röppent.

– Bocsánat, asszonyom, csak néhány pillanatra... Segíteni szeretnék önnek.

Vadkanné máris egy halom szennyest lökött Bubó elé.

– Akkor mossa ki!

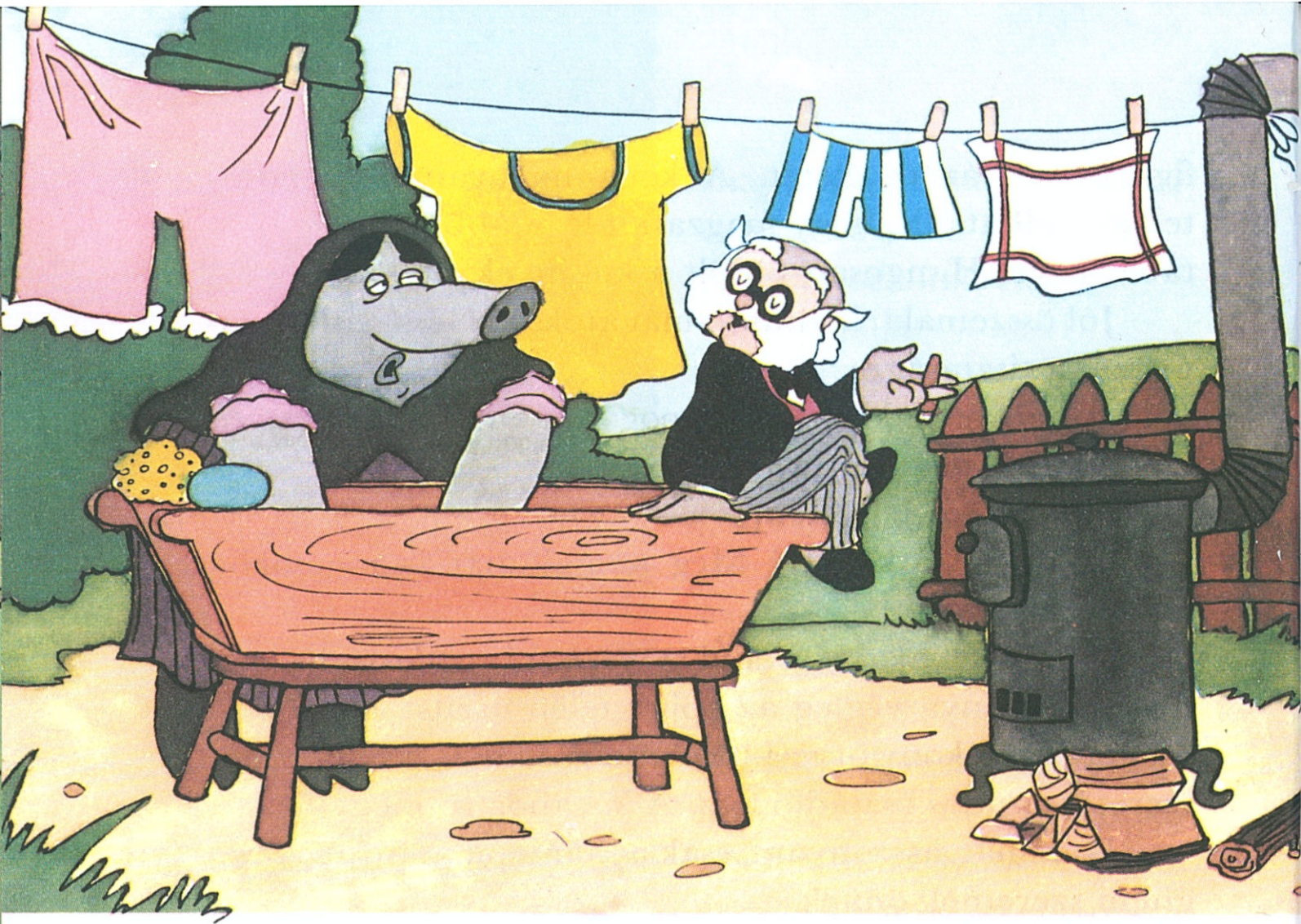
Az orvos zavartan pislogott. A kocából közben csak úgy ömlött a szó:

– Máskor egyedül szoktam, de az a piszok férjem tegnap páros csülökkel szétrúgta az oldalasomat. És tudja, miért? Mert csak moslékot tudtam neki adni, pedig az az éhes disznó makkal álmodott. Nézze meg a helyét!

Balszerencsére éppen ekkor toppant be a kan.

– Hinnye! Azt a mocskos pofátokat! Hogy az a...!

Az alaptalan gyanúsítás további terjedelmes szövegét a jó ízlésű doktor természetesen nem hallgatta végig. Röptében távozott, már csak azért is, mert a háborgó férj egy vályú szutykos vizet zúdított utána.

– Na megállj, te pápaszemes fajankó! Ha én egyszer utánad repülök, az agyaramra tűzöm a püspökfalatodat!

Bubó doktor ezen az éjszakán le se hunyta a szemét. Azon töprengett, mi módon emelhetné ki a garázda rézszeget a fertőből. Másnap Ursulát is beavatta gondjaiba.

– Bevallom magának, ez esetben szinte tanácstalan vagyok. Nem látok lehetőséget az eredményes beavatkozásra, noha a kóreset világos. Vadkan úrnak nincs része sikerélményekben. Ezek hiányát igyekeznek pótolni italos állapotban elkövetett garázdaságaival.

Bámulója álmélkodva szólt:

– Milyen szép, tudományos, amit mond, drága doktorom! És én, csacska, még azt hittem, hogy egy közönsé-

ges, javíthatatlan, mocskos, részeg gazfickóval van dolgunk!

A doktor szelíd fejcsóválások közt folytatta:

– Sajnos nem tudom bebizonyítani magának, mennyire téved, mert ezt az ocsmány disznót, illetve ezt a szerencsétlen lelkibeteget a legravaszabb ígéretekkel se tudtam a rendelőmbe csalni, hogy lassú, aprólékos gyógykezelésben részesíthessem. Megüzentem neki például, hogy ingyen beoltom bárányhimlő ellen. Olyan gorombaságot üzent vissza, amilyenre csak egy emlősállat képes!

A szárnyas doktor faji előítéletei sértették ugyan Ursula önérzetét, de a szemérmes hölgy most mindent elengedett a füle mellett.

– És mit kapok, ha én idevarázsolom magának ezt az akaratos kant?

– Illő jutalomban részesítem – ígérte óvatosan a doktor.

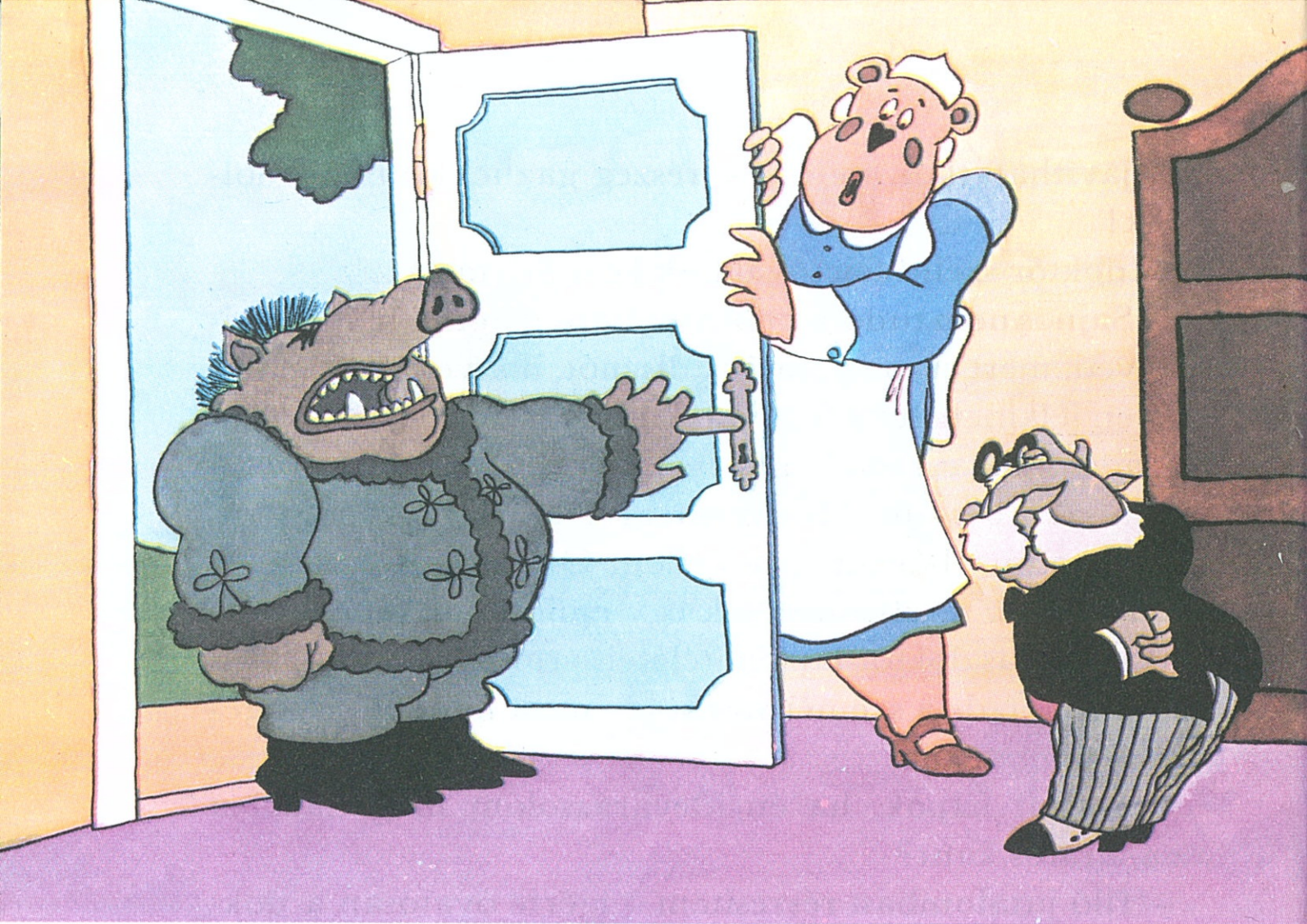
Másnap még kedvetlenebbül látott a rendeléshez. Rossz kedélyét csak fokozta, hogy csupa érdektelen beteg nyitott rá, apró kis panaszokkal. Előbb a sündisznóból kellett kihúznia egy tüskét, aztán a százlábú negyvenhetedik bal bokájának ficamát kellett helyreugrasztania. Unottan szólt oda asszisztensének:

– Kérem a következőt.

Ursula győztes mosollyal, bájos, szobalányos pukedlivel tárta ki az ajtót.

– A beteg tálalva van!

– Ó! – ennyit tudott mindössze szólani a meglepett doktor. A nagyszájú páciens úgysem hagyta volna szóhoz jutni.

– Na, ide azt a potya piát, amit ez a tagbaszakadt cseléd ígért, vagy rögtön szétrúgom ezt az egész dohos csehót!

Bubónak be kellett látnia, hogy saját, ingyenoltásra csalogató csele nem ért fel Ursula ötletével. Le is szögezte:

– Megjegyzem, logikus. A részeges nem oltást szokott szomjazni, hanem szomjat szokott oltani. . .

A vaddisznó fürkész tekintete ekkor a gyógyszeres állványon sorakozó üvegekre szökkent. Ott is termett nyomban a polc mellett, és lekapta a legnagyobb, halálfejes címkével ellátott üveget.

– Aha! Ez az!

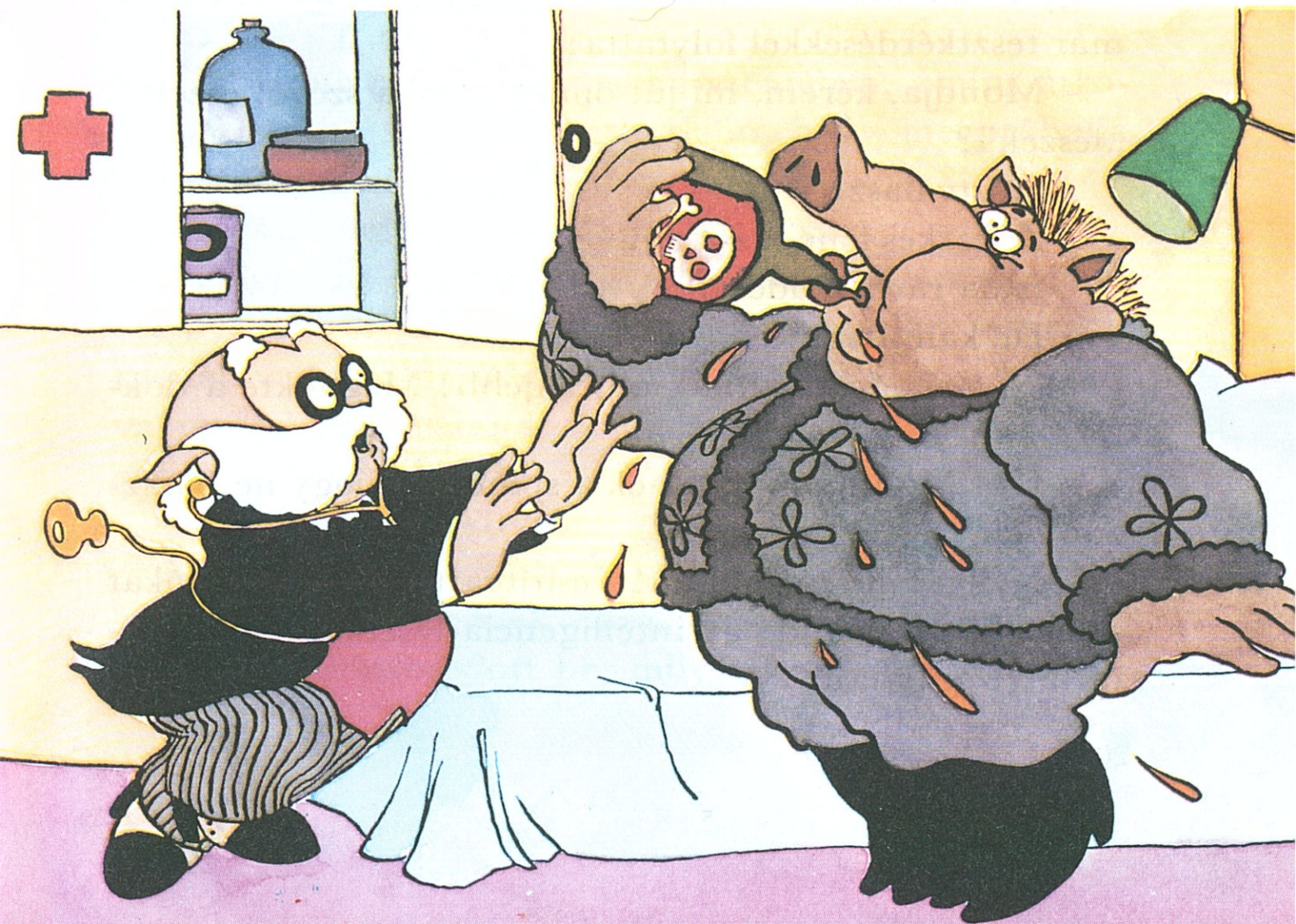
És mielőtt az orvos beavatkozhatott volna, fenéig ürítette a flaskót. Bubó rémülten várta a következményeket, de mivel az iszákos egy röpke böffetés után még egy köcsöggel kért, némileg megnyugodva hebegte:

– Vizsgálat után majd még megkínálok valamivel... Most foglaljon helyet...

A beteg gyanakodva nézegette az orvos köpenyét.

– Előbb tegye ki a tűt a zsebéből, hapsikám. Utálom, ha spékelnek.

A pszichiáter igyekezett megnyugtatóni betegét, hogy a kezelés kezdetben csupán rövid analízisre szorítkozik, és még azt is sikerült megértetnie, hogy ez az ijesztő szó tulajdonképpen csak egy kis beszélgetést jelent. A vadkan végre ráállt, hogy leüljön. A doktor ekkor odabökte Ursulának:

– Jegyezze a legfontosabbakat!

A beteghez fordult ezután.

– Beszéljen, kérem, valamit szopósmalac koráról!

A kan felhorkant:

– Mi a rossebet?! Olyan volt, mint a többi mocskos, retkes, bűdös, koszos...

Ursula közbepattogott:

– De kérem! Én ilyeneket nem írok!

Bubó megnyugtatta:

– A szeméremsértő, disznó szavak helyét kipontozhatja, kisasszony.

Nyájasan fordult újra a kérdezett felé.

– Folytassa bátran, uram!

– Mi a francnak? Az én malacságom egy rühös...

– Pontok, pontok, estébe – huhogott közbe a doktor, hogy a mocskáradatnak gátat vessen. Az analízist most már tesztkérdésekkel folytatta:

– Mondja, kérem, mi jut önnek erről a szóról eszébe: „fészek”?

A tesztválasz:

– A fészkes fene, az a nyüves...

Ursula ráripakodott:

– De kan úrrr!

Még a modortalannak állt feljebb! Megbökte a doktort.

– Hé! Mondja meg ennek a spinének, hogy ne pofázzon bele!

– Nyugalom, nyugalom! – csitítgatta az acsarkodókat a lélekbúvár, majd egy intelligencia-tesztkérdéssel folytatta vizsgálatait:

– Mondjon nekem a „vonzalom” szóra rokonértelmű szavakat!

– A sógor! Az rokon! Szentségít a бүдös fajtájának!

– Válogassa meg a szavait! – mordult fel Ursula most már дühösen.

Bubó csendre intette heveskedő munkatársát, majd az őszinte jóakarát hangján intézett intelmet pácienséhez:

– Ön egy kissé szabadszájú, barátom. Néha túl erős kifejezéseket használ hölgyek társaságában. Ezt biztosan a neje is nehezményezi!

A kan hörögve ugrott fel.

– Az asszony?! Szóval innét fúj a szél? Az a vályúpofájú néember bemószerolt! Azt a szutykos keservit annak a kocsonyának való, mócsingos pofájának! Na, majd kap az tőlem olyat arra a pocsolyában pácolt, rezgő tokájára...!

Vad indulat szikrázott a kan szemében, amint átkozódva az ajtó felé csörtetett. Bubó, hogy megpróbálja visszatartani, elébe állt:

– De kan úr! A kezelés!

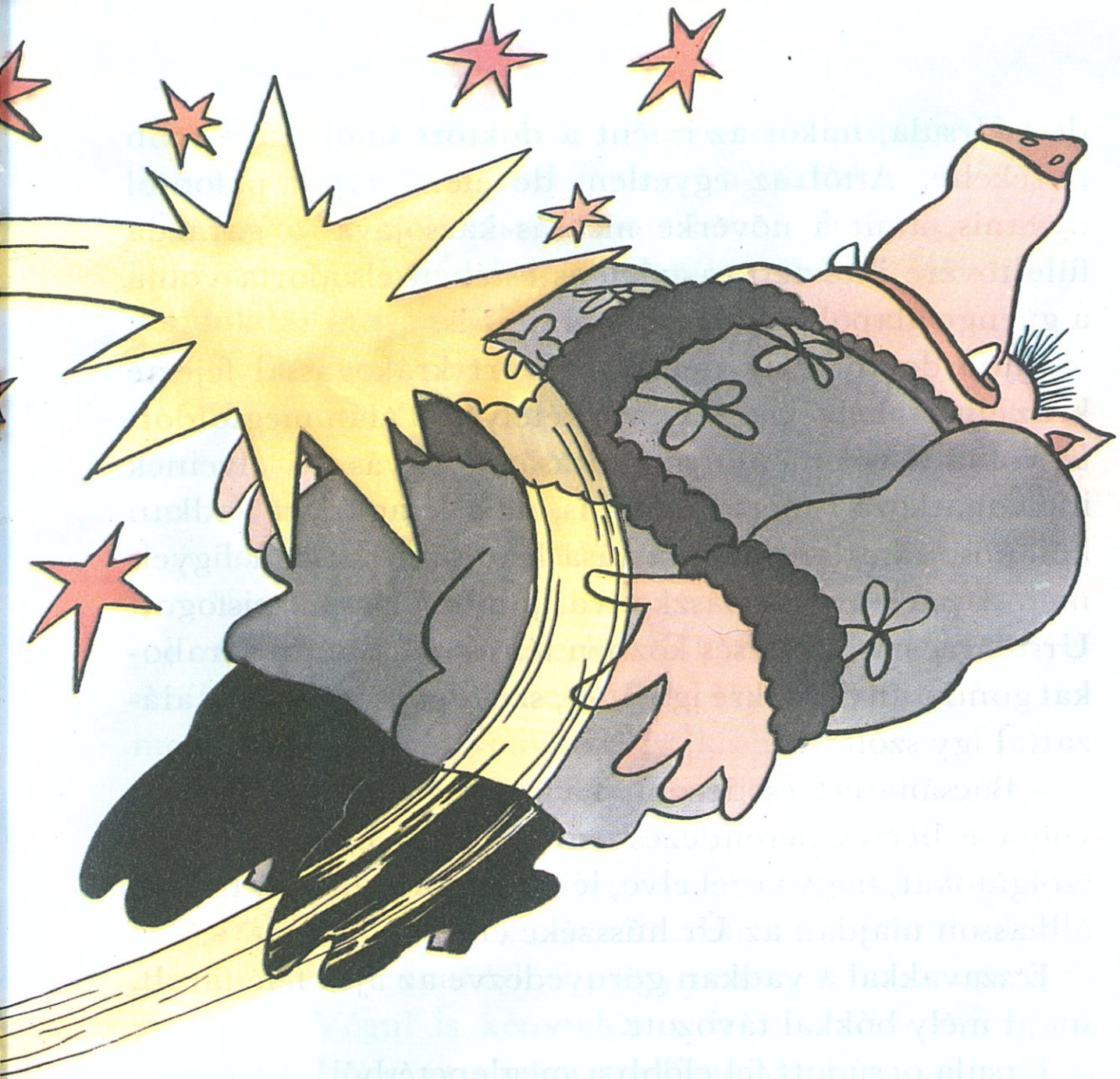
– Eriggy az utamból, te nyamvadt tojásszökevény!
– fenyegetőzött a felbőszült páciens, és talán tettleg is bántalmazta volna jótevőjét, ám Ursula ekkor, mintha valami nagyobb valaminek akarna helyet csinálni, gyengéden félretolta Bubót.

– Megbocsát, doktor úr!

A kan már újra rákezdte:

– Na, csak csörtessek haza, úgy tarján csapom...!
Ekkor bizonyosodott be, milyen előrelátóan cseleke-

dett Ursula, mikor az imént a doktort finoman arrébb tessékelte. Attól az egyetlen, de elemi erejű pofontól ugyanis, amit a nővérke mázsás kacsójával a garázda füle tövére illesztett, a páciens estében elsodorta volna a gyenge alapokon álló pszichiátert is.

Bubó doktor csak néhány zavart krákogással fejezte ki az eljárás helyességét vitató kételyét. Talán megtoldotta volna a véleménynyilvánítását gyógyászati elveinek ide vonatkozó ismertetésével is, de a letaglózott vadkan különös, váratlan magatartása lekötötte minden figyelmét. A páciens feltápáskodva, jámbor képpel pislogott Ursulára, majd az esés közben félresöpört bútordarabokat gondosan helyükre igazítva, szelíden, sőt szerény alázattal így szólt:

– Bocsánatért esedezem, ha esendő testem kárt tett volna e becses berendezésben. És most bocsássátok el szolgátokat, hogy vezekelve, lélekben megújulva, tisztán állhasson majdan az Úr hússzéke elé...

E szavakkal a vadkan görnyedezve az ajtó felé farolt, majd mély bókkal távozott.

Ursula ocsúdott fel előbb a meglepetésből.

– Érdekes! Hirtelen milyen gyökeresen megváltozott!

Bubó megpróbált elfogadható, tudományos magyarázatot találni:

– Bevallom, nem számítottam Vadkan úr kóresetében ilyen gyors eredményre. Ám egy alapos sokk-kezelés, agyrázkódással körítve, néha csodát művel.

Ursula, elismerő szavakért koldulva, hozzáfűzte:

– És én mindig mindenben azon leszek, hogy az én csodadoktorom még sok ilyen csodát művelhessen...

– Hm... Köszönöm... – motyogta pislogva Bubó.

A nővérke ennél jóval melegebb szavakat remélt, és alig leplezett csalódással látott hozzá, hogy a vadkan által szétzilált berendezést helyreigazítsa. A pszichiáter gondolatai még mindig a gyógyult körül forogtak:

– Remélem, nem esik vissza...

– Ide semmi esetre sem – mutatott Ursula egy szétroncsolt széklábra. – Legközelebb az üres sarok felé irányítom...

A doktor el akarta kerülni az újabb sokkolást.

– Nem kerül rá sor, kedves, ha hamarosan kontrolláljuk az állapotát, és arra serkentjük, hogy otthoni környezetében is jámboran viselkedjék. Holnap rendelés után meglátogatom. Ha kedve van, elkísérhet...

– Boldogan! – lelkesedett a szerelmes munkatárs.

Emlékezetes marad tán mindörökre Ursulának az a gyönyörű út, mely tüskés bozótok, bogáncsok közt vezetett a sűrűn át a vaddisznótanyáig. A doktor eleinte minduntalan fennakadt egy-egy vendégmarasztaló, tövises ágon. Végül is kénytelen volt elfogadni rajongója ajánlatát, hogy az utat a továbbiakban annak ölében tegye meg. Mikor a tanya körüli mocskos tisztásra értek, sietve kiszökkent e kínosan gyengéd ölelésből.

– Na végre! Na végre, itt vagyunk! – tette hozzá javítólag, sietve.

A tanyán a múltkori viszonyokhoz képest meglehetősen rend uralkodott. A családfő éppen vizet hordott az itatóvályúba. Néma igyekezettel tette a dolgát, ábrázatán a sok-kezelés óta felvett, megjámborodott vonásokkal. Bubó elégedetten súgta oda Ursulának:

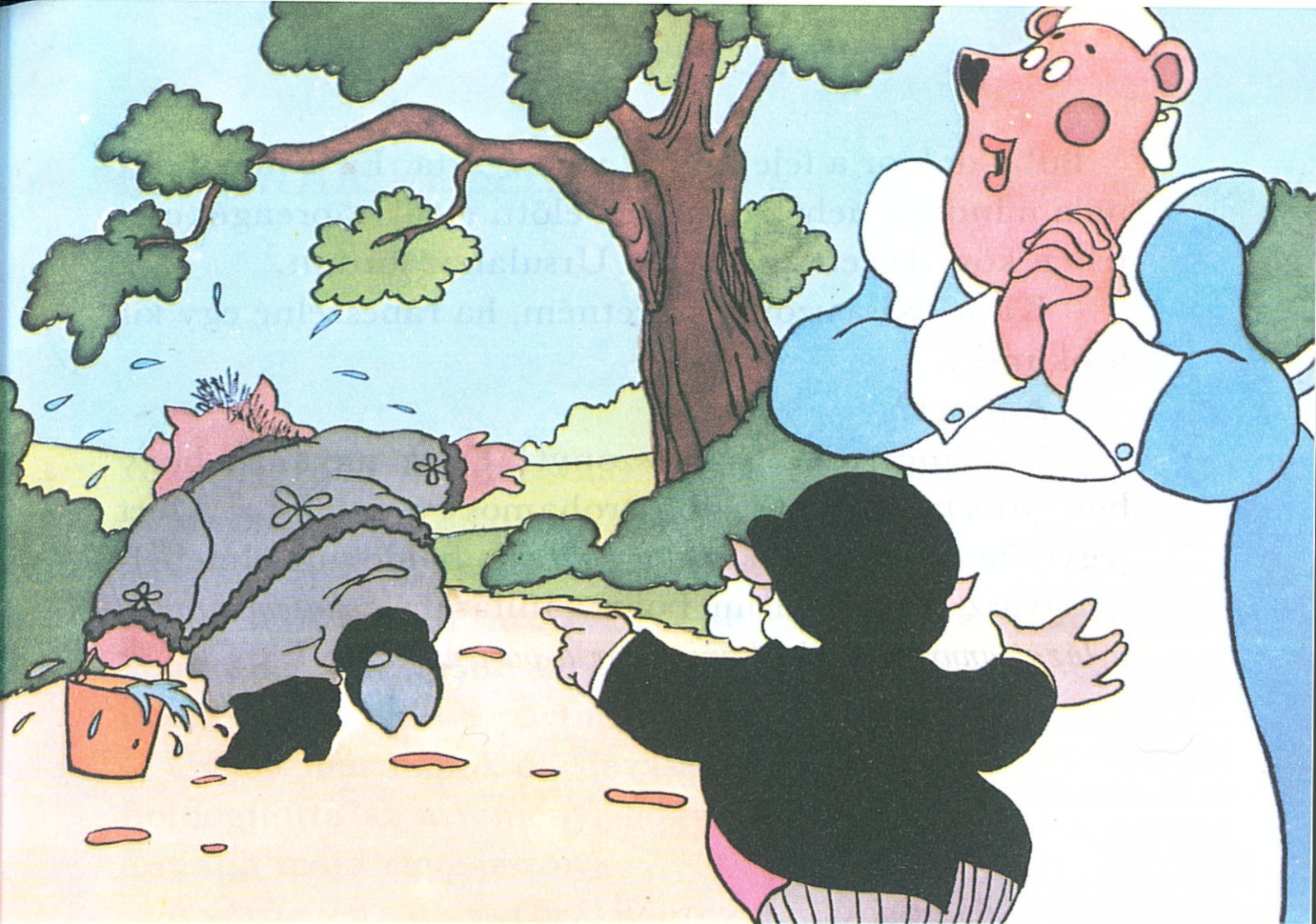
– Nézze csak! Még tart a hatás. . .

Szemlélődésüket meglepő esemény zavarta meg. Kirontott az ól mögül a koca. Minden ok nélkül egy lyukas fenekű, rozsdás lavórt vágott férjeura fejéhez, majd mellsőjét oldalasához illesztve, vad szitkozódásba kezdett:

– Szaporábban, te semmirekellő, nyimnyám, pipogya disznó! Ezért zabáltatlak? Hogy a rosseb abba a moslák pofádba!

Perdült erre máris a kan, hogy újabb vödör vízért loholjon. Észrevette már akkor a tisztás szélén leselkedő gyógyítóit, de csak egy bágyadt, szemrehányó tekintettel merte panasolni sorsa balra fordulását. Bubó doktor kissé feszengve kezdte figyelni a dolgok további alakulását. A vadkan lihegve loholt a forduló után az ólhoz,

és hitvesének hízelkedni akarván, a friss vizet e szavakkal kínálta fel:

– Csillapítsd szomjadat, ó, malackáim szülőanyja!

Az anyakoca erre is durván röffent rá:

– Ne törleszkedj, te mocséta, te pocsék, hanem gürcölj, különben visszaküldelek a doktorhoz!

A vadkan térdre rogyva, összetett csülökkel könyörgött:

– Jaj, csak azt ne! Irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!

– Na azért! – bökte oda a vadkoca, és szavai nyomatékául úgy sonkán illetve a boldogtalant, hogy az nyomban elrohant egy újabb fordulóra.

Bubó doktor a feje búbját vakargatta. Ez a mozdulat nála mindig a nehéz döntések előtti élénk töprengés esetében következett be. Aztán Ursulához fordult.

– Khm! Kisasszony, szeretném, ha rábeszélne egy kis utókúrára...

– A férjet?

– Szó sincs róla. Az asszonyt! Félek ugyanis, hogy betegünk belepusztul ebbe a rohamos gyógyulásba. Mert jegyezze meg kegyed is, kisasszony, boldogult elmebelgyógyász professzorom bölcs tanítását: *Sohasem szabad a lázat annyira csillapítani, hogy a páciens kihűljön...*

MÁSODIK KEZELÉS

A legnagyobb farsangi maszkabált az állatok minden év húshagyó keddjén rendezték meg. Ez volt ugyanis az egyetlen nap, amikor jobb érzésű fenevadak sem éltek kisebb testű lények húásával, így kevesebb volt a veszély, hogy éjfél tájt, a tánc közti vacsoraszünetben, egy-egy táncos elfogyassza a partnerét.

Ursula már napok óta lázasan készült e mulatságra. Boldogította az a remény, hogy szíve doktora is megforgatja majd egypárszor.

A váró ezen a napon órákig üresen tátongott. Mindenki a bálra készült. Még a szimulánsok se vesztegettek időt arra, hogy az orvost zaklassák. Egyedül a vadliba jött el új lúdtalpbetétet íratni, hogy jobban rophassa hajnalig. Bubó doktor már alkonyatkor befejezte a rendelést, már csak azért is, hogy asszisztensnőjének elég időt adjon a báli cicomáskodásra.

Ursula hálás tekintettel nyugtázta főnöke nagylelkűségét, s miközben indulni készült, pajzán társalgást kezdeményezett:

– Meglátja, doktorka, nem fog rám ismerni az álarcosbálon. Találja ki, minek öltözöm!

– Ebihalnak.

– Na ne! Nem vagyok olyan hidegvérű! De maradjon titok! Remélem, gyakran felkér majd.

Bubó a szerencsétlen, kiszemelt áldozat kétségbeesett igyekezetével próbált menekülni.

– Elfelejti, hogy én mint ügyeletes orvos veszek részt a mulatságon. Különben is én csak a vitustáncot ismerem.

Ursula nem adta fel:

– Bizza csak rám magát, majd én vezetem. Ígérjen nekem egy rockot legalább. Megőrülök a rockért!

– Nem baj! Majd kikezelem.

Ursula még egy kenet rúzszt mázolt szét a száján, és már fel is kapta kezításkáját. Kecsesen búcsút intett.

– Hát akkor pá, doktorka . . . Este látom . . .

Majd az ajtón kívül még hozzásuttogta:

– . . . édes!

Bubó doktor a hosszú éjjeli szolgálat előtt szundikált még egyet. A pihenő kissé hosszúra sikerült. A bál már javában állt a fellampionozott tisztáson, mikor a doktor elfoglalta ügyeleteshelyét egy tilalomfán.

Bubó nem kedvelte az efféle lármás tömegszórakozásokat, de meg kellett állapítania, hogy a bálozók igen leleményes maszkokat eszeltek ki. Csak találgatni lehetett, ki kinek a bőrébe bújt, miféle idegen tollakkal ékeskedett. A doktor aggódva gondolt arra, hogy a szinte tökéletes álöltözetek miatt sürgős beavatkozás esetén milyen műhibákat követhetne el. Bárányvért ömleszthetne át egy sérült gyapjas-farkasba, csőrön át akarna gyomormosást adni a hülyén vihogó, dülöngélő pelikánnak, akiről kiszülne, hogy foltos hiéna . . . Töprengéseiből a mellételepedő Sólyom csőrmeister hangja riasztotta fel:

– Ügyeletben, doki?

– Uhu! Illetve: aha!... – válaszolt a doktor. – Örülök, hogy az erdőrség is kivonult. Bár nem lesz itt semmi rendzavarás.

– Sosem lehessen tudni. Tavaly például a szépségkirálynő-választásnál verekedés tört ki.

– Miért?

– A tehént választották meg. Aztán kiderült, hogy a hölgy letejtelt a zsűrinek.

– Az idén nem fenyeget ilyen veszély. A kecske lesz az elnök.

– Annak is a körmére kell nézni.

Tovább nem cseveggetett a két éber szemlélő, mert közvetlen közletről rákezdett az eddig pihenőbe vonult,

nagyhangú tánczeneegyüttes. Az elefánt túl hangos trombitaszava, az oroszlán nagybőgője, a csörgőkígyó éktelen kasztanyettacsörgetése elnyomta hangjukat. A hangerő csak akkor hagyott némileg alább, mikor a diz-őz énekelni kezdett.

– *Azt hiszi a bak,
a szerelem vak.
Minden őzzel üzekedne,
kerget, zargat, űz epedve.
Ugrálhat a bak,
csupa buta suta jut a hűtelennek csak!*

A majom rövid dobszólója alatt a doktor kínosan feszengve odaszólt a csőrmesternek:

- A diz-őz suta dalai az idegeimre mennek.
- Még mindig szívesebben hallgatom, mint a sakál-popegyüttes üvöltését.

Sólyom csőrmester ezzel a tisztás másik szegletében ágáló ricsajkeltők felé bökött. Még egy tücsökzenekar is buzgólkodott a bálon, de ezek az apróbb termetű, ízelt lábú bálozóknak húzták a hat, nyolc, vagy száz talp alá valót. Bubó ezt a muzsikát már könnyebben viselte el. Legszívesebben azonban a hernyók néma harmonikajátékában gyönyörködött. Felröppent hát, és faképnél hagyva a csőrmestert, csendesebb zugolyok felé szárnyalt.

Egy óriási termetű gólyamadár láttán azonban elfogta a kíváncsiság, és leszállt. Az ormótlan gólya öles léptekkel közeledett kissé zavartan hátráló bámulója felé. A doktor hatalmas meglepetésében önkéntelenül hangosan kiáltott fel:

– Ó, szegény anyja, aki ezt tojta!

A gólya előbb idegesen felkacagott, majd némi huncut kárörömmel elegy bájolgással válaszolt:

– Kelep... kelep! Ugye, mondtam, doktor, hogy nem ismer fel?

– Kelep-cébe csalt... – mentegetőzött Bubó. – A jelmeze teljességgel megtévesztő.

– Hátha még fél lábra állok!

Példával is bizonyítani akarta Ursula a gólyamaszk tökélyét, és egyik göcsörtös, tölgyágból összetákolt, hosszú falábát kecsesen a begye alá akarta húzni. Az éppen arra szambázó ráknak öltözött menyétpár alig tudott félreugrani a földre zuhanó több mázsás gólya néni elől. A doktor kuncogva jegyezte meg:

– Ezt még gyakorolnia kell, madárkám!

A gólya morgott valamit a foga között a balsikerű próbálkozás után, de a doktor ezt már nem hallhatta, mert egy másik bálozó panaszos hangja kötötte le a figyelmét.

– Petrezselymet vegyenek! Petrezselymet vegyenek!

Elefáni, az eladósorba serkent ormányos lány árulta a hoppon maradt hölgyek portékáját. Bubó először azt gondolta, hogy Fáni humorosnak szánja ezt a kofálkodást, de mikor látta, hogy az elefántlány szeméből csapadékszerűen hull a könny, elöntötte szívét a szánalom. A társalgás megkönnyítése céljából felszállt az elefántleányzó fejére, és onnét érdeklődött.

– Miért pityereg, Fáni?

– Mert velem senki sem akar táncolni... A cerkófok inkább majomszigetbe tömörülnek. A hiéna meg egye-

nesen kikacagott, amikor csábosan rákacsintottam...
Istenem! Minek is ellődtem a világra!

A hölgyike olyan hangos bőgésbe fogott, hogy nem is érthette tisztán a pszichológus szinte magában motyogott megállapítását:

– Aha! Kisebbségiérzés-komplexum! Ilyennel már rég találkoztam!

– Mit mond?

– Semmi, semmi! Csak morfondírozgatok – magyarázkodott a lélekbúvár, aztán hivatásához híven már úgy folytatta tovább a könnyed csevegésnek tűnő beszélgetést, hogy azzal már a pontos diagnózis nyomán megkezdte a gyógykezelést is.

– Magának kissé kevés az önbizalma, kedvesem.
– Csodálja? Ilyen lógó ormánnyal?
– Ó, ez ne aggassa! Egy kis plasztikai műtét, és olyan pisze lesz, mint egy orrszarvú!

De Fáni tovább siránkozott:

– És a bokáim? Biztos azért nem udvarol nekem senki, mert azt hiszik, úgyse tudnak levenni a lábamról. Pedig ha tudnák...!

– Maga nagyon csinos, Fánika, csak talán egy csöppikét nehézkes. Egy kis könnyedség, némi kacérság...

– Megpróbáltam. Láthatja, most is éjjeli pillangónak öltöztem!

Meglegyintette erre az elefántlányka a fülét. Bubó meglepetten nézte, milyen szép hímporos lepkeszárnymintás festék díszeleg a vitorlányi lebernyegen.

– Mit ér a pillangóság, ha ennyire begubózik? Legyen egy kicsit kezdeményezőbb! Mindjárt hölgyválasz lesz. Szemeljen ki magának egy gavallért.

Fáni azonban csak legyintett.

– Reménytelen! A galléros páviánért epedek, de az a gögös gigerli kijelentette, hogy csak a szépségkirálynővel hajlandó lejtetni.

– Igen? Ez baj! – fanyalgott a doktor is, ám egy hirtelen ötlet sugallatára már derűsebben tette hozzá: – De persze erre is van orvosság! Bízék, gyermekem!

Ezzel a jeles pszichológus leszállt páciense fejről, hogy a kecskéhez siessen. Leleményes terve oly élénken foglalkoztatta, hogy még saját sebes repülési képességéről is megfeledkezett, és gyalog bukdácsolt a lökdösődő táncolók közt a zsüri elnökét megkeresni. Így persze kellemet-

len zaklatásoknak is kitette magát. Egy feslett erkölcsű óriáskígyó settenkedett mellé, és a fülébe súgta:

– Jöjjön csörögni, ennivaló kis lélekbúvár!

A szelíd doktor ezúttal szokatlanul epésen háritotta el az ajánlatot:

– Nagyon kérem, amikor szolgálatban vagyok, ne lábatlankodjék előttem!

Rászisszent a mérges kígyó a gúnyolódóra, Bubó pedig felröppent ijedtében. Így aztán meg is látta tüstént a kecskét, aki egy fűzfasátorban az alelnök kenguruval tárgyalt. A doktor nesztelen szállt le a jó fülelést ígérő ágra. Jól választhatott, mert a szakképzett Sólyom csőrmeister is erről a rejtekhelyről óhajtott lehallgatni a két tisztségviselő titkos tárgyalását.

A kenguru suttogóra fogta ugyan a szavát, de így is tisztán lehetett érteni:

– Elnök úr, kinyitnám az erszényemet, ha azt az édes, csókos egypúpút hozná ki győztesnek.

• A tekintélytartó kecske felháborodást mímelt.

– Ezt kikérem magamnak! Miből gondolja, hogy engem meg lehet vesztegetni?

– A közmondásból: „Vén kecske is megnyalja a sót” . . .

Az elnök hangot váltott. Cinkosan hunyorgott, szellemeskedett:

– Ja, ha ezt maga is hallotta, az más. Só lehet róla! A csőrmeister odasúgta doki barátjának:

– No lám! Kezdhettek lecsapni a törvény szigorával.

Meg is tette volna a tiszta közélet derék őre, ha a pszichológus vissza nem tartja:

– Várj! Aknázzuk ki az elnök botlását a gyógyászat érdekében. A zsüri most a markunkban van. Ha rákényszerítjük a kecskét, hogy Elefánt hozassa ki győztesnek, megmenthetünk egy lelki sérültet.

– Fáni beteg? Mi baja?

– Ormányválság!

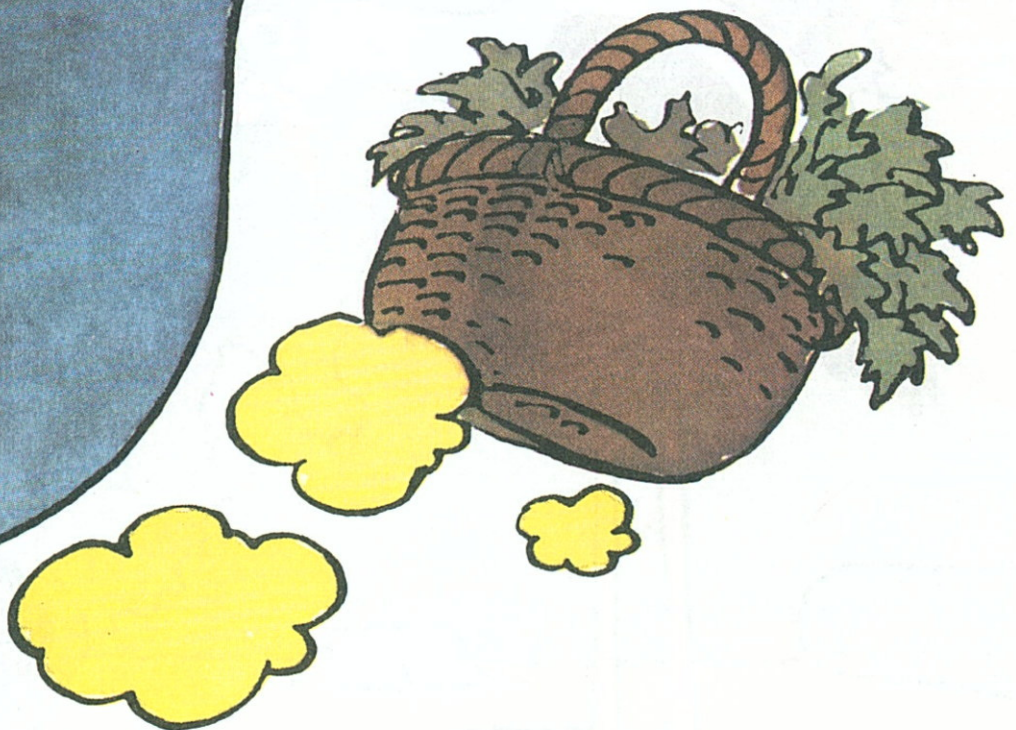
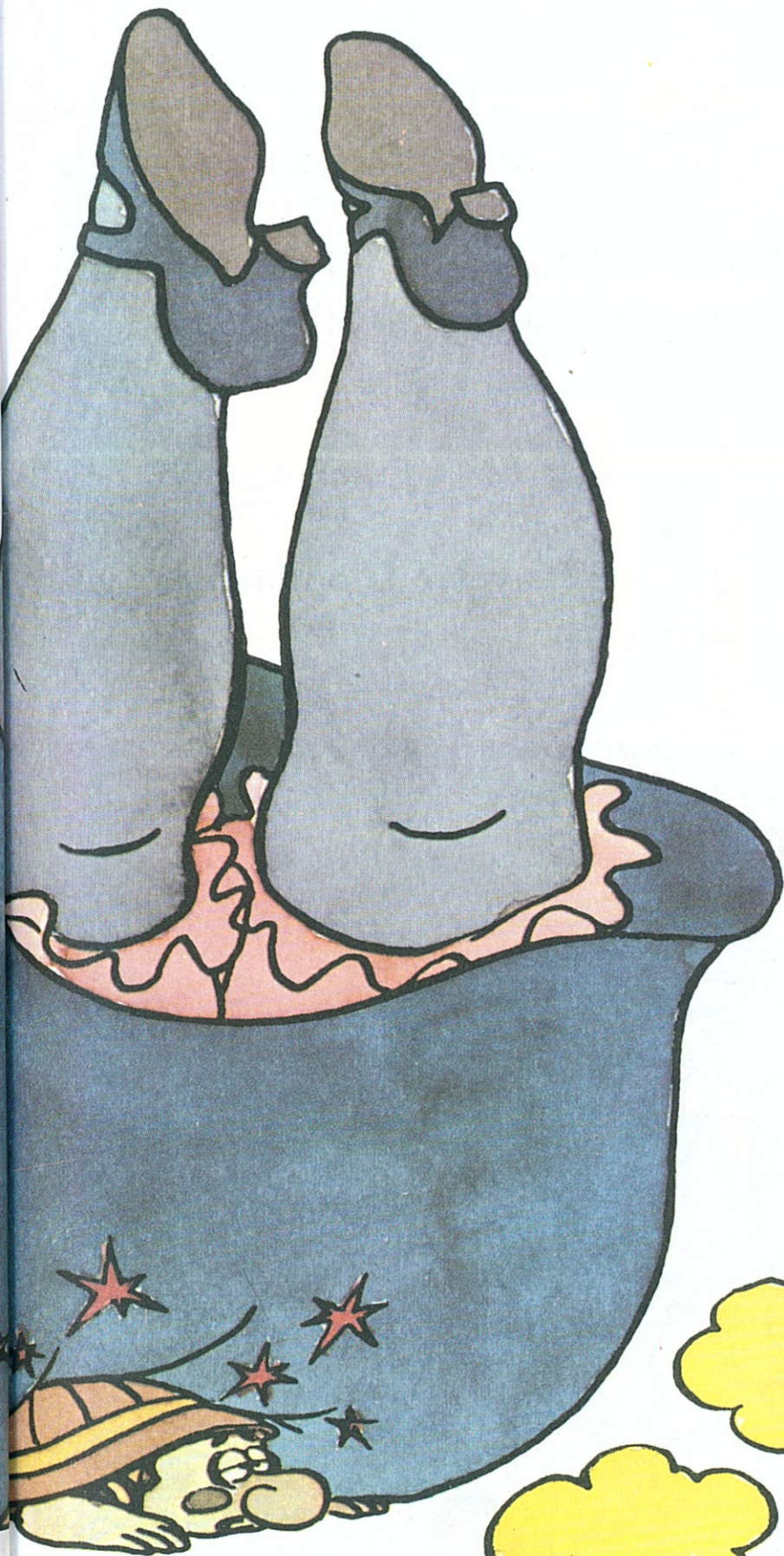
– Az súlyos! Számíthatsz rám!

Ezzel a hű barát máris a két cinkos közé ereszkedett. Bubó tudta, hogy a hatósági személy könnyűszerrel rábírja majd az elnökséget erre a kegyes csalásra. Sietve elröppent hát, hogy páciense közelében lehessen, mire azt várhatóan sokk-okozó öröm éri.

Fáni még ugyanazon a helyen kofáskodott. Bubó beteg közelében egy kökénybokron telepedett le, és érthető

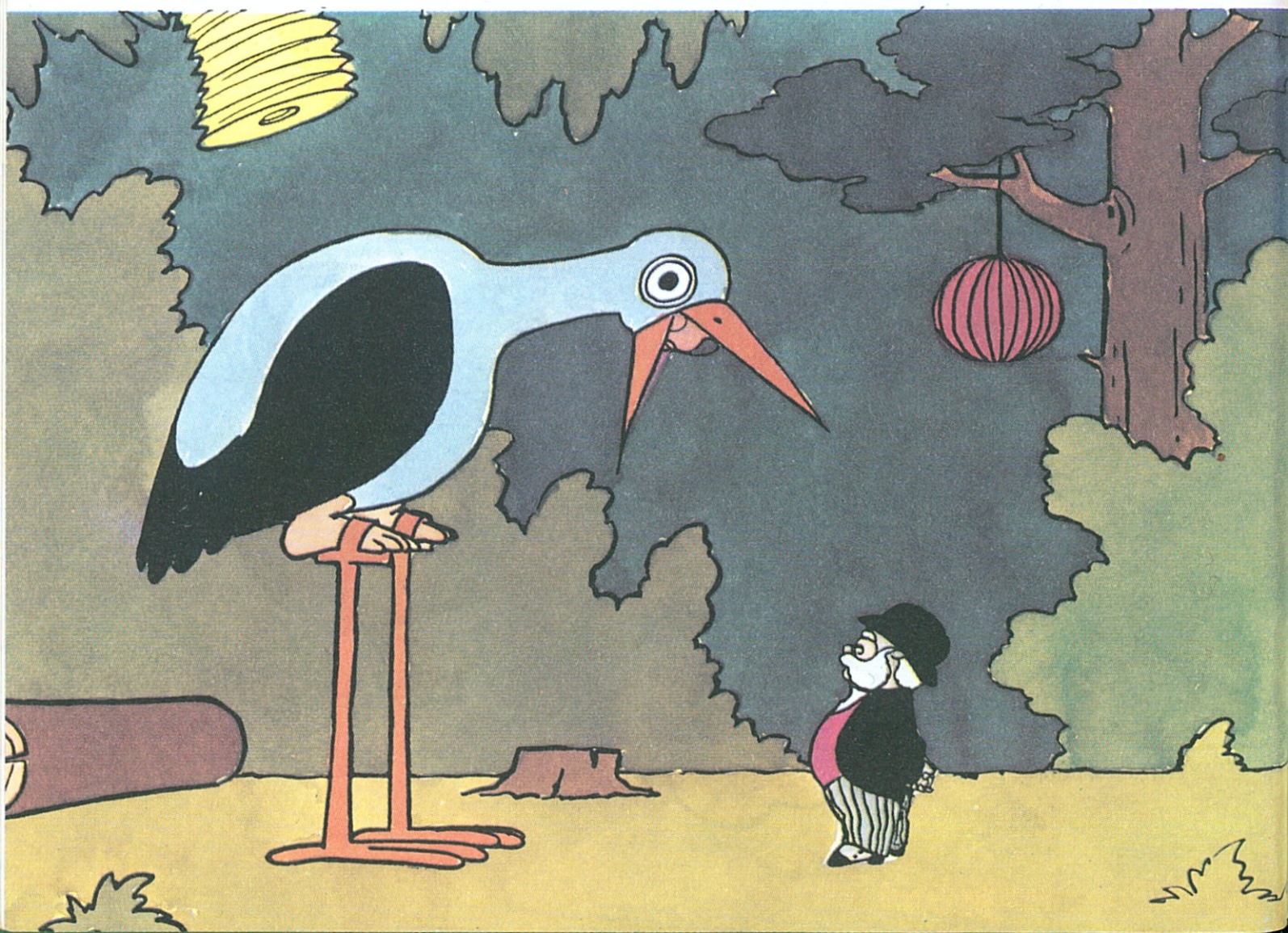
izgalommal várta a közelgő eredményhirdetést. Minden figyelmét terápiája további alkalmazására összpontosította. Nem is vehette így észre, hogy a berzenkedő óriás gólya állt meg mellette. Ijedten rezzent össze, amikor a hosszú csőrű medvemadár meglehetősen bosszúsan rákelepett:

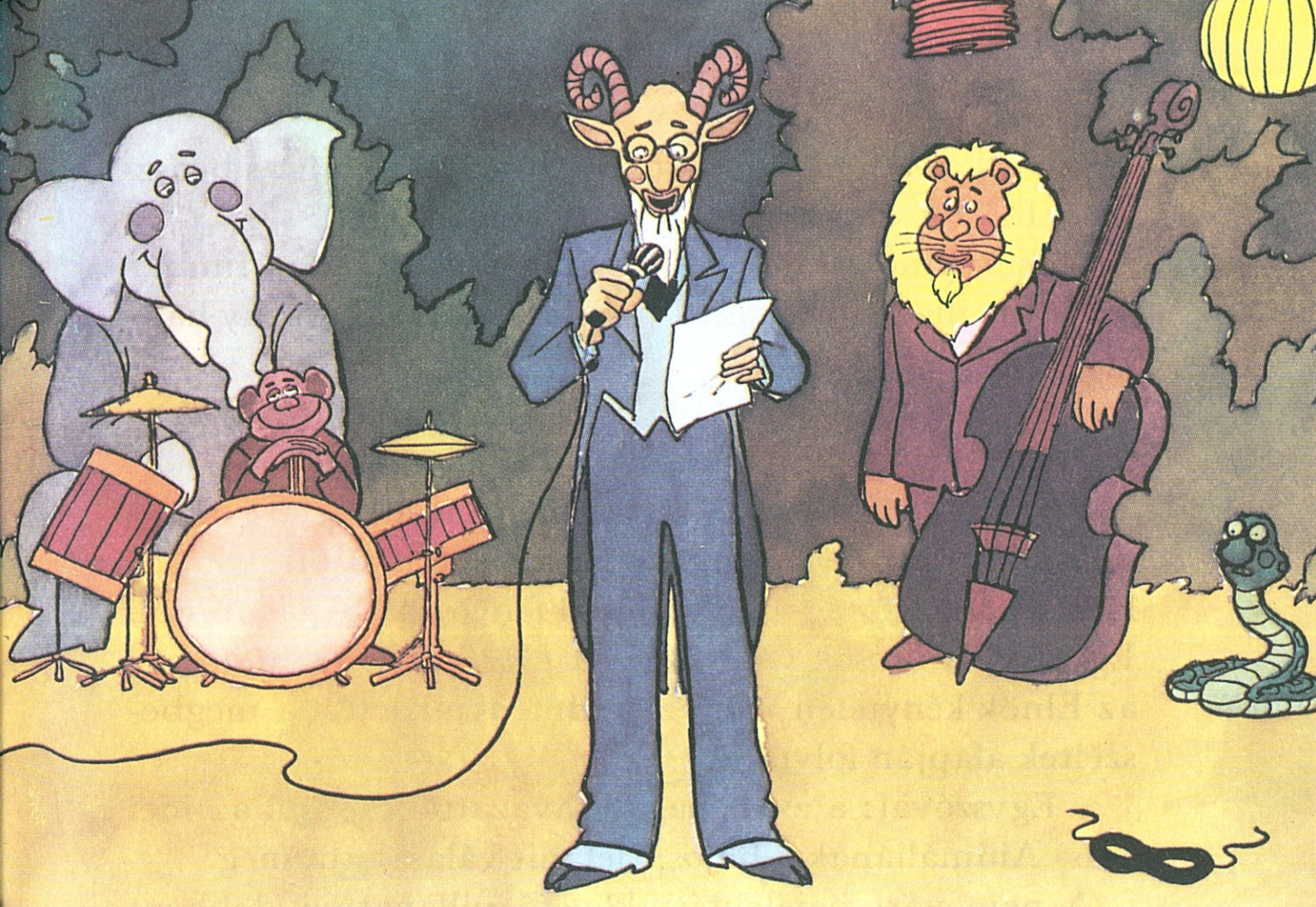
– Doktor, maga dob engem! Egész éjjel Fáni körül legyeskedik! Azért mert én gólya vagyok, még nem nyelek le minden békát!

Bubó kurtán válaszolt.

– Hagyjon most békét, Ursula! Ezt az elefánt-ügyet majd később megagyarázom...

– Úgy megszédült, hogy már a nyelve is botladozik!
– veszekedett tovább Ursula.

A doktor – látva, hogy a zsüri már az eredményhirdetéshez készülődik – gyorsan le akarta rázni a féltékeny vándormadarat, és rárípkodott:

– Ne kelepeljen! Költözzön délre!

Ki tudja, mivé fajult volna még ez a zsörtölődés, ha az eredményhirdetés közbe nem szól. A zenekar tust húzott, és a zsüri elnöke elindult, hogy az emelvényre lépjen. Közelgett hát a nagy pillanat! Hogy nem jött el máris, annak oka a rendezés hiányosságában keresendő. Emelvényről ugyanis elfelejtettek gondoskodni. A csőrmester leleményes intézkedése húzta ki a rendezőket a csávából:

– Ha csak ez hiányzik! Küldönc! Lépjen alá!

– Tudtam! – nyöszörögte megadóan az alantas beosztású Teknőc Ernő, és teljesítette kötelességét.

A zsüri elnöke egyet köszörült a torkán, majd immár a teknőc, illetve hivatása magaslatán állva, harsány hangon így nyilatkozott:

– Tisztelt Karneváli Gyülekezet! A zsüri érett megfontolásom alapján úgy döntött. . .

Az Elnök ekkor egy utolsó reménysugarat rejtő oldalpillantást vetett Sólyom csőrmesterre, hátha mégis megkíméli őt a hatóság a botránnyal fenyegető bejelentéstől. Egyet villant csak válaszként a csőrmester tekintete, és az Elnök kénytelen volt az eredményhirdetést a megbeszéltek alapján folytatni:

– Egyszóval: a zsüri nagy szavazattöbbséggel az idei Miss Animáliának a bájos Elefánit választotta meg.

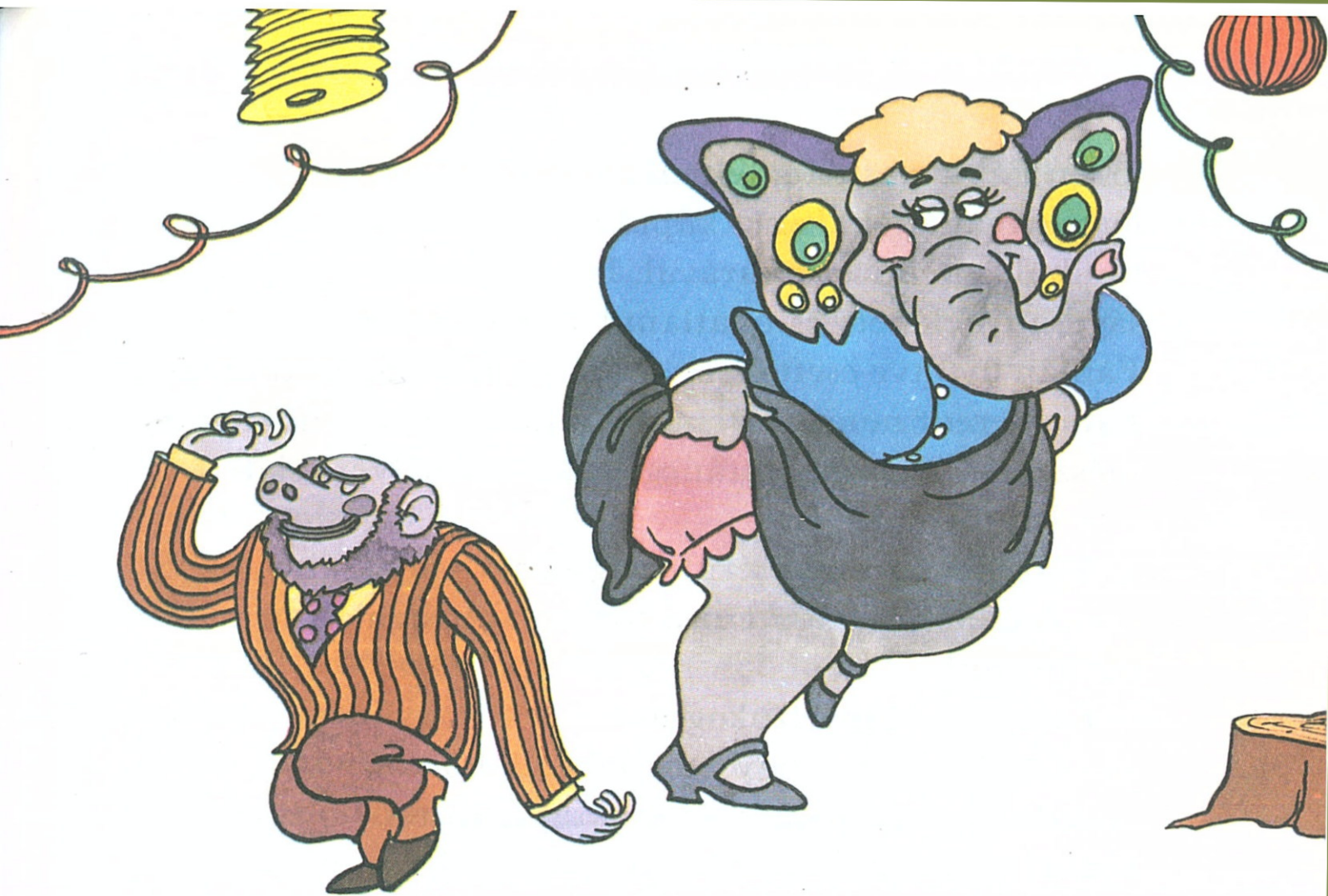
A nem várt bejelentést követő pillanatnyi döbbszent csendet Fáni hangja törte meg:

– Én? Ez lehetetlen! Elájulok!

És úgy is tett. A pszichológus előre kiszámította a hír e várható következményét, és időben félreugrott. Szerencsére a szépségkirálynő alá csak a fürge oldalszökkenésre képtelen Teknőc került. Ernő nyöszörögve szólt ki életmentő páncélja oltalma alól:

– Tessék! Végül is tulajdonképpen rám esett a választás!

A zsüri tagjai kihasználva a hatalmas puffanás okozta ijedtséget, gyorsan elszeleltek. A sakál-popegyüttes, érezve a bűdöset, hirtelen rázendített, hogy a zsüriellenes tüntetéseknek elejét vegye. Szerencsére Fábián, a báli táncrendben hangadó galléros pávián nem sokat elmél-

kedett a zsüri különös döntésén. Ragaszkodva bitorolt előjogához, hogy az újsütetű szépségkirálynőt ő forgassa meg először, az ájulásból már feltápászkodó Fánihoz lépett, és könnyednek hitt modorában odavetette a Miss-nek:

– Lötyögne egyet velem, bébi?

Fáni üdvözült mosollyal bókkolt egyet a felkérő előtt:

– Boldogan, Fábián! Repesve!

Míg Fáni a tánc előtt kissé rendbe szedte magát, a csőrmester Bubóhoz lépett.

– Gratulálok, doki! Ez szép orvosi fegyvertény volt, és számíthatunk a páciens hálájára. Az elefánt nem felejt!

A hagyományosabb hangvétellű nagyzenekar ekkor egy tangóba bonyolódott, és a körben álló bálozók gyűrű-

jében Fábián és Fáni lejtteni kezdett. A tangócsászár galéros gavallér el akarta kápráztatni nézőit egy látványos himbálós-behúzó figurával. Fáni azonban egy kissé túlságosan belépett és óvatlanul ráhágott táncosa lábára. Fábián üvöltve esett össze. A nézők is felsikoltottak, csak Fáni meredt néma rettenettel áldozatára. A doktor természetesen azonnal a táncgázolás színhelyére sietett.

– Mi történt?

A földön fetrengő sérült alig tudta kinyögni:

– A lábamra hágott ez a tohonya, behemót, ormótlan hústorony!

Fáni erre már felzokogott:

– Ó! Tudtam, hogy nem lehetek boldog!

A doktornak néhány pillanatig fejtörést okozott, hogy kedveltebb pszichiáteri tudományát hasznosítsa-e előbb, vagy a sérült kezelését helyezze előtérbe, de Sólyom csőr-mester megoldotta a problémát. A sérülthöz rángatta az orvost.

– Súlyos?

Bubó az addigra már önkívületi állapotba került pávián lába fölé kuporodott, majd rövid vizsgálat után megállapította:

– Ha jól számolom, harminchét helyen tört el.

Az időközben riasztott bernáthegyi mentőszolgálat ekkor már a helyszínre érkezett. A doktor rendelkezésére a sérültet az orvosi rendelőbe szállították. Fáni szipogva követte a hordágyat:

– Ez az én formám! Nekem semmi sem sikerül...

A mentőszolgálat fürgeségének hála, a súlyos tangósérült percek múlva már a rendelő műtőasztalán feküdt.

Bubó doktor serényen munkához látott. Először a beteg épen maradt lábát igyekezett bekötözni, nehogy a sérülés arra is átterjedjen. A nagy sebészek stílusában kurta parancsokat osztott:

– Pólyát!

Ursula a nagy kapkodásban még átöltözni sem tudott. Zavarában szárnycsattogtatva loholt gézt keresni.

– Hol találom a pólyát?

– Ezt egy gólya néninek tudni kéne – csattant fel a doktor, és ezt a megjegyzését nem humorosnak szánta. A sebesült közben magához tért és felnyöszörgött:

– Jaj... hol vagyok?

– Jó kezekben – válaszolt nyugtatólag a doktor, és az aprólékká tört láb tüzetesebb vizsgálatába kezdett.

Fábiánnak már felködlött a baleset emlékképe és aggodva érdeklődött:

– Doktor úr... jaj... mi baja lett a lábamnak?

– A lábfej és a boka... de úgy látom, a sípcsontjának is füttyültek!...

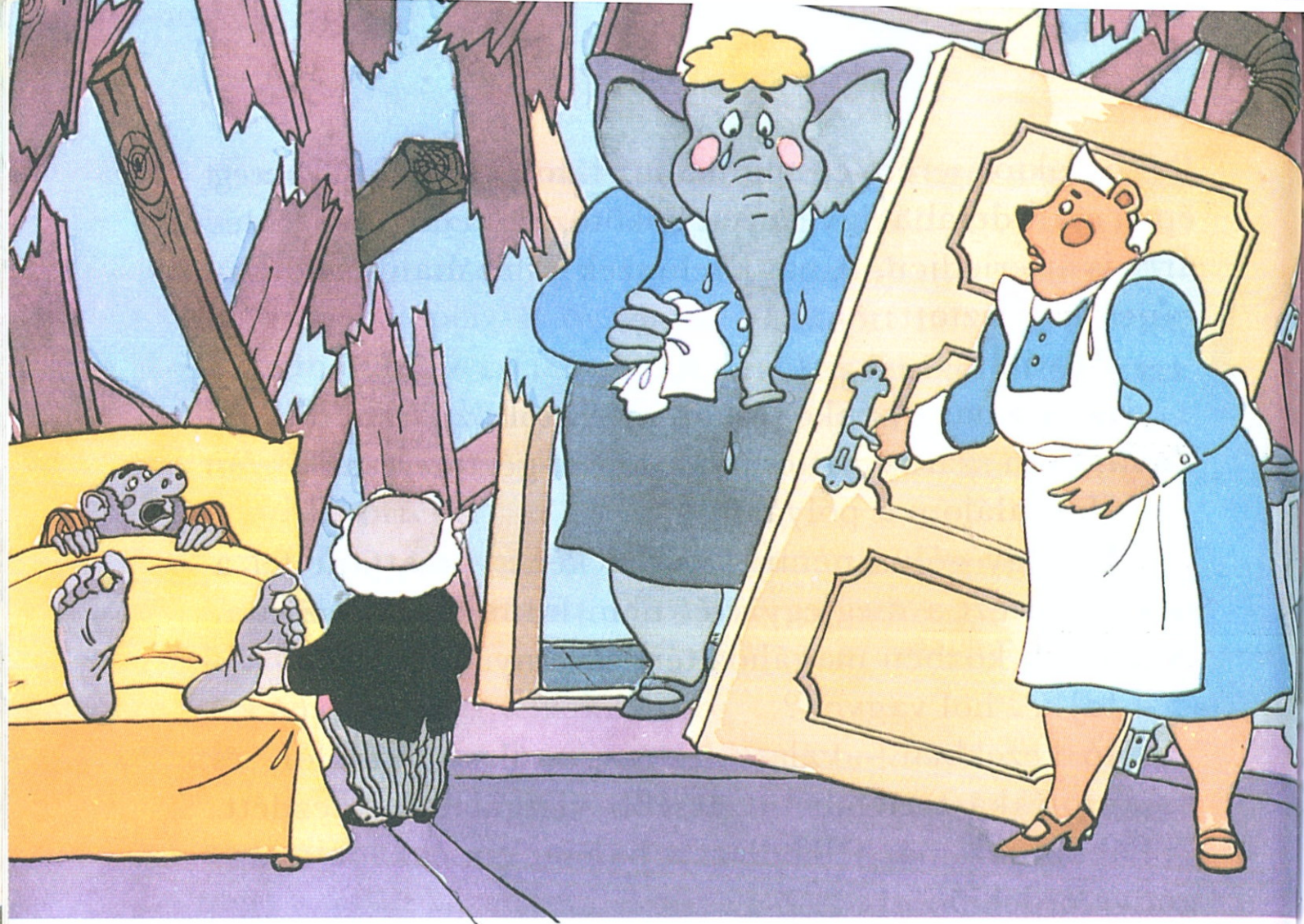
– Jaj nekem! Akkor hogy járok?

– Póru!... De fel a fejfel! Megpróbálom emlékezetből összerakni a bokáját. Lehet, hogy egy kicsit fájni fog, ez esetben azt ajánlom, hogy essen vissza a jótékony önkívületbe.

A doktor ezzel hozzá is látott a szétzilált csontok rendezéséhez. A pávián felüvöltött:

– Jaj! Mért nem a cinkével tangóztam inkább!

Kíméletesen, lassan haladt az orvos a csontok összeillesztésével. Munkájában csak egy egyre sűrűbben ismétlődő kinti dörömbölés zavarta meg. Fáni kopogtatott

türelmetlenkedve ormányával a bükkodvasi rendelő ajtaján.

– Csendet kérek! – szólt ki a doktor. – Akárki az, távozzék!

A kopogtatás abbamaradt, de az aggódó Fánit nem lehetett ilyen könnyen elküldeni. Szinte eszelősen ismételte magában:

– Látnom kell! Én akarom ápolni!

Még jobban elvesztette józan ítélőképességét, mikor a beteg újabb fájdalmas üvöltését meghallotta:

– Jaj! Doktor! Nem bírom tovább! Altasson el!

A doktor késznek is mutatkozott volna a kérés teljesítésére, már intett is Ursulának, hogy kezdje is el a külsőleg,

bunkóval fejre adagolt kábítást, mikor Fáni erőszakosan behatolt a rendelőbe. E cselekmény következtében a rendelőből pillanatok alatt csak szálkák maradtak. A földre zuhanó sebesült a forgácsok alól, erejét összeszedve még meg tudta jegyezni:

– Persze az altatást nem örökre gondoltam. . .

A romok alól előbukkanó doktor még nem tudta, miféle elemi csapás szakadt rájuk.

– Ó. . . csak. . . csak nem csináltam megint valami galibát? – hebegte Fáni.

A doktor most már mindent értett. Hirtelen fellobbanó haragjában valami éktelen gorombaságot szándékozott mondani, de a beteglátogató őszinte aggodalmát látva, visszafogta indulatát.

– Való igaz, hogy a betegek nem minden esetben örülnek a látogatóknak. . .

Fáni megértette ebből, hogy újabb szerencsétlen balfogása folytán már a doktor jóindulatát is elvesztette.

– Minden hiába! Négy bal lábbal jöttem a világra. Elbujdosom szégyenemben!

És szavának is állt.

Ursula lehántotta magáról a rendelőajtó roncsát, kitörölte szeméből a szálkákat, és a romok közt tollászkodó doktorhoz fordult.

– Doktorka! Félek, hogy ezt a Fáni-ügyet nem sorolhatjuk a legjelentősebb sikereink közé.

Bubó nem értett egyet hű munkatársával.

– Miért ne?! Kórboncnok professzorom, doktor Kondor, gyakran mondogatta: „Sok esetben már az is számottevő eredmény, hogy legalább az orvos életben marad”. . .

HARMADIK KEZELÉS

Ha az animáliai Operaház bemutatót tartott, az orvosi és erdőri ügyelet se maradhatott távol. Bubó doktornak a hosszúra nyúlt rendelés után igencsak kapkodnia kellett, hogy ünnepi csokornyakkendőt kössön a köznapi helyére. Ursula buzgó asszisztenciája nélkül talán képtelen is lett volna erre a bosszantó műveletre. Sólyom csőrmester a váróban topogott.

– Na, kész vagy már végre, doki?

Ursula még igazgatni akart a pillangós nyakravaló bal szárnyán. Kiszólt hát:

– Maga rém türelmetlen!

A csőrmester felcsattant:

– Rém?! Ezt a szót ne halljam! Hetek óta rémlátomásaim vannak, mert azt a titokzatos rémet nem tudom elkapni. A rangomba kerülhet, ha ez így megy tovább.

– Khhh... Múlt éjjel is volt valami? – kérdezte a csinosítással sanyargatott doktor.

– Volt! A vörös rókánál jelent meg a rém. Az úgy megrémült, hogy elkékült. Persze mire odaértünk, a rém már elpárolgott. Az idegeimre megy ez a rémhistória.

Ursula dallamos hangon jegyezte meg:

– Akkor jókor jött magának ez a mai operai ügyelet. A zene bűvereje nyugtat, elandalít. Ó, az opera! Bár én is jegyet válthatnék egyszer! Valakivel – tette még

hozzá, és vágyakozó tekintetét szíve doktorára függesztette.

Bubó megértette a finom célzást, és menekülésszerűen elröppent az előadásra.

Jókor érkeztek. A zenekar már hangolt az árokban. A hangszerek kusza csengés-pengése zagyván keveredett a nézőtérről felzsibongó csevegés-csivitelés kórusát tarkító apró kacajfoszlányokkal. Az oldalpáholysorban fecsegő előkelőségek viháncoltak leginkább: nercék, a hód, a hermelin. Kihívó eleganciájuk, szabados könnyedségük ki is hívta a szürkébb földszintiek irigységgel elegy rosszallását.

Bubó doktor hangjában is fanyar gúny lappangott:

– Nerc, pézsmá, hermelin, hód... Hódító elegancia!

Sólyom megvetéssel nézett végig a gyanús társaságon.

– Nagy a flanc! Csak tudnám, miből!

– Hja, a bunda könnyű kereset...

A két barát elfoglalta az ügyelet számára fenntartott két helyet. Volt még idő egy kis társalgásra.

– Tulajdonképpen mit vezetnek itt elő ma? – kérdezte Sólyom.

– A *Darázsfuvolat*...

Taps csattant fel. Az isiászos fájdalmakkal küszködő Polip mester helyett vendég dirigens, a Kobra lépett a pulpitusra.

A csőrmester riadtan súgta oda a zenei berkekben járatosabb doktornak:

– Ez mit akar itt?

– Hogyhogy mit? Ő ma a karmester.

– Jó keze van?

– Ahogy vesszük . . .

Az érdekesnek ígérkező párbeszéd nem pereghetett tovább, mert az előadás kezdetét vette. Bubó szeretett volna mélyen elmerülni a műélvezetben, ám az operairodalomban kissé járatlan csőrmester gyakori kérdezősködése minduntalan kizökkentette. Kedvenc duettje két szereplője lépett éppen a színre, mikor Sólyom újra oldalba bökte.

– Ezek kik?

– Pumina és Papagájó.

És már fel is csendült a bájos hajlatokkal ékes kettős.

Pumina : A hiímnek kaannak és a baknak
a sziíve fááj, ha páárja nincs.

Papagájó : A máásik neem, ha érte caplat,
a vágya állati dráága kincs.

Együtt : A féészek alja éééés az az ól –
ott élünk párosan, széépen, jól.

A kettős itt véget ért. Szépecskén folytatódott volna még ugyan, ám a jelenetnek egy velőtrázó sikoly vetette ezúttal végét. Az elsőt azután még néhány követte, majd elnyomta a sikongók hangját a rémült üvöltés, eszelős bőrdülés, mely az oldalpáholyban felbukkant égő szemű rém láttán az egész nézősereg torkából kiszakadt. Hiába pattant fel nyomban Sólyom csőrmester, hogy sípjába fújva próbáljon csendet teremteni, hiába intette nyugalomra Bubó doktor is a megrettent tömeget, a hisztériás félelem, a tülekedő menekülés már-már tömegszerencsét-

lenséggel fenyegetett. Ám a rém, úgy látszik, beérte ennyi ijesztéssel, és lidérces fényű lénye már távol világolt. Az ordibálás is lecsendesült. Sólyom csőrmester érces hangját már tisztán lehetett hallani, amint a tűnő rém után kiáltott:

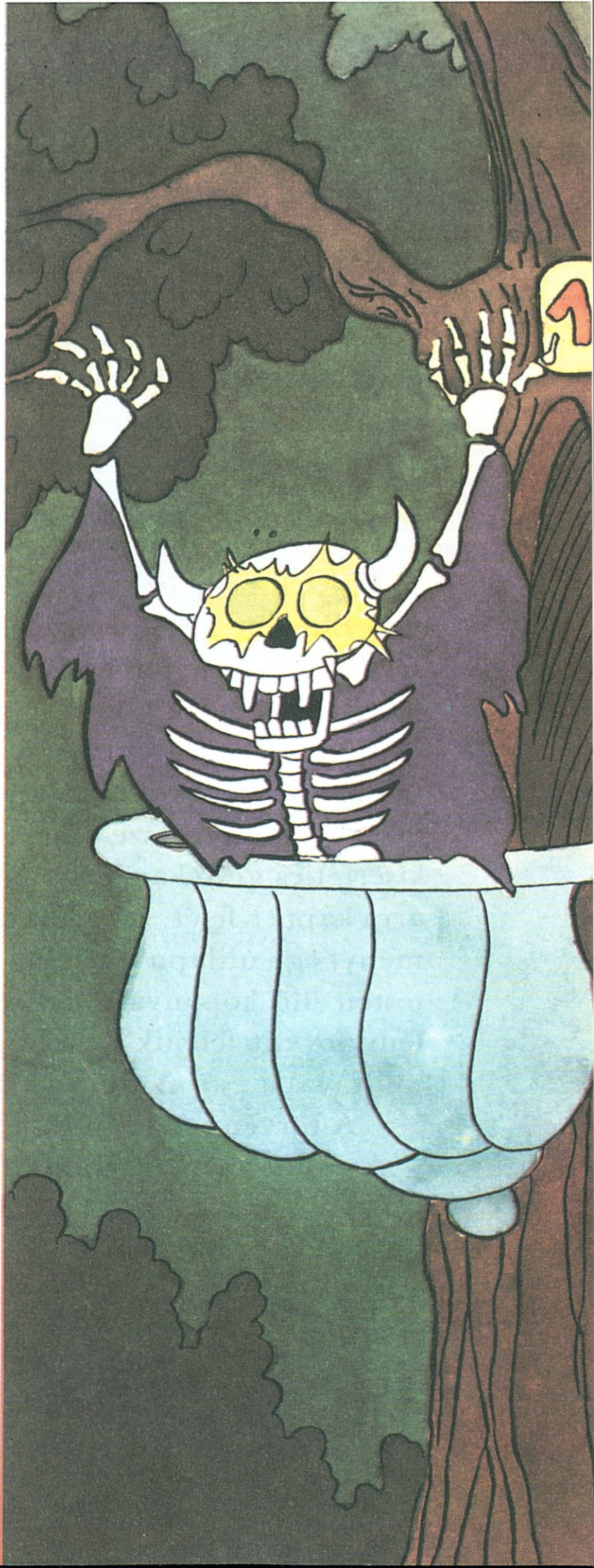
– Rém! Állj! Letartóztatom!

Utána is vetette volna magát a bátor erdő, ha nem kellett volna előbb a még mindig veszélyeket rejtő pánikhangulaton úrrá lennie. Sokan ugyanis csak most, némi késedelemmel voltak képesek felfogni, milyen irtóztató veszedelemben forogtak. A hód a szívéhez kapott.

– Orvos! Víz! Víz!

Még Bubó doktor is megzavarodott kissé a nagy ijedelemtől, mert a segélykérésre zsebeit tapogatva motyogta:

– Víz... Hol a receptkönyvem... felírom...

A jó idegzetű hiéna ennek hallatán harsányan kacagott, és ez a váratlan, vidor hang hirtelen kijózanítólag hatott a megbolydult tömegre. Megnyugodva állapította meg ezt a csőrmester is. Megbökte a doktort.

– Gyere! Kapjuk el a rémet!

Sólyom újra a sípjába fújt, hogy önriadóztatását elrendelje, és sebes szárnyalással a magasba emelkedett. Bubó doktor igyekezett követni a csőrmester reptét. Ám hiába körözték a légben az Opera körül a rémet, nem bukkantak rá. A csőrmester bosszúsan állapította meg:

– Mintha a föld nyelte volna el...

A doktornak ez a megállapítás szeget ütött a fejébe.

– Elnyelte a föld... hm... Amennyiben az illető kísértet volt, a feltételezés helytálló lehet... Te hiszel a kísértetekben?

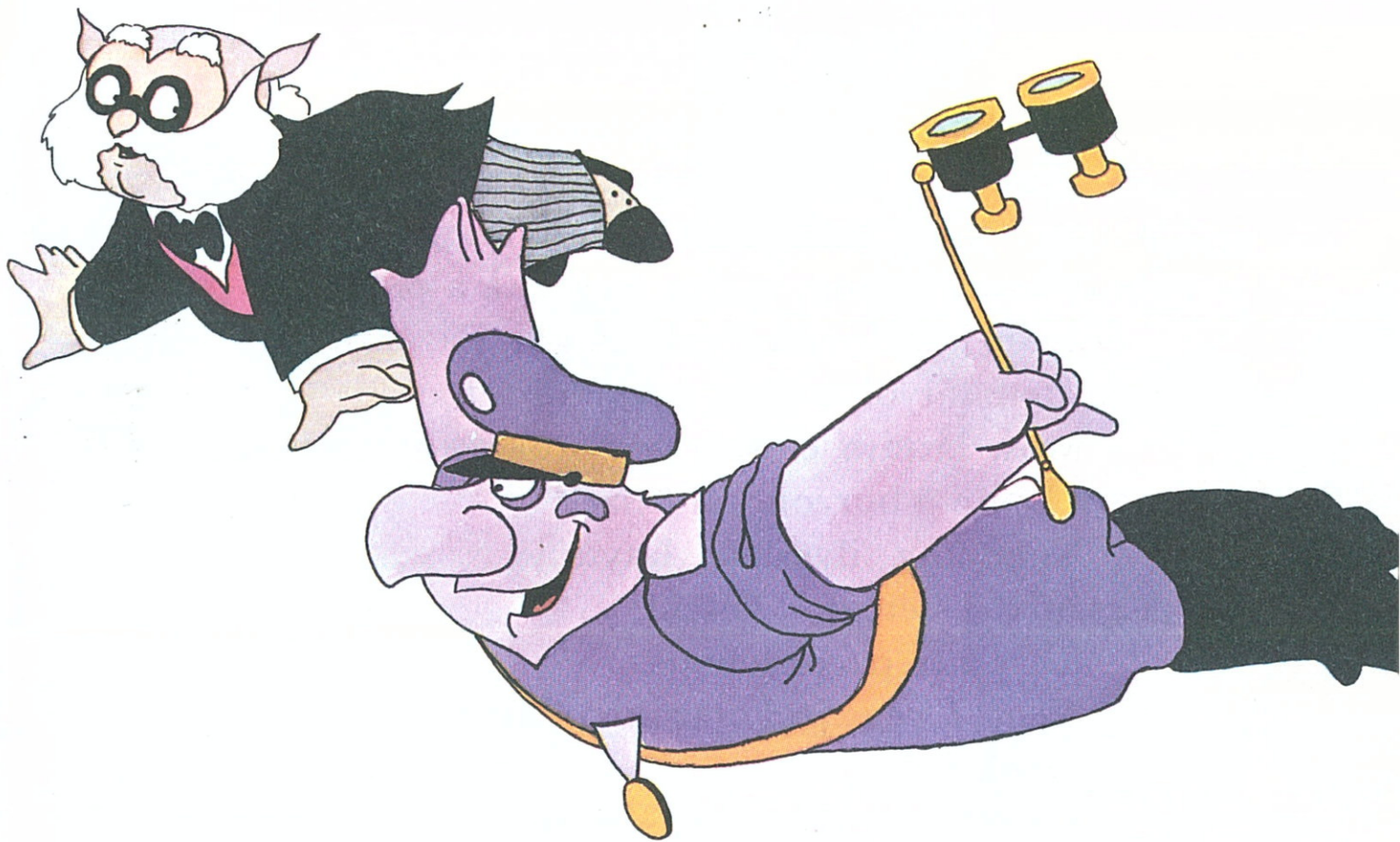
– Nem! De ez őket, úgy látszik, nem zavarja.

Ezt a kijelentést maga a rém is mulatságosnak tarthatta, mert nem messze a beszélgetőktől egy sűrű csaltiban kísérteties gúnykacajt hallatott. A két üldöző nyomban arra kapta a fejét. Meg is látták a kis termetű szörnyszüleményt egy útilapu tövében. Idétlen, mézsfehér csontváztestén ülő koponyája üveges szemgödréből zöldessárga fény lövellt feléjük. A látvány okozta bénító döbbenetmúltával a csőrmester felkiáltott:

– A törvény nevében!

A csontszörny erre villámgyorsan odébb szökkent.

– Utána! – kiáltotta a bátor erdőőr, és nyomába eredt. Bubó doktor üldözés közben azon a biológiai problémán elmélkedett, miként képes egy izomzat nélküli csontváz ilyen sebes futásra.

Már csökkenni kezdett a menekülő előnye, mikor váratlan, a közelből kakasszó harsant. Az üldözött a rikkantásra nyomtalanul eltűnt.

– A mindenségit! – fakadt ki Sólyom.

Bubó doktor a kobakja pihéi közt kotorászott.

– Hm... Balszerencse, hogy a kakas... éppen most... Holnapra felírok neki egy altatót.

– Holnap... Talán már késő lesz! Meglehet, hogy a rém holnapra készítette elő a Nagy Bűntényt. A Rettetés Óráit...

A doktor meg akarta nyugtatni a rend és közbiztonság derék órét:

– Szerintem a mi rémünk tulajdonképpen jelentéktelen, szürke kis egyén, aki csupán egy kis ijesztősdit játszik...

– És közben mindenkit tömegsírba visz.

– Ettől nem tartok. Idegmegrázkódtatásokat azonban máris okozott. A nyúl üldözési mániába esett tőle, a ponty azóta dadog, mióta meglátta a partnál.

Sólyom is lázasnak érezte magát. Fázósan gubbasztott. Tekintete fátyolosodott, hangja tompult:

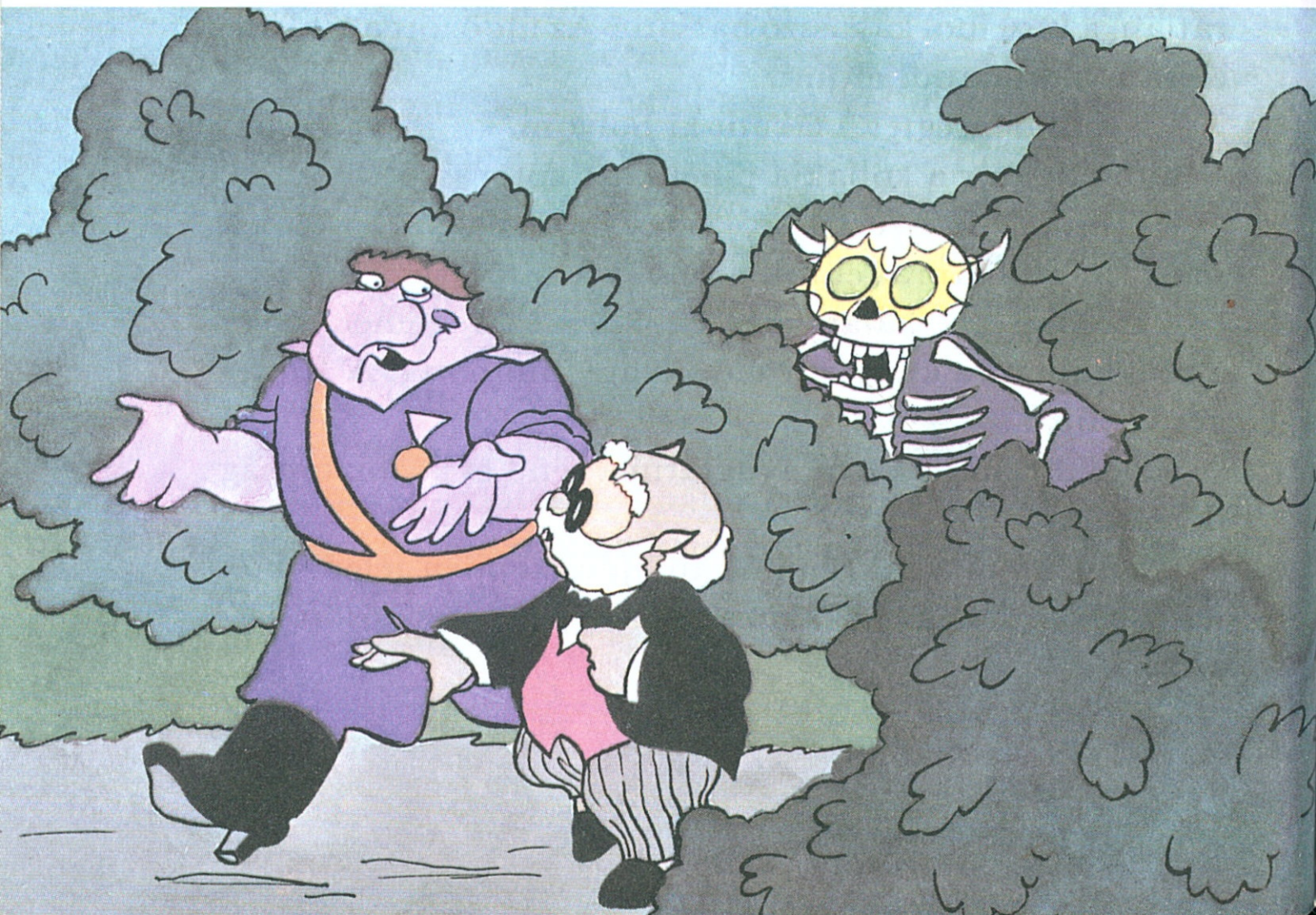
– Most láttam először szemtől szemüregben... Rémes! Te nem borzongtál össze?

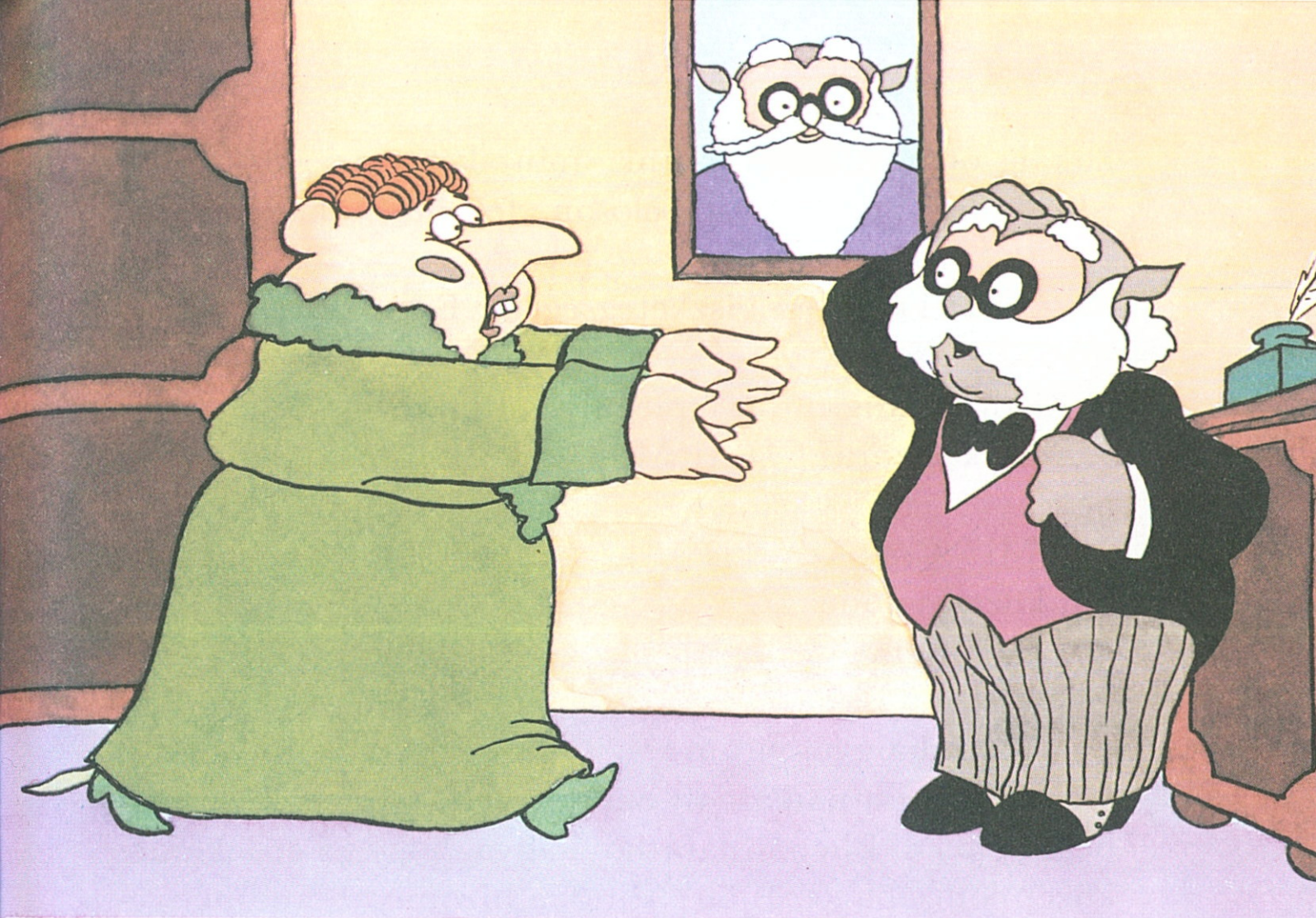
– Nem. Az ilyesféle látvány a szakmámmal jár. A csontváz betegből készül...

– Ez is a te pacid lehetett?

– Nem! Ez egy jégkorszakban kiveszett lábkarú tüdőspolip csontváza.

– Jól elállt a jégen! Kísérteties! De hogy fogom ezt kihallgatni, ha elkapom? És hogy idézzem bíróság elé?

– Szellemidézésről még nem hallottál?

– Valóban...

Némileg megnyugodva fújta le ezután riadóját a csőr-
mester, és elbúcsúzott derék barátjától. Bubó doktor is
hazatért. Ráfért volna a rendelésig egy kis pihenés, ám
az éjjel tapasztalt jelenség nem hagyta nyugton. Agyá-
ban egy, a *Hazajárók anatómiája és lelki kórtana* című szak-
írás gondolata fogant meg. A rendelési időben is ez a
tárgy foglalkoztatta, és csak Ursula éberségén múltott,
hogy szórakozottságában a térd sérüléssel bajlódó tyúk
szemét nem vágta ki. Mikor azonban ürgéné hozakodott
elő panaszával, éberén figyelni kezdett.

– Mentse meg a férjemet, doktor úr! A vesztébe rohan.

Sokáig olyan szépen éltünk, mint két szürke kis ürge. Most meg minden este eloson, feltűnően kivakaródzva...

– Aha! Feltűnési viszketegség... És mikor tér haza?

– Kakasszóra.

Az orvos alig tudta leplezni izalmát.

– Kakasszóra?! Hm! Mint egy kísértet... Hol laknak?

– Mi? Csak egy kis szegényes lyukban a Kiveszett Faj köztemetőnél...

– Sejtettem! – vágta rá a tudós doktor. – Ma este felkeresem a férjét.

– Ki tudja gyógyítani?

– A férje csupán a fent említett feltűnési viszketegségben szenved. Ellenállhatatlan vágya, hogy az érdeklődés középpontjába kerüljön. Minden bizonnyal eredményesen fogom gyógykezelné. Elmehet! Rém örültem, asszonyom...

Ürgéné távoztával a doktor vidor, majdhogynem huncut kedvvel fordult Ursulához.

– Ursula, kedves! Kísérteties ötletem támadt! Volna kedve egy kis éjszakai kiruccanáshoz?

A nővérke szinte felrepült a székről örömeiben.

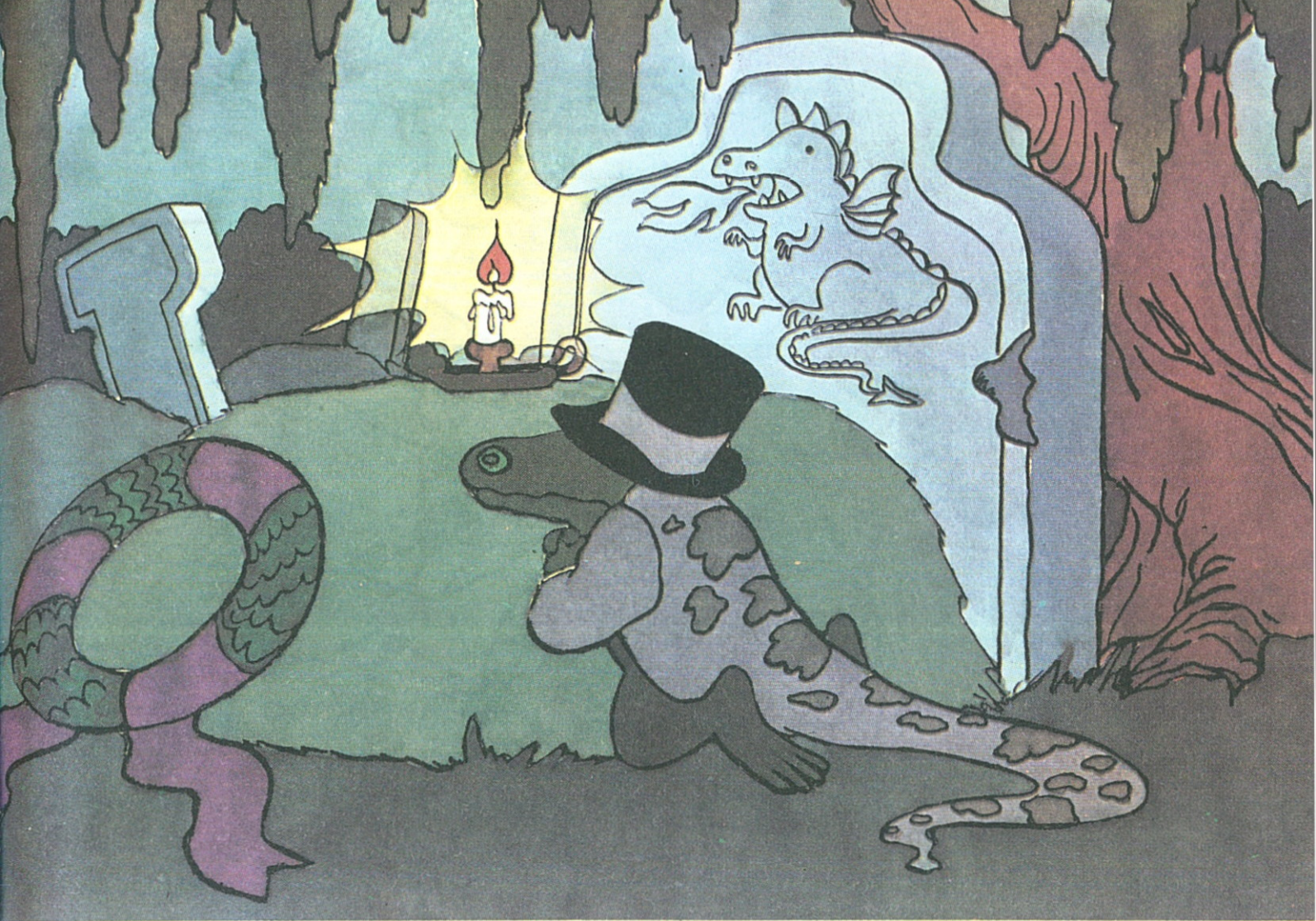
– Szívrepesve!

A doktor tovább évődött:

– És nem fél velem kettesben, mondjuk, egy temetőben a holtak sírjai közt botorkálni?

– Én, aki halálosan...?

Bubó, hogy megkímélje rajongóját a női büszkeséget sutba dobó, kitárulkozó vallomástól, közbevágot:

– Jó, jó! Akkor hozzon magával ásót és kapát...

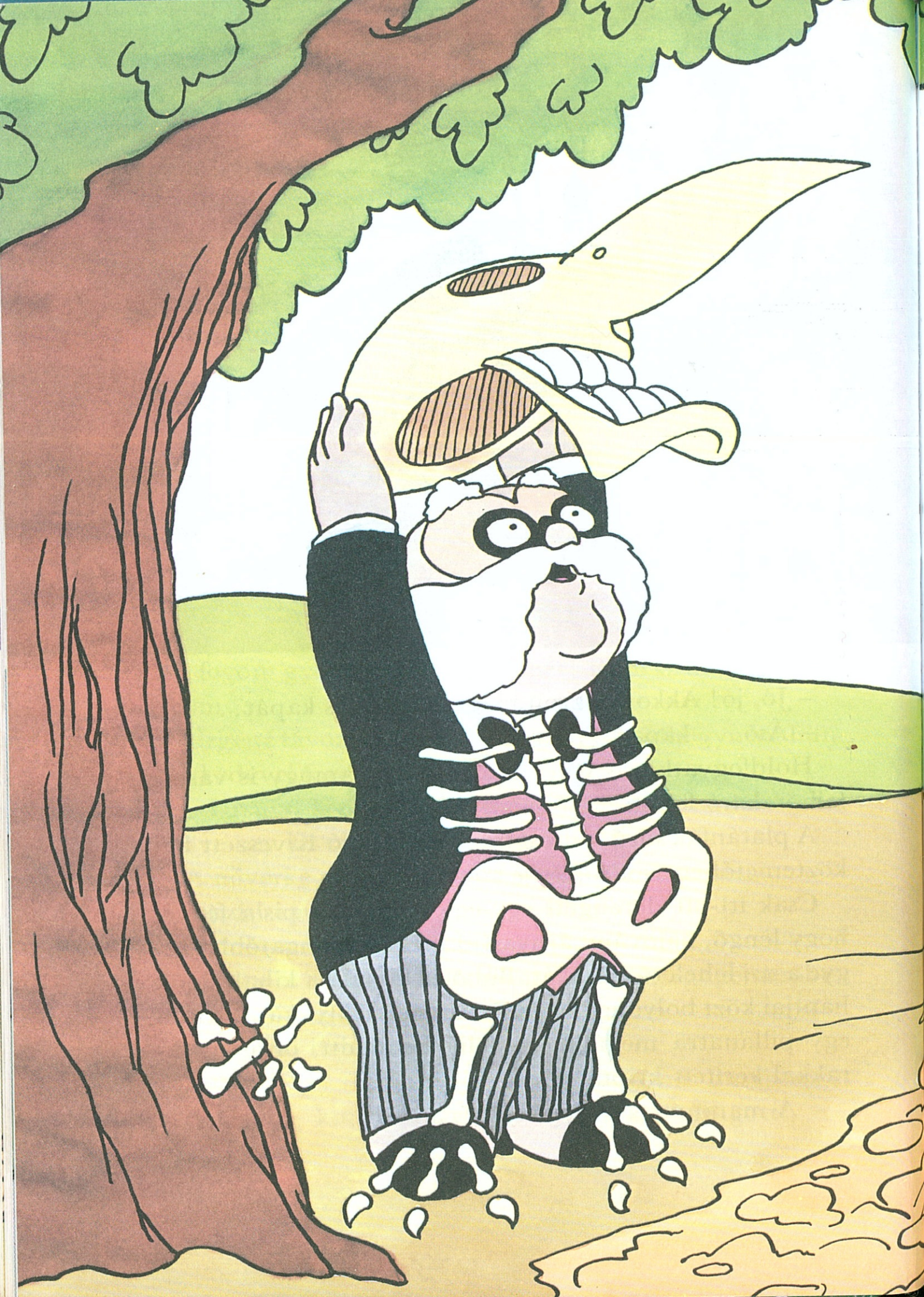
– Ásó... kapa!... Egybekelünk?

Holdfogyatkozás volt aznap éjjel az amúgy is vastag felhőtakaró felett.

A platánfák sűrű lombosára alatt lapuló Kiveszett Faj köztemetőben vak sötétség honolt.

Csak itt-ott derengett egy-egy örökmécs pislá fénye, hogy lengő, halovány árnyaival még borzongatóbbá tegye a síri leheletű éjszakát. Bubó és Ursula a kihalt fajok hantjai közt bolyongva kereste ürgéék laklyukát. Ursula egy pillanatra megállt egy félig beomlott, óriás agyarakkal kerített kripta előtt.

– A mammut... szegényke!...

A közelben egy másik óriás sírhanton fény lengett. Ursula kérdésére alakult ki a suttogó párbeszéd.

- És ott ki nyugszik?
- A sárkány. . .
- Még kihaltan is tüzet okád?
- Az csak örökmécs.

Közelebb léptek. A gyatra kis gyertyacsonk mellett gyík kuporgott. Ursula meghatódott.

- A gyík égeti. Szép ez a kegyelet!
- Ugyan! Csak fel akar vágni óriás ősével ez a kis senki! . . .

Közben egy feldúlt, vélhetőleg kirabolt kisebb sírhelyhez értek. Bubó csak egy pillantást vetett az üresen tátongó kerek sírgödörre, és felkiáltott:

- Helyben vagyunk! Sejtettem! A kihalt lábkarú tüdőspolip nyughelye. Elvitték a csontvázát.

Ursula szánakozva sopánkodott:

- Ó! Akkor mi je maradt szegénykének?!

Bubó rövid vizsgálódás után immár igazoltnak látta merész feltevését.

- Ürgenyomok! . . . A kép összeállt. A rém nem más, mint eme elemelt csontvázba bújt, feltűnési viszketegségben szenvedő ürge.

Ursula megragadta a kapanyelet.

- A galád! Agyon kell csapni!

Bubó szelíden a fejét rázta.

- Helytelen gyógymód! Másként kell kikezelni.
- Hogyan?
- Kutyaharapást szőrivel. Aki félelmet kelt, azt meg kell ijeszteni. . .

– Nem egyszerűbb erdőrkézre adni?

– Attól még egy beteg se lett jobban! Bízva rám! Tervem kész.

A jeles pszichiáter ekkor a szomszédos hantra bökött.

– Ássa ki nekem a kivészett repülő kardfogú törpefőka jó kis, testre szabott csontvázát!

Ursula elszörnyülködött:

– Csak nem akarja magára ölteni?

– De! Pontosan azt akarom. A szörnynél is szörnyebbnek kell lennem! Akkor a rém úgy megrémül tőlem, hogy riadtan válik ismét szürke ürgévé.

– Ó, hát csak ezért az ásó-kapa?

Bubó gyengédnek szánt pillogások közt, sejtelmes hangon rebegte:

– A hűség végül majd elnyeri jutalmát! A mesében...

– tette hozzá már némileg kajánul, vígjátéki modorban, félre...

Ursula a gyakorlott exhumálókat is megszegyenítő ügyességgel emelte ki a csontvázat a sírból. Bubó doktor is meglepő fürgeséggel helyezkedett el a jó minőségű földi maradványban, és már indulni is akart. Ursula azonban visszatartotta, és igazított egyet a félelmes csontöltönyön.

– Nem szeretem, ha slamposan jár.

Bubó megpördült Ursula előtt.

– Elég borzadályos vagyok?

– Nem tudom... Valami hiányzik... talán egy kis lidércfény...

Bubó szivart kapott elő a mellényzsebéből, és a fején kissé lötyögő koponya alatt rápöfékelt. A vörösen izzó

füstgomolyagba burkolt szivarparázs megtette a kellő hatást. Ursula elégedetten állapította meg:

– Így már jól áll!

– Akkor előre, tudományos hírnevem újabb öregbítésére! – adta ki a biztató jelszót magának a lánglelkű pszichológus, és nekivágott az erdő sűrű sötétjének.

Nemcsak Bubó doktor imbolygott ezen a riasztó éjszakan az erdő szélborzolta árnyai közt. Kísérteni indult már az ürge is. Sólyom csőrmester se nyughatott az őrszobán. Beosztottjával egy túskebokor tövében lapult. Elunva a várakozást, kiadta a parancsot:

– Küldönc! A „rémrazzia” fedőnevű akció kezdetét veszi. Maga alul köröz, én felül. Középen majd megkötjük a hurkot. Végeztem!

Aztán még bajtársiasan hozzáfűzte:

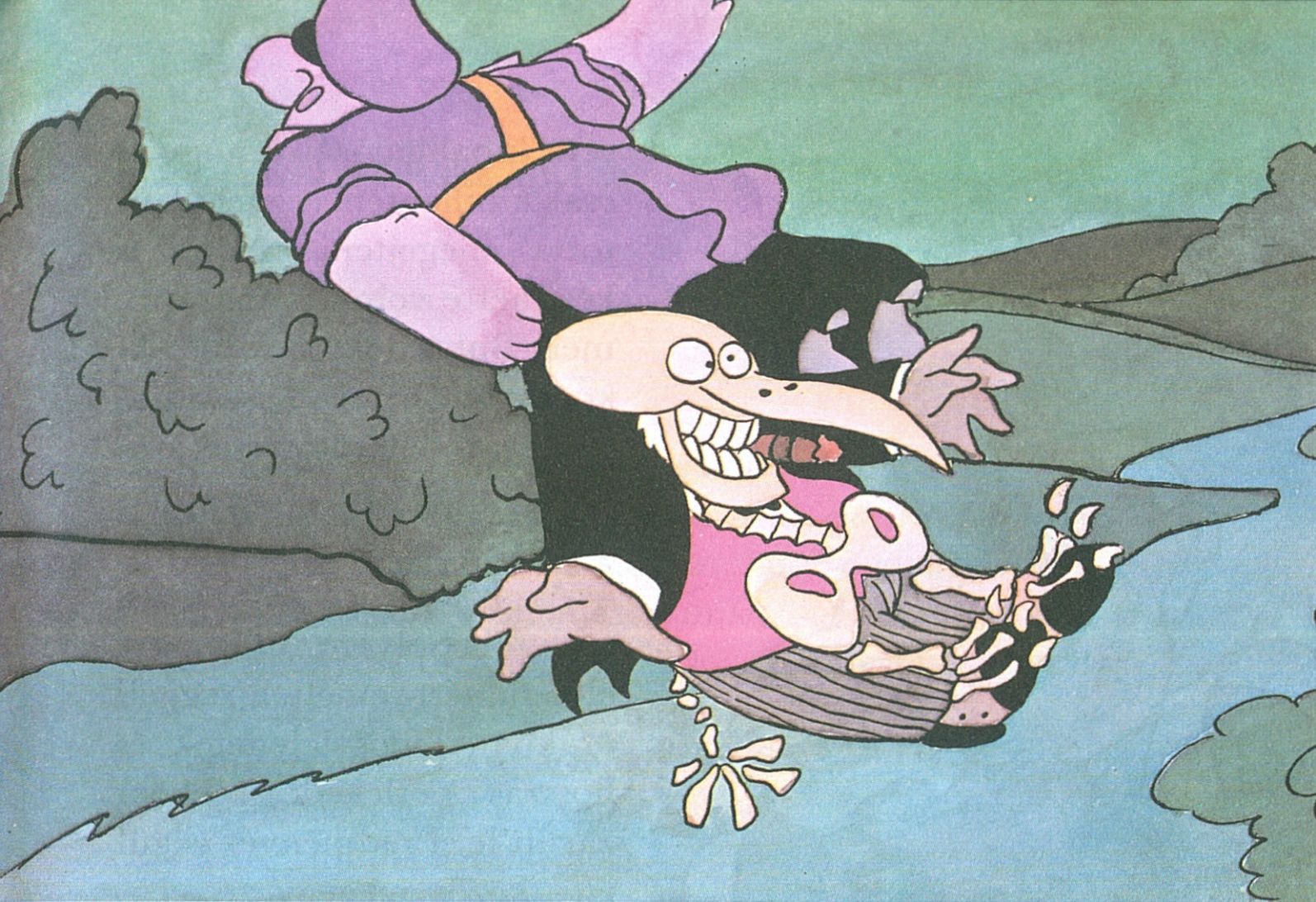
– Bátorság! És őrizze meg hidegvérét!

– Ez menni fog... – motyogta a teknőc, és elindult körözni a csipkebokor körül.

A csőrmester szárnyra kapva, nesztelenül haladt a magasban. Bubó doktor fürkész tekintettel járta a sűrűt. Izgalommal várta, hogy szembe találja magát a rémmel. A kísérteties fény azonban sehol sem akart felvillanni. Nem is villanhatott, mert egy hirtelen szellőkés a bordacsontok közé hatolva elfújta a viszketeg ürge gyertyaijesztőkéjét. A rém már kedvét veszve éppen hazaindult, mikor a szivarparázs halvány világánál megpillantotta a közeledő szörnyet. Habozás nélkül hozzálépett.

– Szabad egy kis tüzet, kolléga úr?

Az éppen mélyen elgondolkozó Bubó doktort annyira meglepte az életoppanó ellencsontváz felbukkanása,

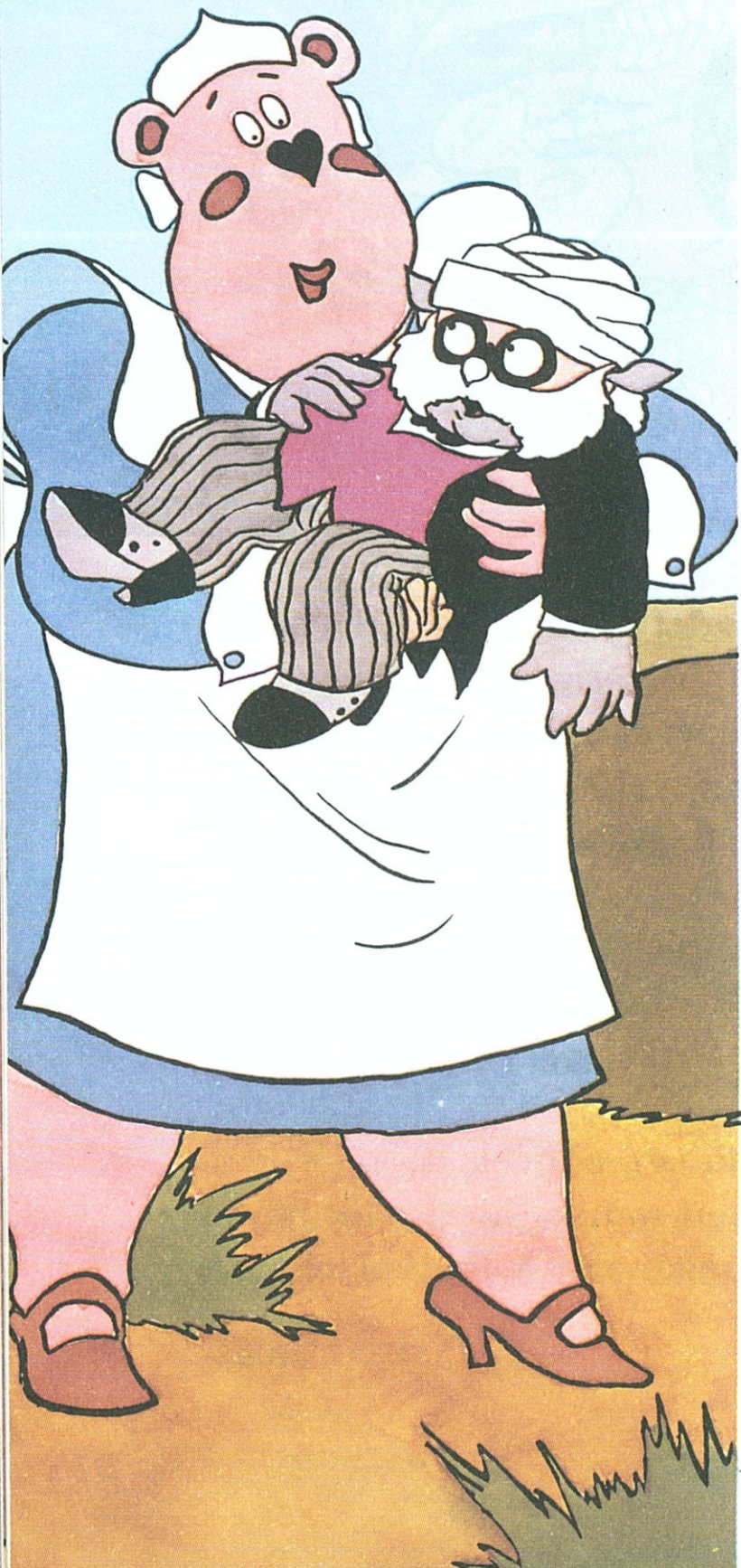
hogy első ijedségében futni kezdett. Mire észbe kapott és le is higgadt kissé, egy kis tisztásra ért. Visszafor-
dulni már nem volt ideje. Mint a szélvész, csapott le
a rémre Sólyom a magasból, és egyetlen csapással leterít-
tette. Sípjába fújt azon nyomban, és az előbotorkáló
Teknőcnek parancsot adott:

– Küldönc! A biztonsági előírások leggondosabb be-
tartásával szállítsa be az elalélt szörnyet a csőrszobára,
és zárja a legerősebb jómadárkalitkába!

A Teknőc duzzogva morogta magában:

– Persze, ilyenkor jól jön neki egy páncélos!

Sólyom csőrmester a jól végzett munka jutalmául haj-
nalig pihenőt engedélyezett magának. A foglyul ejtett

rém kihallgatását amúgy is csak kipihenten, reggel óhajtott megejteni. Nem is kezdhetne volna hamarabb, mert Bubó doktor a burokoponyán át is megrendítő csapástól fejtetőtöréssel kínlódva, csak reggel tért magához.

A bravúros nyomozás, melytől Sólyom csőrnagyi előléptetést remélt, a reggeli órákban kínos jelenetek és hosszas perlekedések közt zárult le. Eredményét végül is – közös megegyezéssel – nem hozták nyilvánosságra. Az előléptetés így természetesen elmaradt, de Bubó doktor tervezett szakcikke se látott soha napvilágot. Az esetből a továbbiakban csak a doktor kesernyés, az ügy tapasztalatait összegezõ megállapítása érdemel említést.

– Úgy látszik, nem érdemes olyan gyógymóddal fáradozni, ami az orvosnak fejtörést okoz...

NEGYEDIK KEZELÉS

Bubó doktor rendes évi szabadságát mindig nagyszombaton déltől húsvét vasárnapig vette ki, ezzel is bizonyítva tiszteletre méltó hivatástudatát, hogy csak akkor nem folytatja gyógyító munkáját, amikor úgyis feltámadás van. A gyógyász csendben szivarozgatott ezen a délutánon a rendelő előtti kis berekben, közben elmélázva nézte, mint fogdossa Ursula lepkehálóval a pilléket. Végül nem állta meg, hogy meg ne kérdezze:

– Miért üldözi azokat a kedves pillangókat, Ursula?

– Hogy örömet szerezzek nekik! Nézze, milyen boldog mind, mikor szabadon eresztem!

Bubó ekkor nem minden malícia nélkül jegyezte meg:

– Maga igazi nő, talpig nő!

A szerelmes asszisztens kacéran csücsörített.

– Csakhogy észrevette!

A lélekbúvár már bánta iménti megjegyzését, attól tartva, hogy az abból eredő további édelgés immár elkerülhetetlen. A küldönc érkezése mentette meg. A teknőc egy szatyorban a levegőért kapkodó pontyot himbálta. Megállt a doktor előtt.

– Hát itt volnék. . .

– A legjobbkor – morgott rá Ursula.

– Nézze, doktor úr, kit hoztam!

– Látom! Sétálni viszi a pontyot?

A ponty majd kiugrott a szatyorból ijedtében. A derék segédszolgálatos felvilágosítással szolgált:

– Dehogy sétálni! A csőr-mester rám bízta, hogy állítsam elő azokat, akik nem vettek részt a kötelező tüdőszűrésen. Hát itt van!

Ursula ráripakodott:

– Maga szerencsétlen! Tüdőszűrőre hozta a pontyot?!

– Miért? Mi van ebben?

– Hólyag!

– Úszóhólyag... és kopolya van benne – egészítette ki gyorsan a doktor, nehogy a jóakarátú küldönc megsértődjék.

Ursula kötözködő kedvében ekkor a pontyra támadt:

– Maga is szólhatott volna ennek a hülyének!

– Jó vicc! – vágott vissza a pikkelyes tátogva. – Hogy szóljak, ha egyszer néma vagyok?

A küldönc nem értette az egészet.

– Hát akkor vigyem vissza?

Bubó doktor kikapta a kezéből a szatyrot.

– Majd én! Ennek már repülő mentőszolgálat kell.

Felszálltában még leszólt Ursulának:

– Ilyen az én szabadságom!

A bájos ápolónő utánakiáltott:

– Én is repülök a vízre! Várjon ott meg! Pancsizunk egyet!

A doktor oly régen járt a parton, hogy nem is bánta ezt a kényszerű kiruccanást. Hamar vízbe eresztette a félájult pontyot, aztán körülnézett egy kicsit a parti fövenyen.

Nagy csattogás-csettegésre lett figyelmes. A behemót víziló tizedelt meg csámcsogva, hatalmas harapásokkal egy nagy kazal szénát. Bubó nem nézhette szó nélkül ezt a kalória-orgiát. Szelíden figyelmeztette a betegesen nagy étkű, duzzadt fickót:

– Ej, ej, Jónás, nem lesz ennek a féktelen zabálásnak jó vége!

– Sőt! A vége a legjobb, dokikám! Itt már nem olyan száraz... – feleselt teli pofával a habzsoló.

Közben Ursula is ott termett már. Jónás tágra tátott pofája láttán összeborzadt.

– Pfuj, de ocsmány! belehalnék, ha csak egyszer is megcsókolna!

Kézen is fogta a doktort, hogy elvonszolja a nem kívánatos látványtól. Bubóban azonban már megérett az elhatározás, hogy a megelőzés korszerű módszerével megóvja betegét az esztelen túltáplálkozás várható következményeitől. Kiszabadítva magát a gyengéd rab-

ságból, a vízi páciens nyakára szállt, hogy beszéljen a fejével.

– Ha meghallgatta volna legutóbbi előadásomat a televízióban, tudná, hogy a mértéktelen falánkság milyen káros az egészségre.

– Tudom én azt anélkül is! A zebra például egész belebetegedett, hogy mindent felzabálok előle – válaszolt idétlen röhögések közt Jónás.

– Meglátja, a szívével is baj lesz...

– Már van is! Fáj a szívem... bármit otthagyni, ami kaja. – Újra nagyot röhögött saját viccén a megrögzött haspárti.

Ursula legyintett.

– Ennek beszélhet. Már az a vizenyős agya is elhájásodott.

Jónás ekkor a víztükörhöz lépett, és rázogatva magát, gonddal letisztogatta loncsos pofájáról az odatapadt töreket. A doktornak e megfigyelés sikert ígérő ötletet sugallt: a víziló hiúságát kell felbirizgálni! Nyomban szúrt is egyet a sebezhető pontra:

– És mit szólnak ehhez a rezgő-rengő pocakhoz a nők?

Jónás elborult ábrázattal kérdezte vissza:

– A nők? – Bánatosan felsóhajtott. – Hajaj! Hiszen éppen értük való bánatomat fojtom zabálásba.

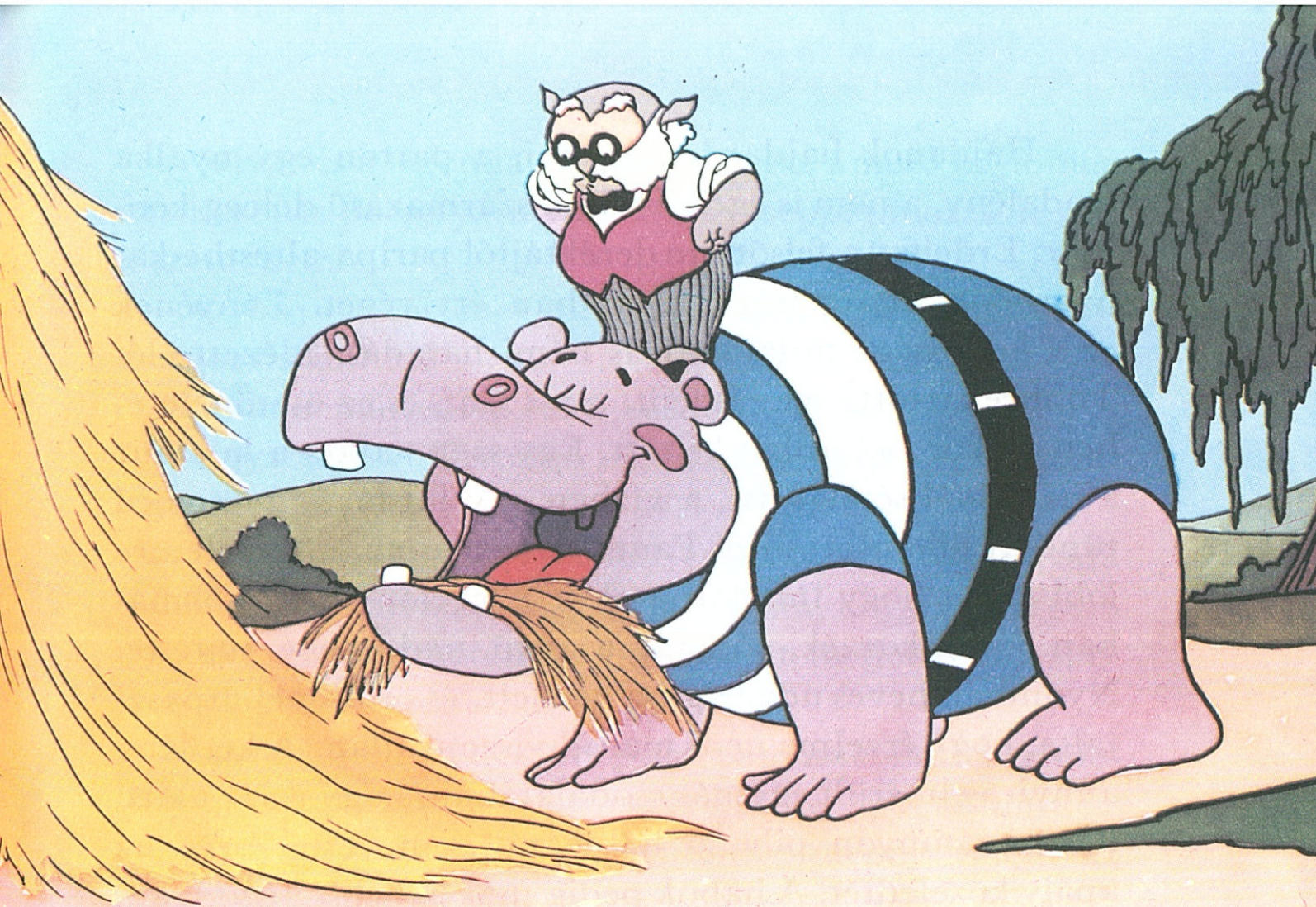
Bubó ragyogva súgta oda asszisztensének:

– Telitalálat! Itt kell megfogni!

Tovább ütötte a vasat:

– Persze, ha formás volna, karcsú, mint ősei...

– Ne röhögtesse! A faterom szélesebb volt, mint a bőre.

– Én a régebbi elődökről beszélek. Akikből az egész vízilónemzetség származik.

Jónás bambán bámult a doktorra.

– Azokról nem is hallottam.

– Ha egy kicsit felfüggeszti a túltáplálkozást, most hallhat. Elmondok magának egy régi történetet, mely a vízilófaj csodás keletkezéséről szól.

Jónás máris szájtátva ült a fűvön, de Ursula is letelepedett.

– Ez engem is érdekel. Imádom a történelmi históriákat...

A doktor szivarra gyújtott, mert elbeszélni csak füstöt eregetve szeretett.

– Hajdanok hajdanán élt ezen a parton egy nyalka csodalény, a nem is egészen földi származású délceg kentaur. Erdeifaun-felsőteste deréktájtól paripa-altestbe kanyarodott át, és négy lópatában ért véget. Lényének ez a kettőssége tudatában is némi hasadást idézett elő. Többre tartotta magát fent, mint lent, és ez ösztönéletében olykor zavarokat keltett. Egy szép napon a kentaur a nádasnál sétálgatva, a vízben egy fürdőző, gyönyörű tündért pillantott meg. Fauni szíve nyomban szerelemre lobbant, s hogy imádottja előtt a legelőnyösebb formában mutatkozzék, lóságát a sűrű nád mögé rejtette. Nyomban heves udvarlásba kezdett, és örömmel tapasztalta, hogy érzelme nem marad viszonzatlan. A két lény annyira elmerült egymás csodálatában, hogy a víz alatti homokzátonyon pihenő habléány nem vette észre az apály közeledtét. A habok pedig már beljebb húzódván, felfedték a tündér sellő mivoltát, pikkelyes hal-alteste előbukkant. Iszony fogta el először a kentaurt a tündér-asszony uszonya láttán, de csakhamar rádöbbent, hogy semmit se vethet felemás szerelme szemére, hisz kétlényűségét eddig maga is rejtegette. Arra is rájött nyomban, hogy eddigi képmutatását könnyen a sellő számlájára írhatja. „Ó, hogy lóvá tettél, szerelmem!”, sóhajtott fel panaszosan, és szavai igazságát bizonyítandó, kilépett a nádrejtek mögül. A sellő hitt a kentaur szavának, és szánalomtól is felduzzadt érzelme szavát követve, az elcsődörösödött széptevőnek adta magát. Boldog szerelemben egybekelve, nemsokára leszármazottal ajándékozták meg egymást. A karcsú vízi félvér és a délceg szárazföldi lóhibrid házasságából sarjadt a vízilovak nemzetsége.

A szivar és a legenda végéhez ért. Az ámuló hájtömeg egy közepes pocsolóra való könnycseppet morzsolt szét a szemében.

– Gyönyörű történet volt! Hogy lehetnék hasonló csodálatos őseimhez?

A doktor már várta ezt a kérdést.

– Egyszerűen! Keressen fel, fiam, holnap a rendelőmben. Megkezdjük a fogyókúrát! . . .

Vidáman baktatott hazafelé ezután a doktor, Ursula oldalán. Jó közérzetét még az is fokozta, hogy a beszédes nővérke némán merengve bandukolt mellette, oly mélyen elábrándozott a hallottakon . . .

Másnap, mikor a doktor éppen bemosakodott a rendeléshez, furcsa, bizonytalan érzés kezdte nyugtalanítani.

– Érdekes . . . szédülök . . . mintha menne velem az egész rendelő.

– Megy is – morogta Ursula. – Kár volt iderendelnie ezt az idétlen vízilovat.

Jónás izzadt homlokát törölgetve, szuszogva-fújtatva caplatott fel.

– Na, ide se jövök többé!

Bubó, megszabadulva rossz közérzetétől, vidoran fogadta.

– Nem is kell, barátocskám. Elég, ha most alaposan megvizsgálom, előírom a diétáját, és elrendelek néhány testgyakorlatot.

Széles mozdulattal a vizsgálóra mutatott.

– Feküdjön le ide.

Jónás vonakodva indult a gyenge heverő felé.

– Maga mondta!

Bármilyen óvatosan igyekezett a víziló elterülni a fekvőalkalmatosságon, a díványból előlépett vizsgáló nyomban szilánkokká töredezett alatta. Jónás azonban nem akart feltápáskodni a romok közül, mert a vizsgáló szét-hasadt bőrhuzata alól kiszabadult préselt afrik illata megcsapta az orrát. Elégedetten, csettintve zabálni kezdte az ízes tömítést.

– Nmmm! Valódi afrikai afrik!

Ursula rátámadt:

– Maga képes pofátlanul felfalni a doktor berendezését?!

Jónás ártatlan képpel tovább csámcsogott a finom falatokon.

– Jólesik. Nagyon megéheztem az úton.

Bubó meg akarta menteni a maradék kárpitoskelléket. Asztaláról felkapott egy doboz szivart, és megkínálta a zabálót:

– Tessék! Inkább ezt! A szivar csillapítja az étvágyat.

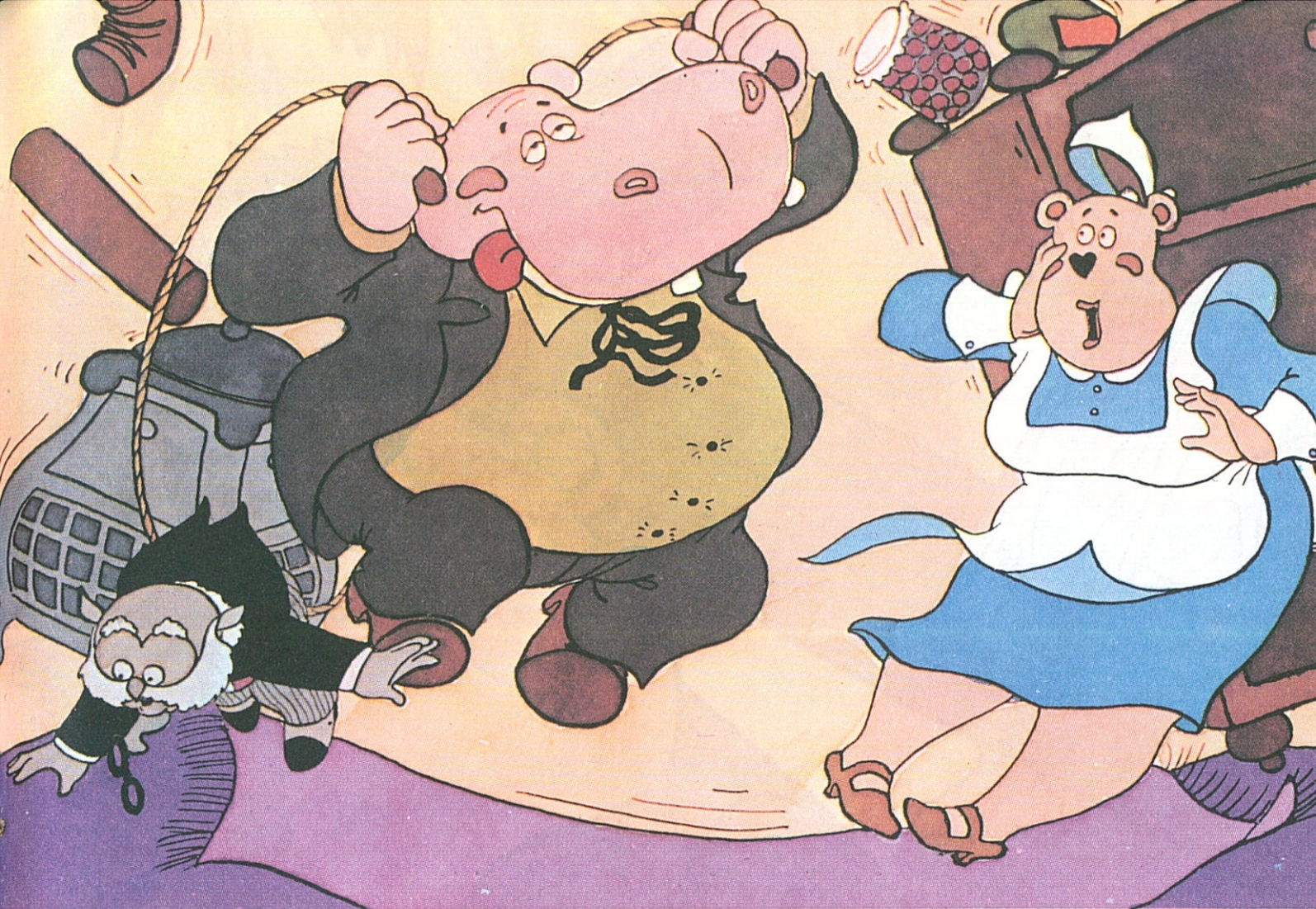
– Akkor ide vele! – szerénytelenkedett Jónás, majd kikapta orvosa kezéből a dobozt, és mindenestül a pofájába hajította. Modortalanságát tetézve, a fadoboz szilánkjait a padlóra köpködtte.

– Szörnyeteg! – hördült fel Ursula, és a pofátlan páciens fejéhez akarta vágni a fogorvosi széket.

– Türelem! – csillapította asszisztensnőjét az orvos, majd a bútorfoszlányokon elheverő víziló mellére szállt, hogy meghallgassa betege szívhangjait.

– A fogyáshoz kocogás, sok mozgás is szükséges. Lásuk, bírja-e a szíve!

Ezzel Bubó ráhajolt Jónás boltozatos sügyére, és fülét

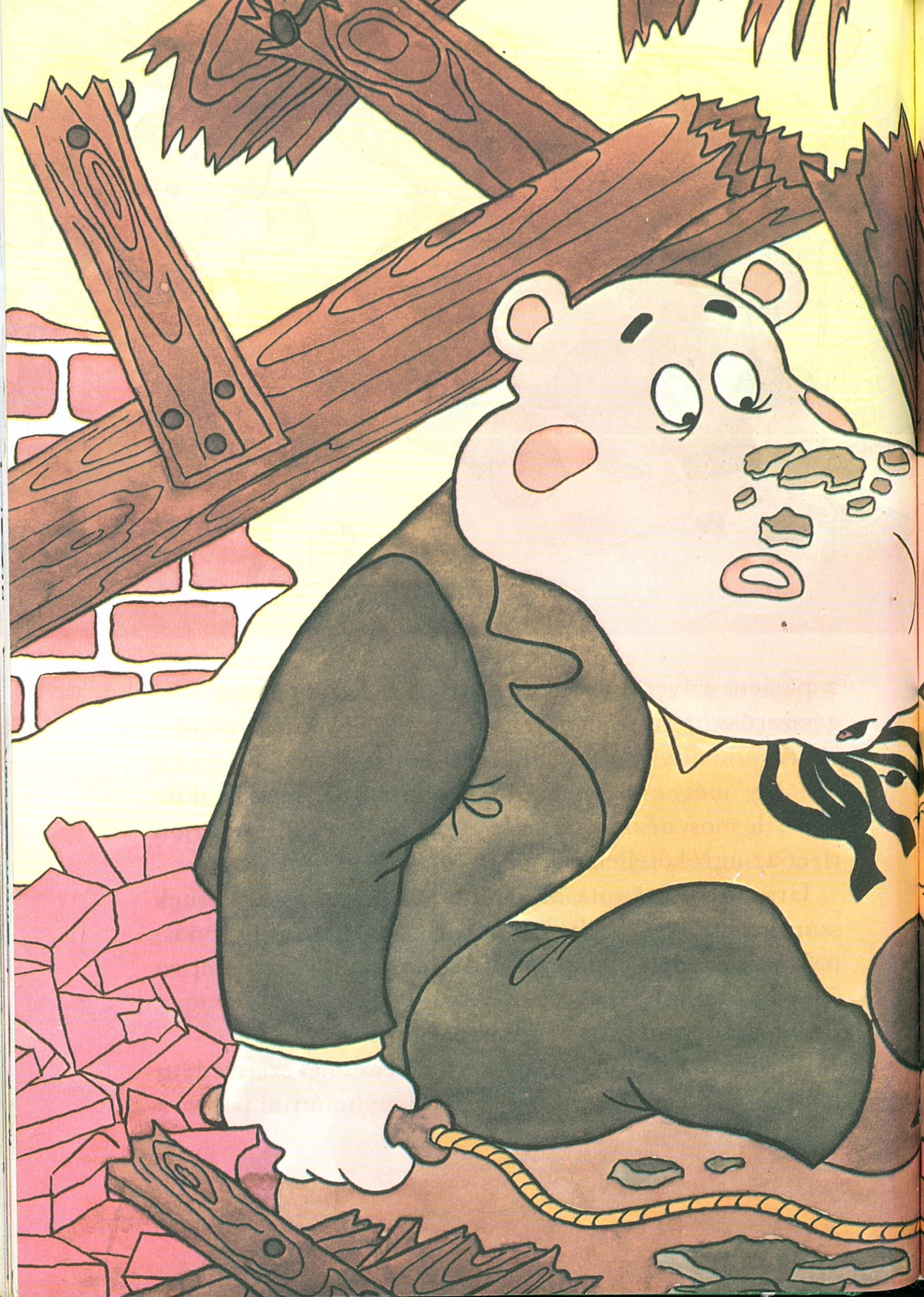
a páciens szíve tájára illesztette. A behemót beteg ren-
gésszerű szívverése azonban már az első löketnél lepende-
rítette a könnyű súlyú hallgatózót.

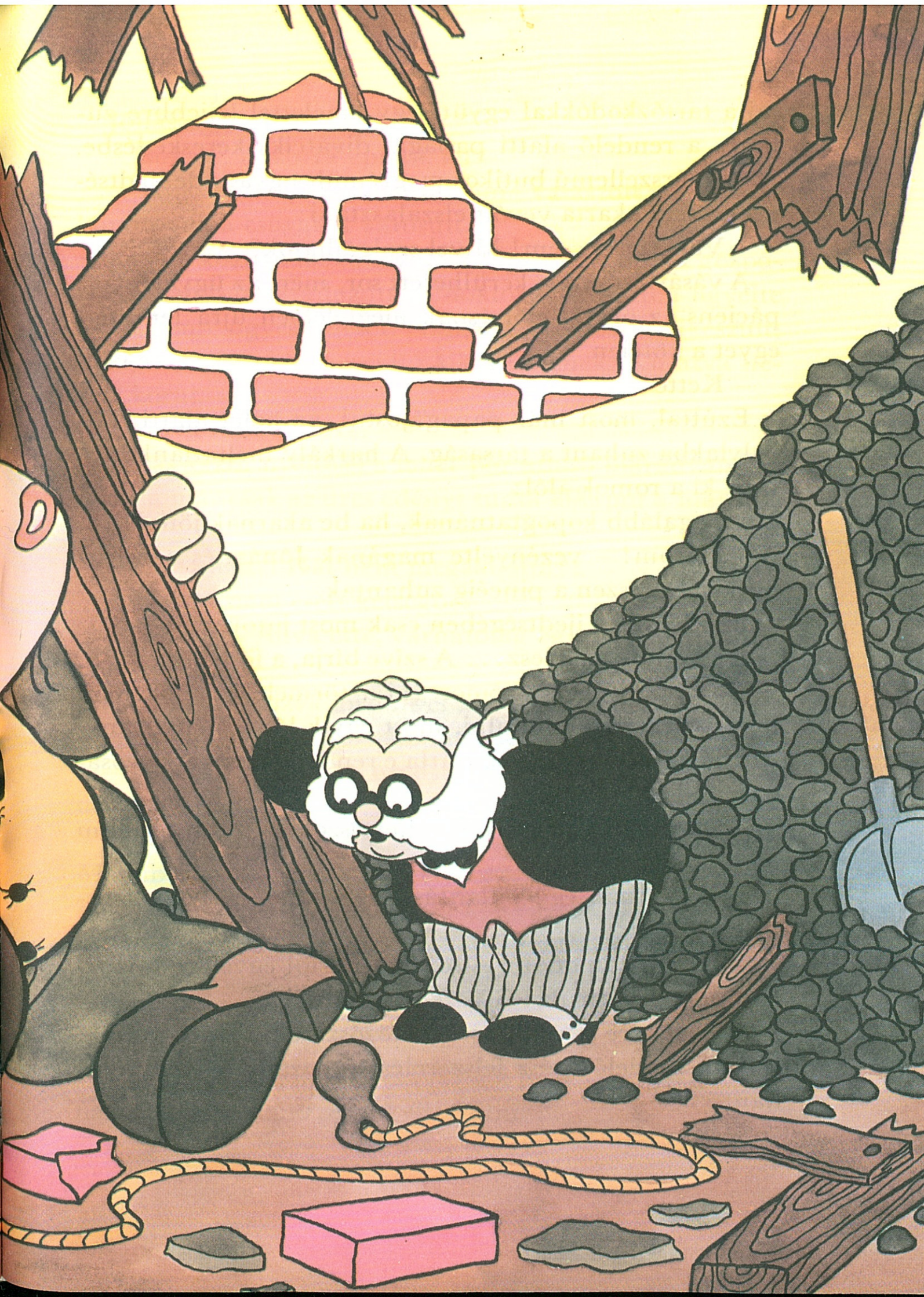
– Így még csak megjárja – állapította meg a dok-
tor –, de most nézzük terhelés után! Keljen fel, és ugorjon
tízet az ugrókötéllel!

Ursula elő is kapta az említett kelléket, és kecsesnek
szánt szökkenésekkel be is mutatta a feltápáskodó Jónás-
nak az elrendelt gyakorlatot. Aztán átadta a kötelet az
óckodó pacinak.

– Tízet egymás után, de szaporán. Rajta! Egy!

A „kettő” vezényszó kényszerű késedelmet szenvedett,
mert a víziló első nehézkes ugrása nyomán a padló a

rajta tartózkodókkal együtt egy emelettel lejjebbre zuhant, a rendelő alatti papagáj divatcikk-kereskedésbe. A kalmárszellemű butikos megrémült ugyan, de ijedtségében sem akarta vevőit elszalasztani:

– Van szerencsém! Mivel szolgálhatok?

A vásárlásra nem kerülhetett sor, mert az ügyefogyott páciens az orvosi előírásnak megfelelően újra lendített egyet a kötélén.

– Kettő!

Ezúttal, most már papagájostul, az üzlet alatti harkálylakba zuhant a társaság. A harkály méltatlankodva szólt ki a romok alól:

– Legalább kopogtatnának, ha be akarnak jönni!

– Három! – vezényelte magának Jónás, és ezzel az ugrással egészen a pincéig zuhantak.

Bubó doktor ijedtségében csak most jutott szóhoz.

– Egyelőre elég lesz... A szíve bírja, a fődém nem...

A víziló ki akart kecmeregni a törmelékek alól, nem tudott azonban elindulni, mert egyik lába menetirányának háttal állt. Meg is mutatta e rendellenességet orvosának.

– Hó, doktor úr! Errefelé nem szokott nekem lábam lenni...

A doktornak egy pillantás elegendő volt, hogy felismerje a bajt.

– Ó! Kificamodott! A sok mozgástól egyelőre tartózkodnia kell! Ursula! Gipszet, mankót!

Szerencsére a szükséges kötözőszerek kéznél voltak, mert a rendelő egész felszerelése fokozatosan velük zuhant.

Jónás aggódva kérdezte:

– Doktor, mikorra épülök fel?

– Sajnos előbb, mint a rendelőm – válaszolt a romokon kuporogva a csüggedt károsult.

Ursula közben előkészítette a gipszet, és már a gézpólya kiszabásán fáradozott. A doktor elégedetten figyelte asszisztense ügyeskedését. Amint a kötözőszer elkészült, neki akart fogni a merevítő kikeverésének. Kutatva nézett körül.

– Hova tűnt a gipsz?

Jónás akkor nyelte el a fehér por utolsó maradványát. Ursula már csak az üres edényt tudta kikapni a mancsából.

– Ez az állat! Hát nem megzabálta?!

A doktor nem esett kétségbe.

– Nem baj. Állva ette, várhatólag egyenesen a lábába megy. . .

Ursula utálkozva fordult el a falánk páciensről.

– Doktorka, adja fel! Ez még az idegeinket is felőrli.

– Nem, Ursula. Az orvostudomány sohasem hátrál meg!

A nagy pszichiáter sem bízott azonban gyors sikerben. Magába roskadva töprengett egy ideig, míg az isteni szikra ki nem pattant agyából. Félrevonta Ursulát, hogy ismertesse elgondolását. A közlés nyomán élénk vita támadt.

– Maga fogja kikezelni, kedvesem!

– Én?

– Igen! Azzal, hogy elcsavarja a fejét. A kegyed bájának még egy víziló se tud ellenállni. . .

Ursulának jólesett ugyan a bók, de nem vette le a lábáról.

– De doktor! Ezt a hájhegyet egy porcikám se kívánja!

– Tudom, Ursula, hogy választékosabb az ízlése. Tudom, hogy sosem adná össze magát egy ilyen alakkal, de a mi célunk éppen a reménytelen, emésztő sóvárgás. Kacérkodjék vele! Csalogassa csábos „talán”-okkal. „Ha majd karcsúbb lesz egy kicsit, ha lead pár mázsát.” Nézze! Tetszik neki! Le sem veszi azt a gülü szemét magácskáról.

Ursula egy oldalpillantást vetett a vízilóra, és láthatta, hogy az csakugyan sóváran bámulja.

– Na jó, nem bánom.

Ledobta magáról előnytelen szabású kötényt és a szolid főköttöt, és piperetükrébe mélyedt. Jónás csak ezt leste. Amint a nővérke tekintetét a tükörbe fúrta, orvul felfalta az ízes növényi rostokból készült vászonárut.

A doktor gyorsan keresett a romok között egy mankónak való tetőgerenda-töredéket, aztán még odasúgta Ursulának:

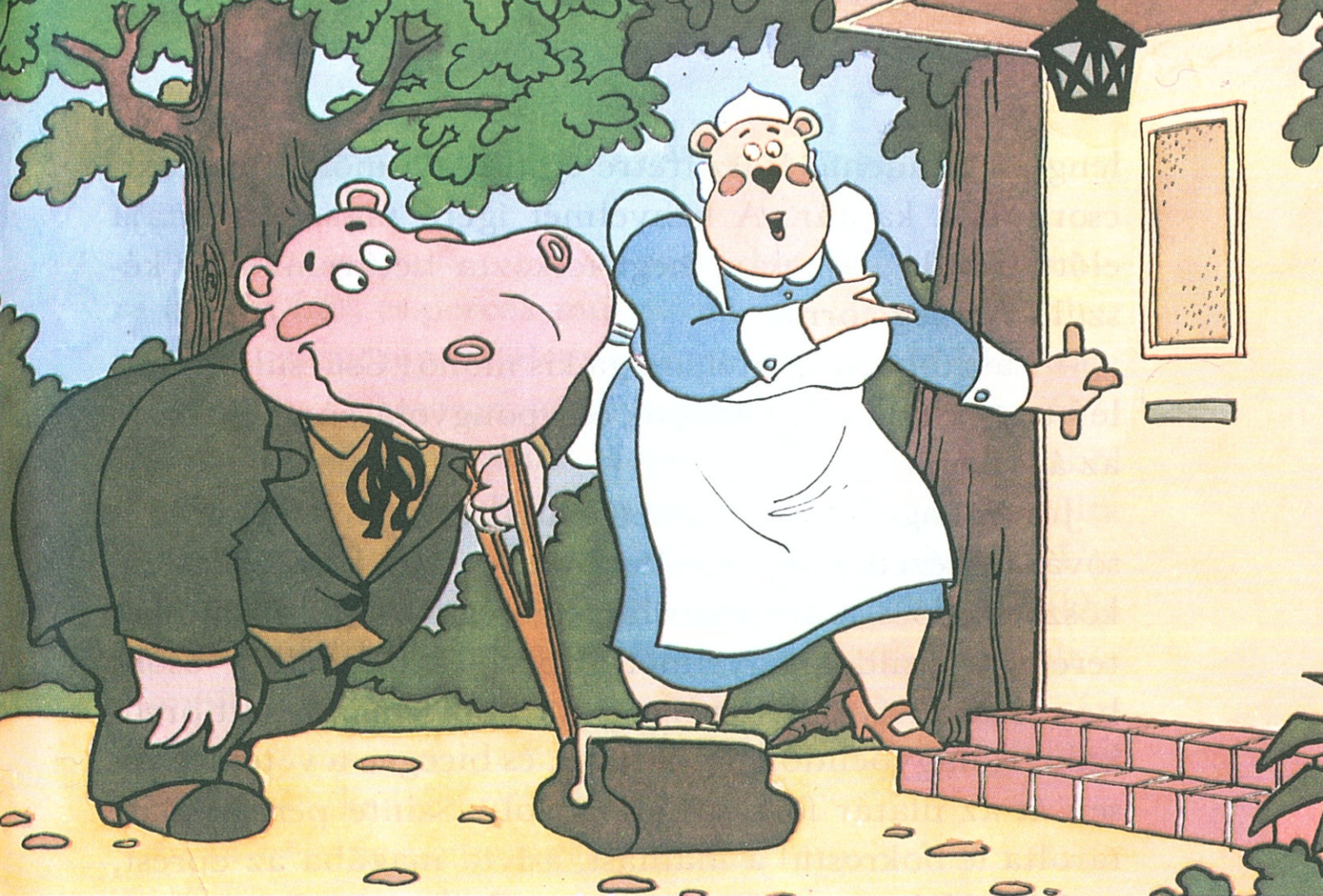
– Csalja el magához, és egy hétig be se jöjjön. Meggyőződésem, hogy ezalatt már szemmel látható eredmény mutatkozik.

– Mindent megpróbálok, de csak a maga kedvéért – bólintott rá mártírarccal a nővérke, majd ringó csípővel Jónás elé tipegve, így bájolgott:

– Szegény kis rokkantam! Ne féljen, majd én kezelésbe veszem a lábadozását. Jöjjön, kísérjen haza, szép fiú!

– Én? – bámult bambán Jónás.

Bubó odasúgta neki:

– Maga mamlasz, hát nem látja, hogy tetszik a nővéreknek?

– Igazán? Akkor gyerünk!

Hóna alá is kapta ezzel a víziló a mankót, és az ellibbenő Ursula után sántikált.

Kellemesen elszórakoztatta vendégét Ursula a barlanglakig vezető úton. Az egyoldalú párbeszédéből Jónás megtudta, hogy egy hétig a nővére viseli majd gondját. Az ápolás, pátyolgatás ígéretén túl Ursula az édes kettes mézes madzagját is elhúzogatta párszor a felajzott vízcődör orra előtt.

Még izgalmasabbnak találta Jónás a kalandot, mikor Ursula gonddal művelt kertjébe értek. Aromás illatok

lengtek mindenfelől, szüretre érett a gyümölcs, majd kicsordult a kaptár. A kényelmet ígérő tágas lak ajtaja előtt Ursula pajkosan megfricskázta betüremkedni készülő vendége orrát.

– Lassabban a testtel, maga kis mohó! Csücsüljön csak le itt egy kicsit, míg felkapok egy pongyolát, és megvetem az ágyikóját.

Jónás engedelmesen letelepedett a kis kerti padra, és sóváran nézett a bevonagló nővérke után. Egy felelőtlen, kósza szellőcske azonban hirtelen egyéb földi örömekre terelte a vendég figyelmét. Eper- és málnaillat osont be mézaromával fűszerezve Jónás bőre méretezett orrlíkáin. A nagybendőjű felpattant, és bicegve a veteményesen át az illatár forrása felé gázolt. Szinte percek alatt tarolta le bokrostul a málnást, szívta magába az eprest, vedelte ki kaptárszám a mézet. Ez az elemi csapáson is túltevő pusztítás azonban Jónás szemében még csak előételnek számított.

Tíz nappal az Ursulának engedélyezett gyógyszabadság után némileg nyugtalanítani kezdte a doktort asszisztense távolmaradása. Rendelőjében fel-alá sétálva, éppen e mulasztás feltehető okain töprengett, mikor hű barátja elébe toppant. A csőrmester azonnal észrevette, hogy a doktor valamin emészti magát.

– Mi bánt, dokikám? Idegesnek látszol.

– Ursula távolmaradása aggaszt. Egy hét munkaszabadságot adtam neki, hogy magához csalja és lefogyassza Jónást, és ezt önkényesen már három nappal toldotta meg.

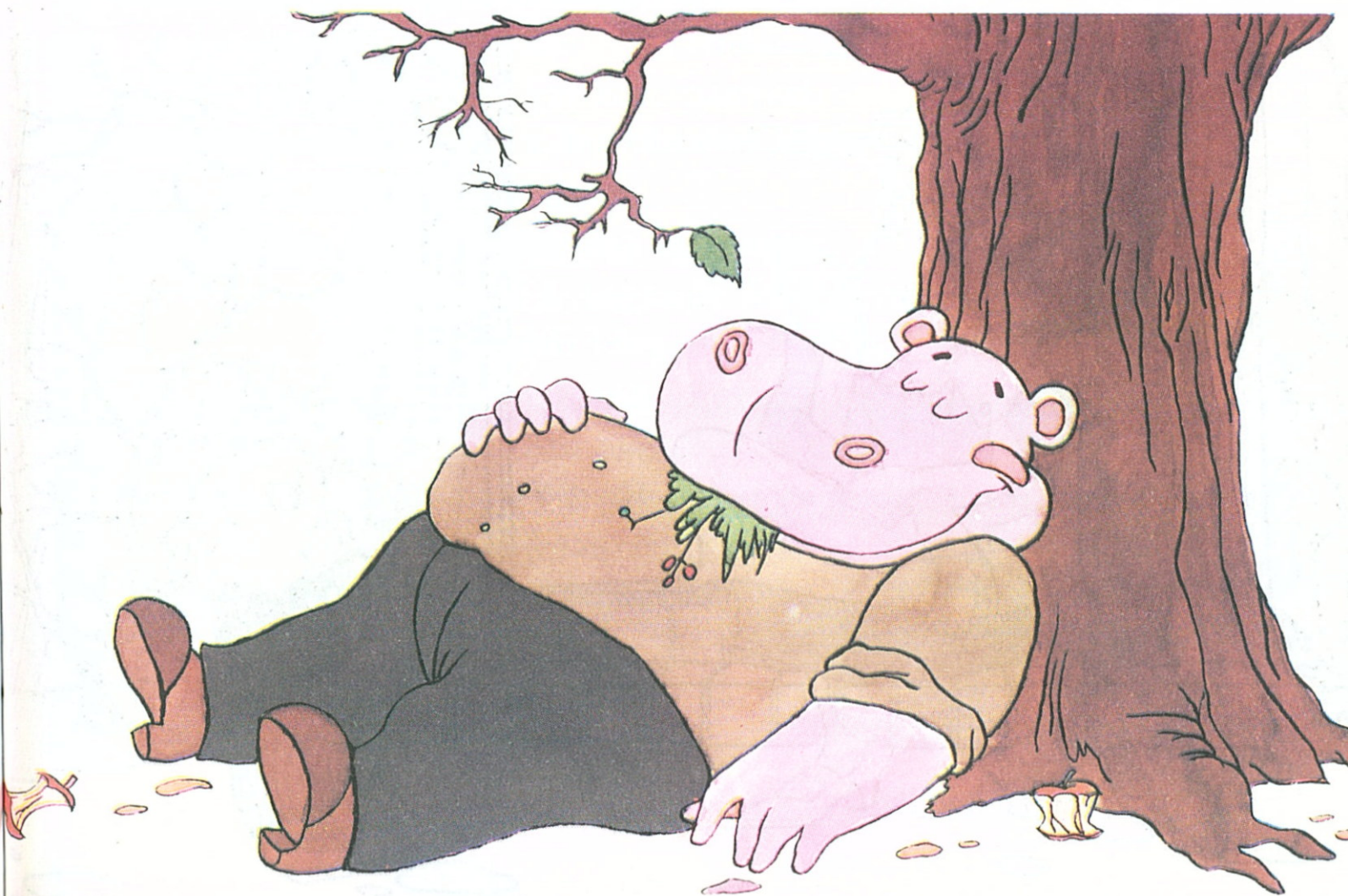
Sólyom csőrmester hivatásához illően gyanút fogott.

– Akkor jobb, ha utánanézel a dolognak. Az asszony ingatag!

A doktor maga is gondolt ilyen lehetőségekre. Szárnyra kapott hát, és percek múlva már az Ursula-lak felett lebegett. Elszörnyülködve tekintett le. Ursula háza tája a jégverés, sáskajárás, aszály, földomlás összefogásából származó teljes pusztulás képét mutatta. A buckából dombbá hízott víziló hanyatt fekvve horkolt a tüskés volta miatt egyedül meghagyott galagonyafa árnyékában, Ursula pedig zörgősre aszottan, zsugorodott állat csonkká csökkent öklével támasztva, üres tekintettel bámult a semmibe. A doktor melléje ereszkedett. Szánakozva kérdezte:

– Ursula, kedvesem, mi történt?

Csak néhány nedvszegény könnycsepp volt a válasz. A doktor belekarolt.

– De hisz maga alig ül a lábán! Azonnal velem kell jönnie!

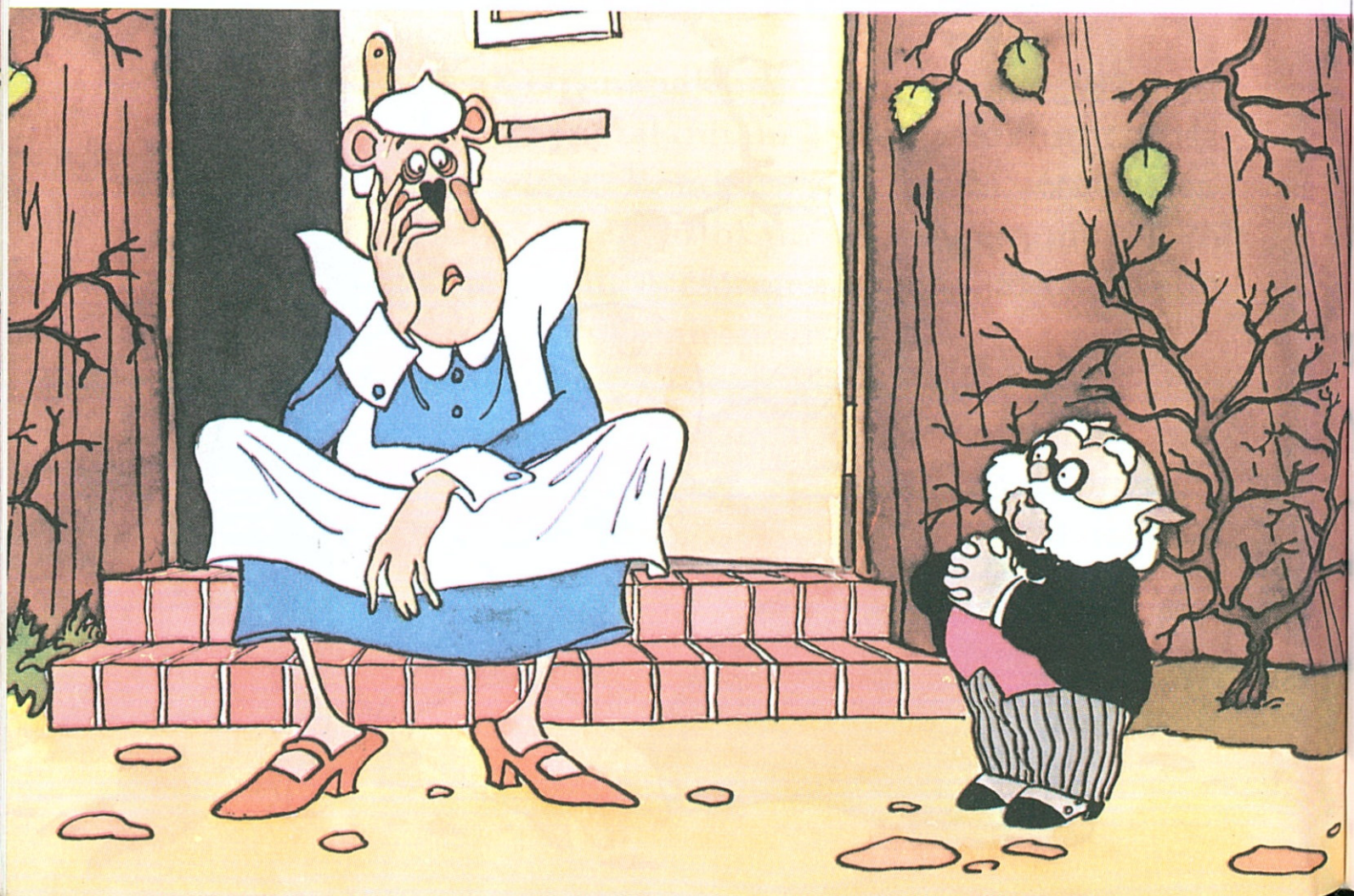
– Hiszen ha tudnék... De már jártányi erőm sincs... Éhen veszek... Ez a szörnyeteg mindent letarolt! Koldussá zabált! Nézzen csak körül!

– Ó! A maga szép mézesmackókertje!

– És ezt a maga terápiájának köszönhetem! – zokogott fel a károsult.

Bubó doktor némileg jogosnak vélte ugyan a szemrehányást, ám úgy gondolta, hogy az esetből leszűrhető tapasztalatok értéke kiegyenlíti a veszteséget.

– Vigasztalja a tudat, kedvesem, hogy így viszont újra megszívlelendőnek bizonyul dr. Coala, kábítószer-mérgezésben elhunyt kiváló önmérséklettan-professzorom bölcs tanítása: „Az alkoholistát ne a borospincébe utald be elvonókúrára.”

ÖTÖDIK KEZELÉS

Egy borongós őszi napon Sólyom csőrmester már a hajnali órákban felzörgette nagy tudású orvos barátját. Izgatottan számolt be a rendkívüli eseményekről:

– Három öngyilkossági kísérlet egyetlen éjszakán!
A japántyúk felvágta a begyét egy kardhállal...

– Harakiri... – állapította meg Bubó.

– A pulyka bedugta a fejét a homokba, és addig ki se húzta, míg meg nem fulladt...

– Strucckomplexum...

– A liba beereszkedett a kilencvenfokos termálvízbe, bezöldségelte magát, és megfőtt.

– Leves-kényszerképzet... Hm!... Különös.

– És mindhárom öngyilkos: baromfi!

A csőrmesternek ez a körülmény eddig nem tűnt fel. Gyanúja újabb tápot kapott:

– A dolog mögött bűntény lappang.

– Szerintem csupán a tegnapi frontátvonulás hatott ilyen károsan a gyengébb idegzetűekre.

– Te mindig túl jóhiszemű vagy, dokikám – vitázott a csőrmester, és a további események őt igazolták.

A küldönc kullogott feléjük, lihegve a sietségtől. Már messziről odakiáltotta jelentését:

– Csőrmester úr, újabb két eset!

– Mi? Hol?

A teknőc eltakarta a szemét, így akarván szabadulni a szörnyű emlékképtől.

– A giliszta! . . . Borzalom! . . . Ilyet tenni!

– Beszéljen!

A teknőc el-elcsukló hangon rákezdte:

– Hogy meg tetszett bízni, tartsam nyitva a szemem, hát egyszer csak látom, hogy a giliszta önkezeléssel akar véget vetni életének.

A doktort anatómiai szempontból külön is nagyon érdekelte a hír.

– Önkezeléssel? Mi módon?

– Élve akart a föld alá kerülni . . . már félig bent is volt, de én visszahúztam . . . ettől kettészakadt ugyan, de mindketten saját lábán távozott . . .

Sólyom csőrmeztört elöntötte a pulykaméreg.

– Mondja, maga, maga észlénny!

– Nyugalom! – csillapította barátját a higgadt doktor.

– És a másik eset?

A teknőc már némileg elbizonytalanodott.

– Gyanús nekem, hogy a sirály csak ül, üldögél a vízben . . .

Sólyom türelmetlenül vágott közbe:

– Mi van ebben gyanús? Van horgászengedélye. Kis halra les.

– Na, ezt én kézből megkontrázom – felelt a küldönc.

– Miért?

– Mert hogy lehetne kis halra, ha egyszer nincs meg neki a feje? Csak nyak, aztán mintha elvágták volna . . .

Összevillant az elbeszélés meghökkentő fordulatára a két hallgató tekintete, majd mintegy parancsszóra egy-

szerre, szirénavijjogások közt felröppentek, hogy a tett színhelyére repüljenek.

A küldönc persze csak ámuló tekintetével követhette őket. Talán még hosszabban is nézett volna utánuk, ha az arra cammogó, álmittasan merengő Ursula mellette nem terem. A nővérke tekintetén gyászfátyol lebegett, hangja úgy borzongott, mint egy siratóének:

– Miért veti szemét a végtelen égre, Ernő? Ugye, jó így, szinte megsemmisülni a mindenség bűvöletében? Ahogy a költő mondja:

Szórványosan, mint az erőleves,
a lélekút is mindig merőleges.

– Ezt mondja? – álmélkodott a műveletlen küldönc.

– Mond még különbet is – borongott az idéző: –

Hiába rugdos szeges bakancsal
Vágybuborék, a sanda kancsal.
Hétkor elütve már a kilencet,
Dobd el a lét élet-koloncát.

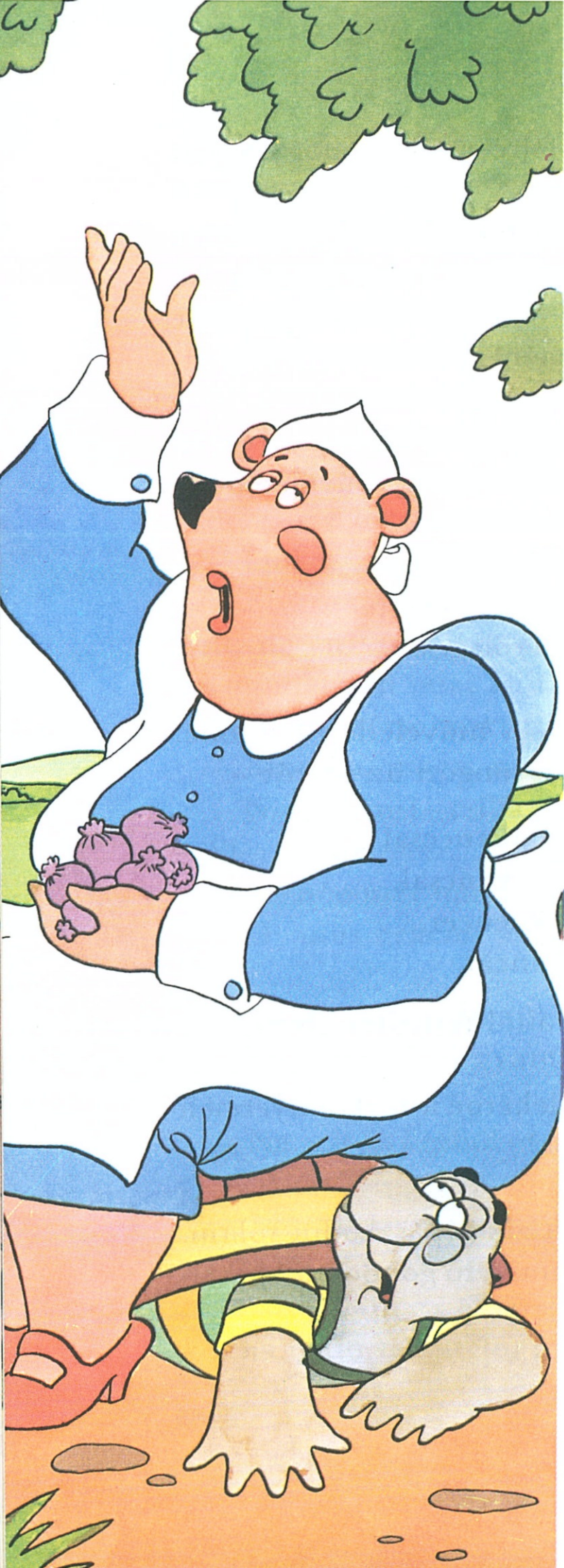
Ursula, a költő e súlyos szavaitól terhelten, leroskadt hallgatója tartós páncéljára:

– Kedves Ernő, tudja, hogy lehetne a legkönnyebben megszabadulni minden tehertől?

A teknőc felpislogott.

– Hogyne tudnám! Ha fel tetszik tápázkodni rólam.

Ursula tagadólag ingatta nyomasztó gondolatoktól elnehezült fejét.

– Nem, Ernő, ennek más a módja! Ez! – szólt, és köténye zsebéből egy marék zöld mákgubót szedett elő. A teknőc értetlenül pislogott az orra elé tartott terményre.

Nagyobb érdeklődéssel szemlélte azonban a méregtől duzzadó puffancsokat az időközben visszaröppent csőrmester és a tölgyágon mellette kuksoló doktor. Lélegzet-visszafojtva várták a fejleményeket.

– Nem kell más, csak egy kis méreg! Ahogy megint csak ő a költő mondja nekünk *Halálhívó* című dalában: „Mák, mákonya, segíts kilehelnem / Hosszában-keresztben egyenetlen lelkem...”

A csőrmester kérdő tekintetére Bubó igent intett. A hatósági közeg pedig lecsapott, és lefoglalta a bűnjeleket:

– A törvény nevében elkobzom!

Ursula rémulten felugrott, de már hiába kapott a mák után. Ijedtségét csak fokozta, hogy a doktor is ráripakodott:

- Feleljen, ki szerezte magának?!
- A mákot?
- Dehogy! A dalt! Az a veszélyesebb méreg!
- Azt nem mondom meg!

A csőrmester erélyesebb eszközökhöz akart folyamodni, akcióját azonban egy újabb különös esemény késleltette.

A postás, a szerény képességű varjú, a fáról leveleket dobált le:

– Csőrmester, expressz! Doktor, ajánlva! Ursula, poste restante!

A három egyforma levél aláhullott. A címzettek felkapták, és mohó érdeklődéssel tépték fel. A csőrmester és Bubó doktor félhangon motyogva olvasta a magáét. Az azonos tartalmú levél nyilvánvalóan szintén az előbb idézett költő tollából származott.

Halj, te élhetetlen! Ne késsen, ki múlik!

Tested tojás, melyből lelked majd kibúvik!

Sólyom faggatni kezdte Ursulát:

– Maga is ugyanilyen gyász-sorpárt kapott?

Ursula igent intett.

A csőrmester fürkész tekintetét a nővérkére vetve, egy ravasz keresztkérdést tett fel:

– Kapott-e már hasonló tartalmú levelet a feladó megjelölésével, és ha nem, mikor?

Ursula tagadólag rázta meg a fejét.

A csőrmester nem jutott előbbre. Bosszankodott:

– Holtpontra jutottam! Pedig ki kell nyomoznom, ki az a jómadár, aki ilyen zápságokat költ!

A doktort is ez a kérdés foglalkoztatta. Hangosan gondolkodva járkált fel-alá:

– Ez a stílus... ismerős... „Tested tojás”... „lelked kibúvik”... búvik... kuvik... Megvan! Kuvik! Ez csak a kuvik lehet, családom szégyene, az én ütődött nénikém!

A csőrmester akkorát csapott a homlokára, mintha az ő eszéből pattant volna ki a zseniális felismerés.

– A kuvik! Hát persze! Na majd én adok a lüke halál-madarának!

Ursula elébe állt.

– Ne bántsa! Ő az elmúlás finom tollú poétája.

– Ebből pedig tollfosztás lesz! – jelentette ki az erélyes erdőőr.

Ursula azonban tovább akadékoskodott:

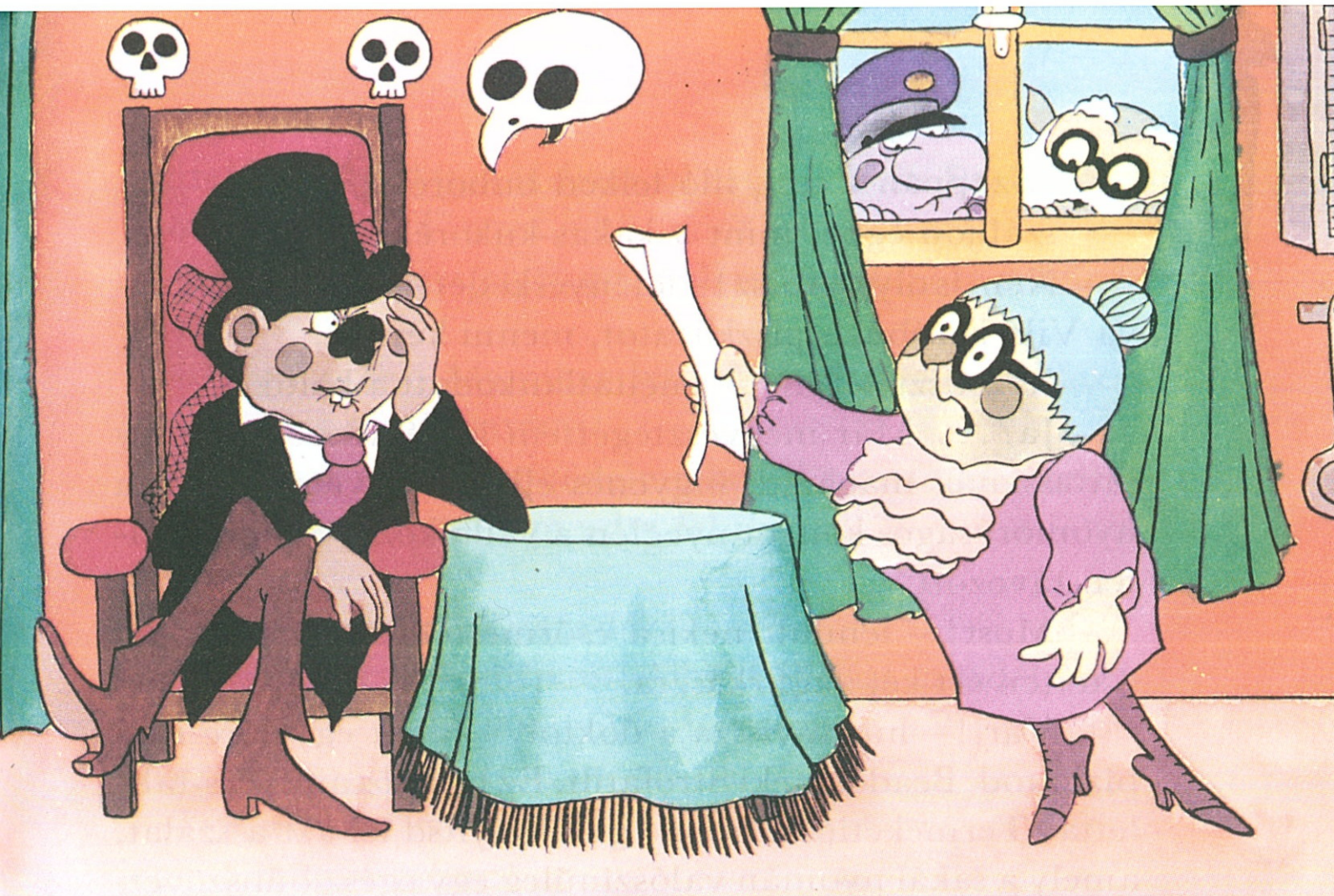
– Miért? És nemrégiben a tarajos gőte? Annak szabad volt olyan regényt írni, amely önelemésztési hullámokat váltott ki?

Sólyom nem tudott az esetről:

– Amikor az történhetett, még nem én voltam a csőrmester!

– Szerencsére! – motyogta magában a doktor.

Mondhatta volna hangosabban is, mert a csőrmester már fent szárnyalt, hogy a kártékony tollnokot lefülelje. Bubó doktor sietve követte. Az elfajzott rokon sorsa mint elmekórtani eset is érdekelte.

A helyszínre érve, Sólyom csőrmester úgy határozott, hogy nem csap le tüstént a gyanúsítottra, hanem hogy tetten érje, figyelteti magával előbb. A doktor egyetértett ezzel a taktikával és maga is szemmel tartotta Ku Viki erdei lakát. Helyesen cselekedtek, mert eredményként hamarosan nem mindennapi sötét gonosztetre derült fény.

A lesben állók eleinte csak azt láthatták, hogy Viki szegényes fészkében ücsörögve, elmélyülten költ. Kisvártatva azonban különös látogatója érkezett. Sakál, a módos temetkezési vállalkozó kereste fel a költőt.

– Kész? – faggatta Vikit köszönés nélkül.

Ku Viki bólintott, és felolvasta a sakálnak az új reklám-röpkölteményt:

– „Szappan a test, illó lelked buborék,
szálljon égbe, mint a kakas-kukorék!”

– Nem is olyan rossz! – fölényeskedett a sakál, és kikapva Viki kezéből a piszkozatot, menni készült.

– És a tiszteletdíj?! – méltatlankodott a költő.

– Ja? . . . Már megvesztegettem a Lárvaszéket, hogy juttassanak magának ingyenes ellátást – vetette oda a nyomorúságos koncot nyeglén a vállalkozó, és önelégülten távozott.

– Most! – lendült neki a csőrmester, hogy lecsapjon a tetten ért két zugfirkászra.

– Várj! – húzta vissza a doktor. – Vikit egyelőre rám bízhatod. Beadok neki Strófatilt. Ez hatásos antivers-tabletta! Terméketlen lesz. Te gombolyítsd fel azt a szálat, amely a sakál nyomán valószínűleg egy egész bünszövetkezethez vezet. Szerintem az a dög keselyű is benne van.

– Jó! – hagyta helyben a tervet a csőrmester. – Vikit ráérek később is lefülelni! Ha ihleten kívül helyezted, repülj utánam!

A csőrmester a sakál után eredt. Lábnyomait követve, hamarosan el is hagyta az üldözöttet, majd visszafordult, hogy szem elől ne tévessze.

Bubó doktor feltevése helytállónak bizonyult. A sakál zug-üzlettársához, a keselyűhöz sietett. Az iroda ajtajában a portáoszolgálatra beosztott holló gyászhuszár fogadta:

– Az öreg nincs bent. Tetemes mennyiségű tetemet temetünk ma!

– Nekem mondod, te fejfa, illetve fafej! Nekem köszön-

hetitek, hogy nálatok is ilyen jól megy a bolt. És micsoda új ötletem van! Tízszer jobb, mint a hullalíra!

A fülelő csőrmester eleget hallott. Lecsapott a bűnösökre.

– Kezeket fel! Magukat letartóztatom, a bűnjeleket lefoglalom! Ajtót kinyitni!

A holló rémulten engedelmeskedni akart. A dörzsöltebb sakál azonban nem adta fel ilyen könnyen a játszmát.

– És a házkutatási engedély?

A csőrmester megtorpant. A házkutatási engedély nélkül túl kockázatos lett volna behatolnia a helyiségbe. Gyorsan határozott:

– Az irodát bezárni! Kulcsot ide! Sakál, maga velem jön a főszügyészre!

Dr. Ordas, a főszügyész, azonnal fogadta a csőrmestert. Sólyom röviden elmondta a tényállást, majd kérte a további intézkedésekhez szükséges engedélyt. Nagy meghökkenéssel hallgatta a főszügyész ellenvetését:

– Sajnos a TTK, a Természeti Törvénykönyv nem ad módot az üzleti életbe való illetően beavatkozásra. A temetkezési vállalkozóknak joguk van szabadversenyben korlátlanul fellendíteni cégük forgalmát.

– Ostoba törvény! – fakadt ki kötelmeit feledve a csőrmester.

– Nem én hoztam. Sajnálom, kérem. . .

Forrt a csőrmester epéje, ám a kudarc még megedzette elszántságát. A sakálra förmedt:

– Magát akkor is őrizetbe veszem!

– Saját sakálára? – szellemeskedett higgadtan a teme-

tési vállalkozó, mert tudta, hogy nem emelhetnek vádat ellene.

A csőrmester mégis bekísérte foglyát, majd tovaszárnyalt, hogy a kuvikot, a hollót, sőt a keselyűt is rács mögé dugja.

Bubó doktort még Vikinél találta. Súlyom röviden beszámolt barátjának a főügyésznél tett hivatalos látogatás lehangoló eredményéről, majd ismertette egyéni akciónak minősíthető további terveit.

Bubó a kapzsi vállalkozók őrizetbe vétele ellen nem emelt kifogást, de Viki letartóztatásával nem értett egyet.

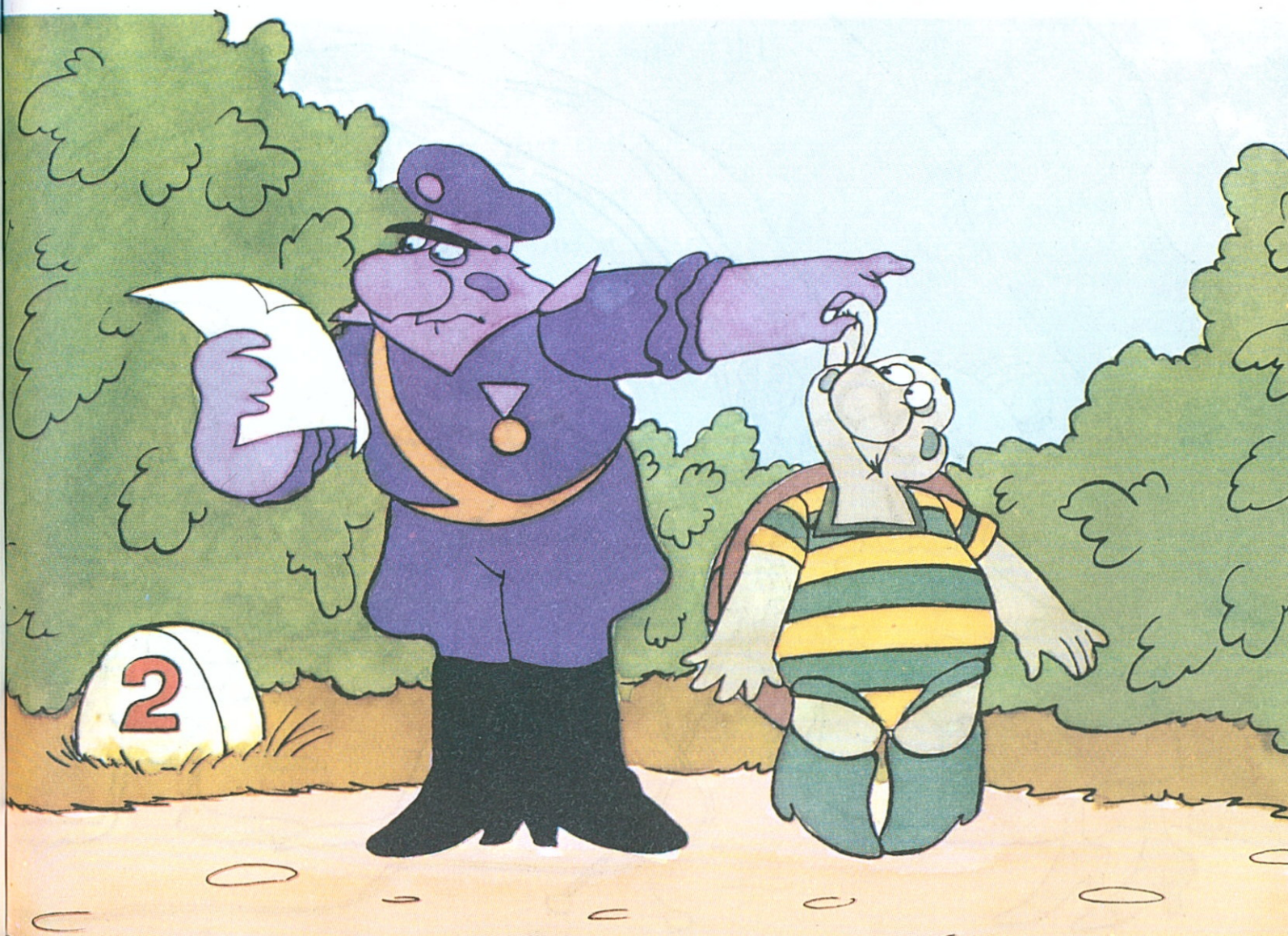
– Ez a szerencsétlen halálmadár nem bűnöző, csak

némi elmegeyengésnek örvend. Elnéptelenednénk, ha minden zavarodottat letartóztatnánk!

A két barát heves vita után végül is megegyezett abban, hogy Vikit nem erdőri, hanem orvosi felügyelet alá helyezik. Bubó doktor ennek alapján magával vitte hunyorgó rokonát a rendelőbe.

A három letartóztatott a hűvösön csücsült. Viki gondos ihletelvono kúrában részesült. Az intézkedések eredményeként az öngyilkossági kedv gyorsan alábbhagyott.

A helyreállt rendet és nyugalmat azonban hamarosan egy minden eddiginél riasztóbb veszedelem fenyegette. A csőrmeister elcsípett egy a holló tollából származó levelet, melyet a jóhiszemű, de félrevezetett küldönc csempészett ki a dutyiból. A címzett a szomszéd járásban dúló

sáskahad vezére volt. Kitűnt a gyalázatos levélből, hogy a temetkezési vállalkozók már lefülelésük előtt idecsalogatták a sáskahadat, hogy éhhalálba taszítva a tartományt, az elhullás bő termését betakaríthassák. A levél csak az ügy sürgősségét hangsúlyozta.

Sólyom a rémes hírrrel azonnal Bubó doktorhoz repült. A nagy feladatokkal is mindig bátran szembenéző orvos ez esetben szintén megrettent. Volt ugyan egy elmélete az előnyös, táplálkozás nélküli életforma kialakításáról, de eddigi kísérletei még csak sovány eredménnyel biztattak. Bubó a segélykérő csőrmestert a csőrszobára kísérte, hogy vele a veszedelem elhárításának lehetőségéről konzultáljon.

Ku Viki így orvosi felügyelet nélkül maradt. Bubó

a nagy izgalomban arról is megfejtkezett, hogy a napi adag Strófatilt beadja betegének. Feledékenysége súlyos bajt okozott.

Az elvonókúrától megszabadult halálmadár kiszik-kadt lelkét hirtelen előntötte az ihletár.

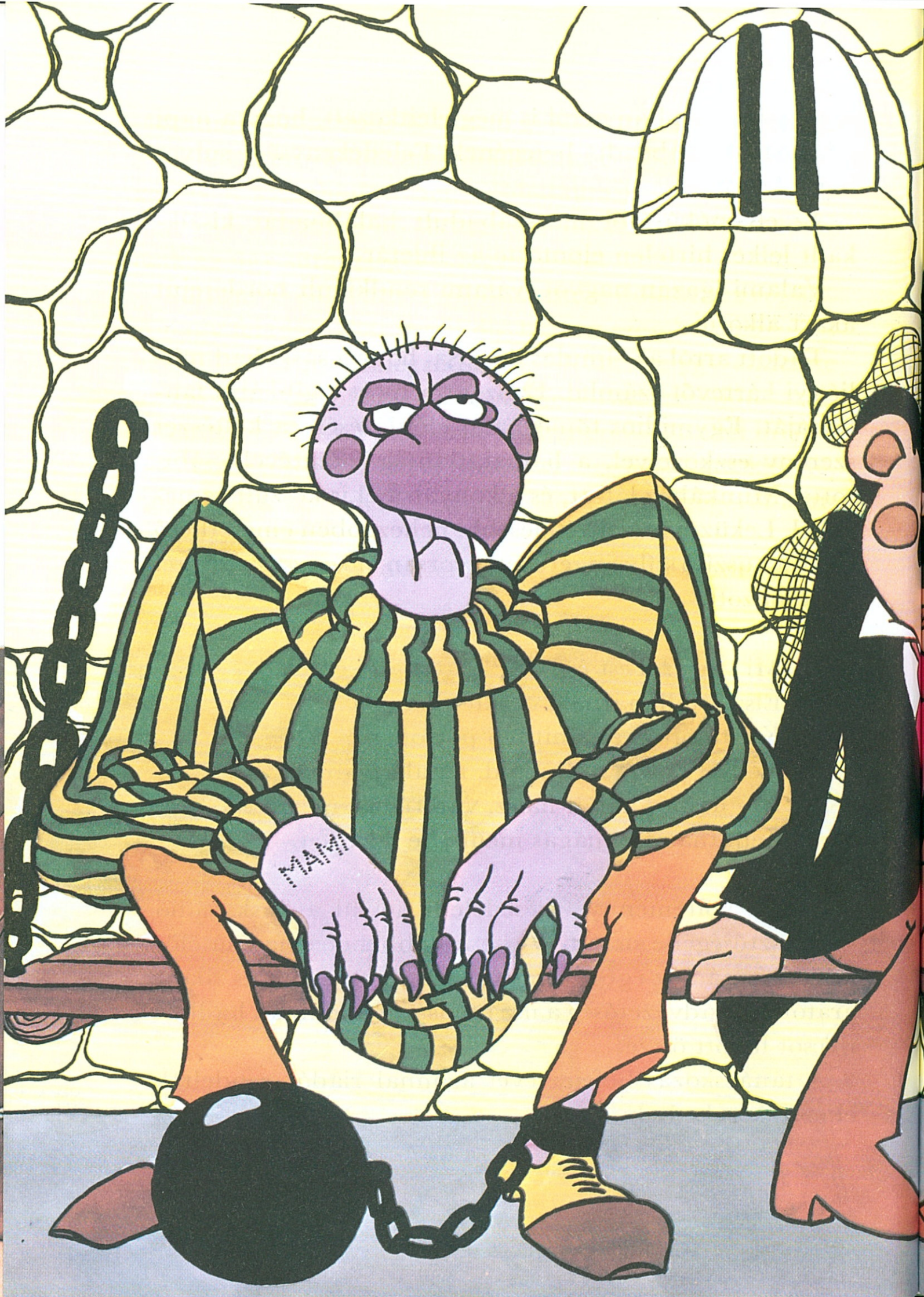
Valami igazán nagyot, valami rendkívüli horderejűt akart alkotni.

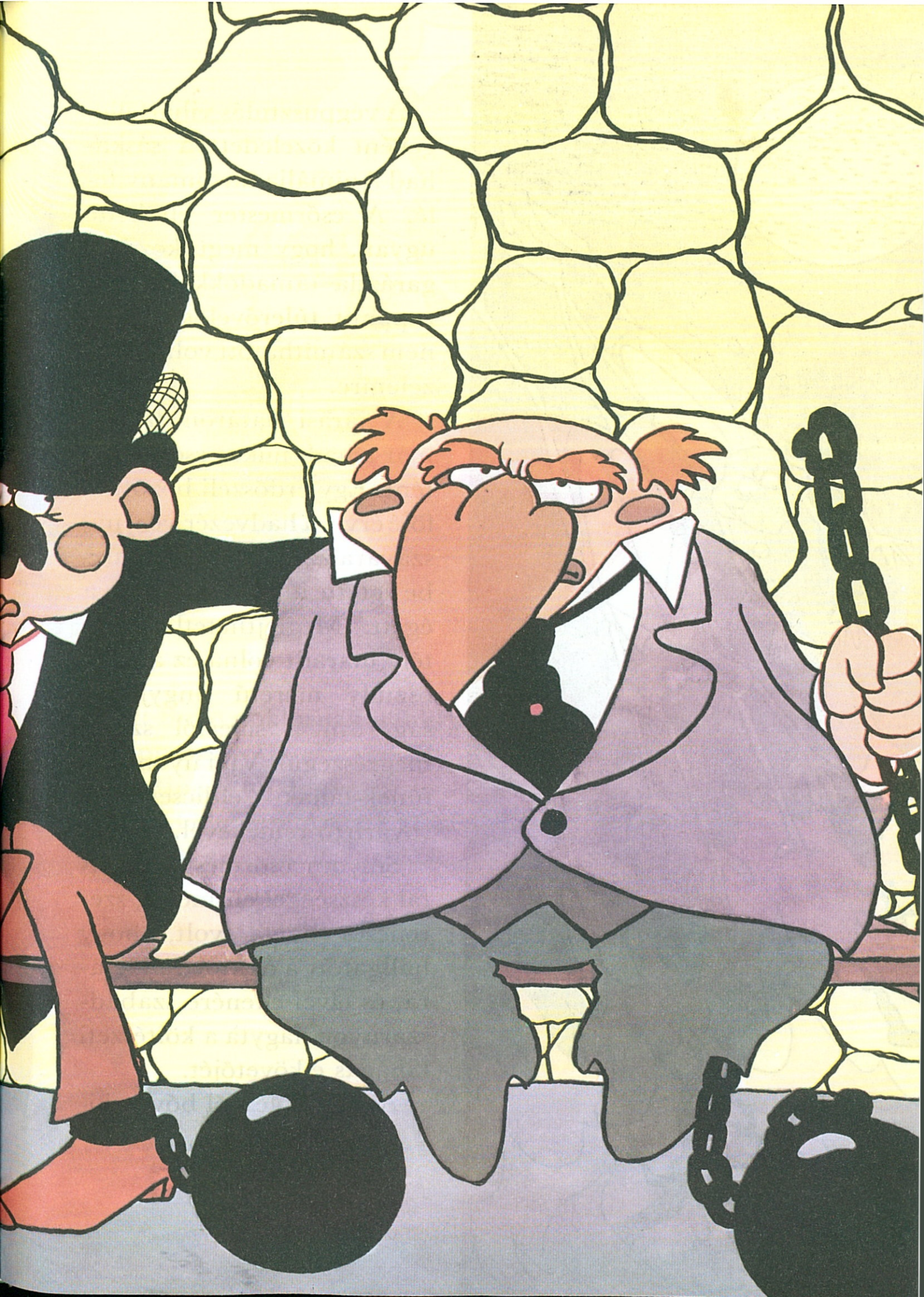
Tudott arról az elmúlás lírikusa, hogy a sáskahad milliárdnyi kártevőt számlál. Ez izgatta most leginkább fantáziáját. Egymilliós tömeghalál előidézésére a költészet szerény eszközeivel, a halhatatlanság ígéretével csábította. Munkához látott, és alkonyatra el is készült remekével. Leküzdve az áttételesebb, nehezebben emészthető szólasra uszító stílusingereket, gyorsan ölt egyszerűséggel fogalmazott:

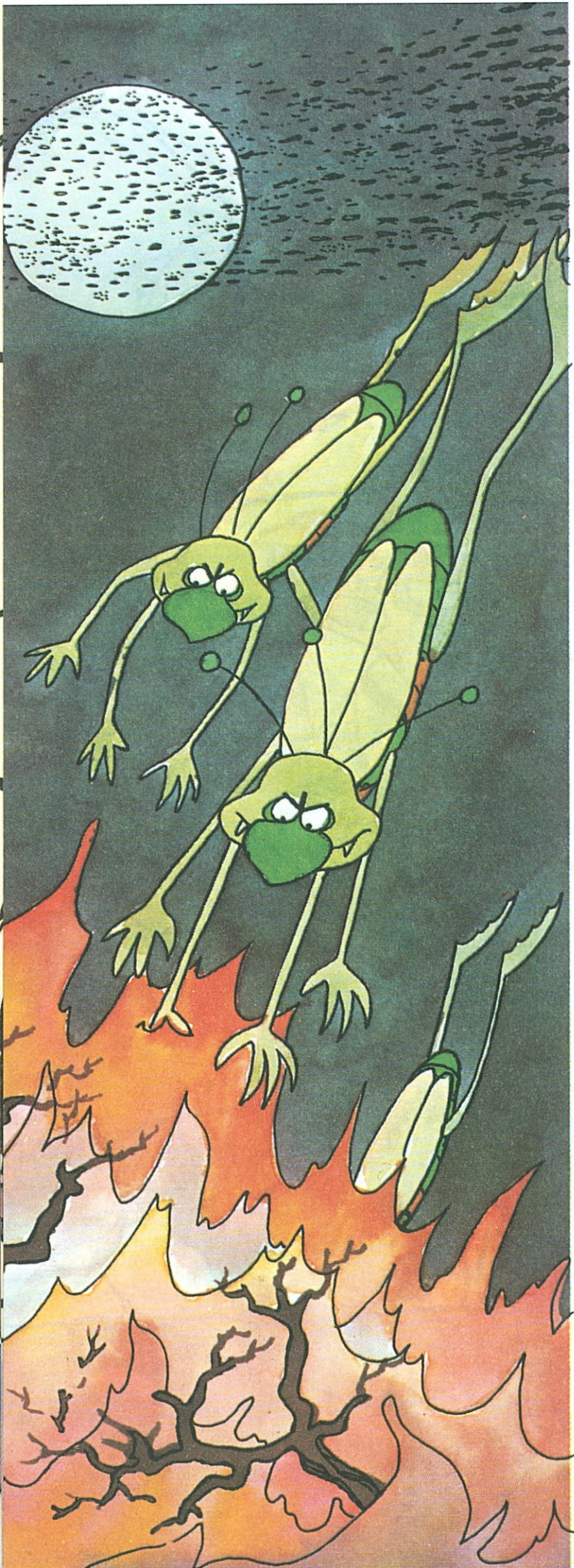
Mi vagy? Test és lélek. Harcban két feled.
Élsz a pillanatnak, öröklét helyett.
Kurta öröm az, mit teli potroh ad,
Tested porba hull majd, rútul ott rohad.
Ám ha hős halált halsz, vad tűz elemészt,
Feljuthatsz a magas mennybe felerészt.

Viki a költeménnyel késedelem nélkül a Sáskarádió szerkesztőségébe sietett. Verse a döbbenetes hatású előadás nyomán az egész járásban szinte epidemikus sikert aratott. A hadvezetőség a mű hatására rendkívüli haditanácsot hívott össze.

A tanácskozás befejeztével azonnal riadót rendeltek el és felkerekedtek.

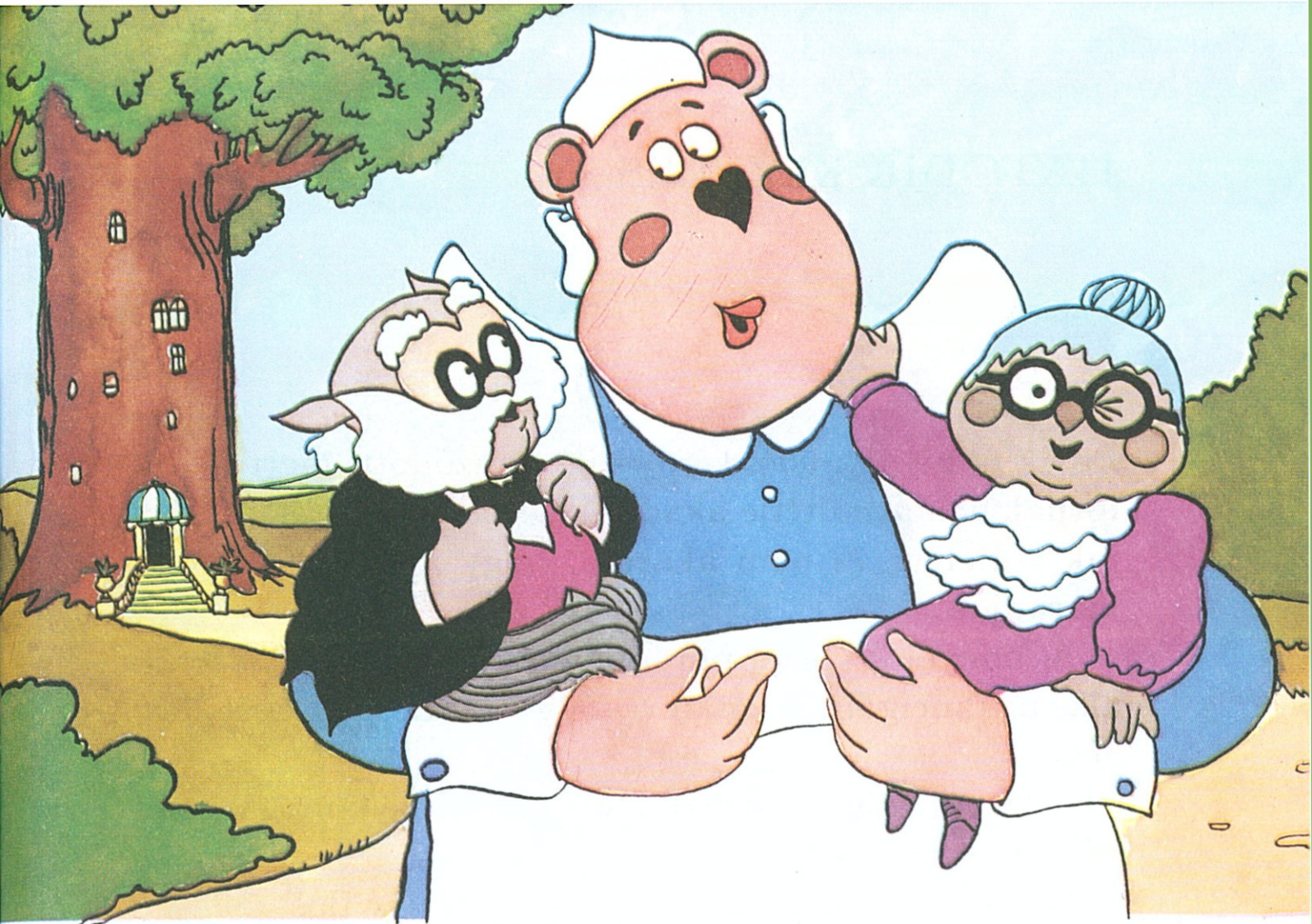

A végpusztulás viharfellegeként közeledett a sáskahad Animália tartomány felé. A csőrmester eltökélte ugyan, hogy megütközik a garázda támadókkal, de a roppant túlerővel szemben nem számíthatott volna győzelemre.

A járási határon tartott már a had, mikor csoda történt. Egy erdőszéli bozóttűz fölé érve, a hadvezér vezényszavára az egész sereg a tűzbe vetette magát, és hamuvá égett. Megfejthetetlen rejtély maradt volna ez a hadosztály méretű öngyilkosság, ám a sikertől szinte megrészegült Viki nyomban fűnek-fának eldicsekedett rovarirtó remekével.

Sólyom csőrmester ezúttal készséggel elismerte, szerencsés dolga volt, hogy hallgatott a doktor tanácsára, és elvei ellenére szabadszárnyon hagyta a költészeti kihágás elkövetőjét.

Az ünneplésből bőven ki-

jutott Bubó doktornak is, aki az elismeréseket szerényen ekképp háritotta el:

– Mindez tulajdonképpen az én agyficamtan-profesz-szorom bölcs tanításának köszönhető: „*Ne siesd el az elme-háborodott gyógyítását, mert néha jó a hülye a háznál.*”

HATODIK KEZELÉS

Egyik nap a rendelés késő estig elhúzódott, mert a doktornak nehéz műtétje akadt. Tevééknek púptalan csikájuk született, és nem akarták, hogy a kicsi nyomorék maradjon.

A bonyolult orthopúp-operáció után Ursula sétára akarta ráncigálni a doktort, hogy idegfeszültségét levezesse.

– Most pedig, édes jó doktorom, elviszem magát sétálni. Ránk fér egy kis kikapcsolódás.

Bubó megpróbált kibújni az édes kettes alól:

– Nem fél a sötétben?

– Maga mellett? Hát nem emlékszik? Mikor a múltkor az a pimasz puma megtámadott minket, maga csak ránézett, és én úgy csigolyán csaptam azt a garázdát...!

A doktor zavartan krárogott.

– Khö...ö...ö... igen... nekem az erőszak nem kenyerem...

„Sajnos!” – gondolta magában Ursula, aztán kacéran lovagjára pillogott.

– Persze nincs is mindig szükség rá... Na, jöjjön andalogni, kedves!

Már az ajtó előtt álltak, mikor a csőrmester lecsapott az ablakpárkányra. Bekiáltott:

– Doki, doki! Gyere!

– Hová?

– Ne kérdezd! Sürgős! Kövess!

A doktor sajnálkozó képet erőltetett magára, és Ursulához fordult.

– Ilyen ez a hivatás! Gyakran közbeszól... És néha a legjobbkor...

Az ügy valóban sürgős lehetett, mert a doktor alig tudta követni a csőrmester sebes szárnyalását. Kopár hegyvidéken, sziklameredélyek közt szálltak le végre. Mielőtt a doktor megkérdezhetette volna, mi dolguk itt, a szomszédos sziklaszirtről feljajduló hang előlegezte a választ:

– Jaj nekem! Hát hiába kérlek, hiába könyörgök?!

– Hiába, asszony!

A drámai párbeszéd a szamár és hitvese között pergett.

– Nézd! – súgta oda barátjának a csőrmester. – Ez az ostoba tökfilkó siklórepülésben át akarja szárnyalni a szakadékot.

A doktor ebből azt is megértette, miért bíbelődik a szamár egy csomó elhullajtott madártollal. Műszárnyat eszkábált össze magának, és már azzal bajlódott, hogy a szügyén átkötve, a hátához illessze.

A szamárné letérdelt férje elé, és úgy esdekelt tovább:

– Ha istent ismersz, lépj vissza, Márton! Anyád se tudott repülni, apád se...

– Mert nekik nem volt szárnyuk!

– Megőrjítesz a csökönyösségeddel! Jaj! Ha a tollak helyett egy pihedunnát kötnél magadra, legalább puhára esnél.

A szamár csak legyintett az ostoba asszonyi fecsegésre.

Dr. Bubó a szamár különös elmeeltévelyedésében fogára való esetet látott. Elismerőleg szólt oda kenyeres pajtásának:

– Jól tetted, hogy kihívtál!

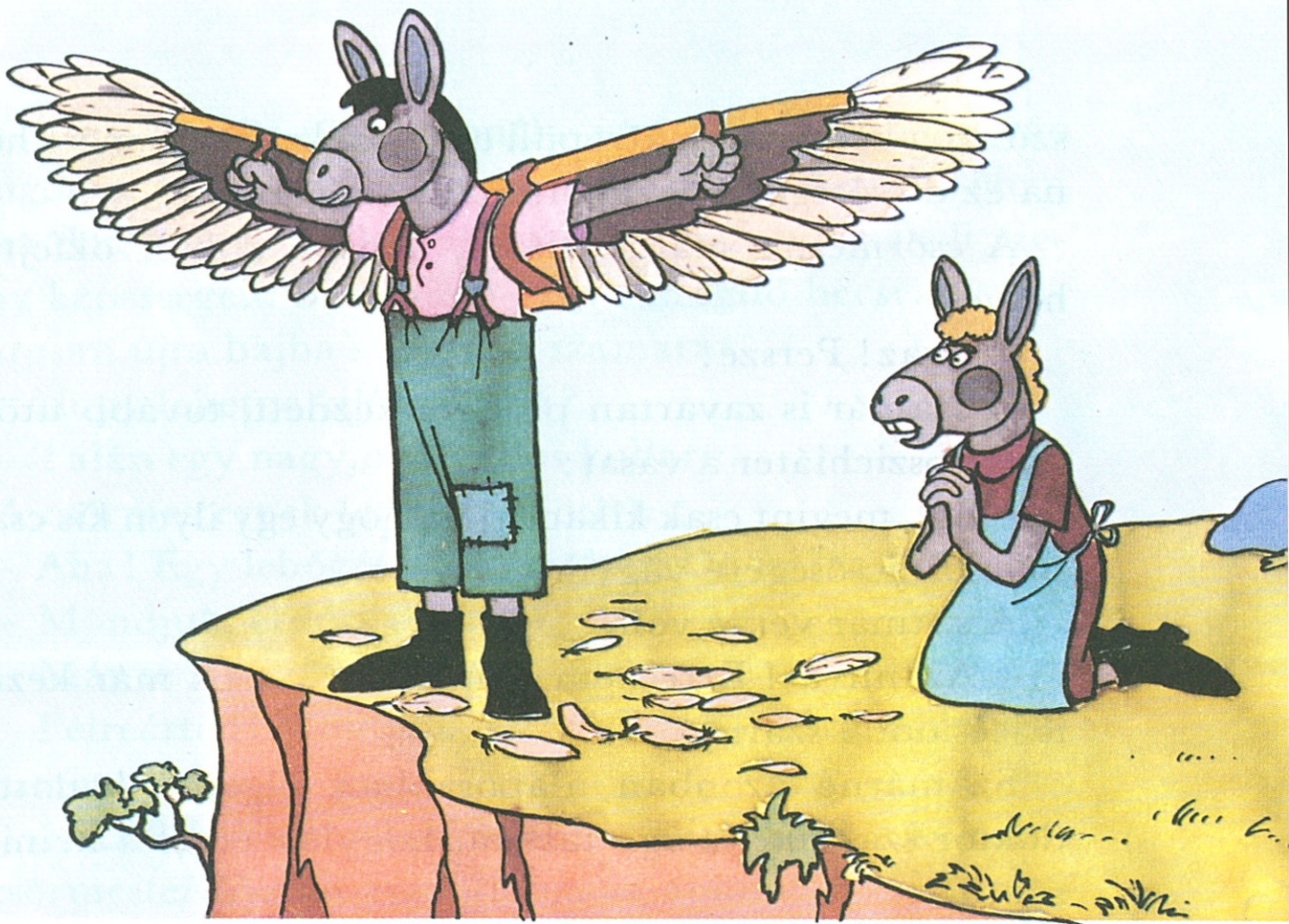
– Ha mégis lezuhanna, nagy szükség is lesz rád.

– Nem, barátom! Itt az orvosi megelőzés hasznos voltának szép példáját fogod látni.

A csőrmester, megsejtve a doktor szándékát, lemondóan közölte:

– Hiába fáradozol. Én már megpróbáltam visszatartani! Akár a falnak beszélnél!

– Bíz rád! – szólt magabiztosan a tudós, és a szamár lába elé repült.

– Jó estét, szomszéd! Repkedünk, repkedünk? – nyá-jaskodott a pszichológus, mintha csak egy kis tereferére ugrott volna át.

A csőrmester is újra próbálkozott:

– Még mindig kitart balesetveszélyes szárnyalási szándéka mellett?

– Senki se beszélhet le róla! – erősködött a szamár.
– Vége lesz a gúnyolódásnak, a szamárvicceknek! Holnaptól az egész világ az én hőstettemet zengi!

Bubó felkuncogott.

– Haha! Hőstett?

A bátor repülő ráförmedt:

– Mit vihog?

– Bocsánat, mi ebben a hőstett? Ha egy másodnapos

szúnyog könnyedén átrepüli ezt a szakadékot, mért hozna ez dicsőséget egy ekkora nagy számárnak?

A csőrmester máris átlátta, hogy a doktor okfejtése helyes.

– Igaz! Persze!

A számár is zavartan pislogni kezdett, tovább ütötte hát a pszichiáter a vasat:

– Sőt, megint csak kikacagják, hogy egy ilyen kis csapnivaló dicsőségére vágyik...

A számár verve volt.

– Azannyát! Erre nem gondoltam! – És már kezdte is lecsatolni szárnyait.

Szamárné azonban alaposabban elgondolkodott a doktor szavain, és úgy találta, hogy az érvelés némileg sántít.

– Na jó! Nagy vicc egy szúnyognak repülni, de ő...

A doktor ráugrott, és a fülébe sziszegte:

– Hallgasson, észlénny! Örüljön, hogy lebeszéltem!

– Ja?!

Szerencsére a számár, megrögzött szokásához híven, ezúttal is elengedte a füle mellett felesége fecsegését. Földhöz csapta a műszárnyat, és bosszúsan toppantott.

– Tessék! Most újra törhetem a fejem, hogy felismerje a világ rendkívüli képességeimet!

Hazaindult az asszonnal. Megmentői még messziről is hallhatták, ahogy hetvenkedve fogadkozik:

– De majd megmutatom... ezeknek a senkiházi...!

A jó munka örömeivel szívében indulhatott vissza a doktor. A csőrmester is fellelkesült barátja sikerén.

– Varázsló vagy doki, nemcsak szihológus!

– Pszi, mintha tüsszentenél – javította ki Bubó, aztán hangosan gondolkodva elemezni kezdte az esetet: – Nem ritka dolog, hogy valaki ilyen betegesen túlértékeli szerény képességeit. Szerintem ez a részegítő becsvágy hamarosan újra bajba sodorja a szamarat.

– Hogy lehetne kijózanítani?

– Talán egy nagy, nyilvános kudarc...

A csőrmesternek tetszett az ötlet.

– Aha! Egy lebőgés... közröhej! De mi?

– Mondjuk, erdőri vonalon.

– Már te is kezded?

– Félreérted! Mondjuk, ha rábíznád a közlöködésrendészetet, az izé... keszt...

– KRESZ, mintha krákognál! – adta vissza a kölcsönt a csőrmester. Aztán átgondolva az ajánlatot, kijelentette: – Nem, azt nem tehetem. Nem bízhatom a jobbkézszabályt egy négyballábasra! Találj ki valami mást!

– Jó, majd töprengök! Holnap felkereslek – szólt oda még barátjának a doktor, mikor útjaik elváltak.

A doktor szavának állt. Egész éjjel törte a fejét, és reggelre kész tervvel állított be a csőrszobára:

– Ötletem a következő! Alkalmazod a szamarat próba-titkoserdőrnek, és rábízol egy rejtélyes ügyet.

A csőrmesternek kezdett tetszeni a dolog.

– A samár mint mesterdetektív... Hehe... nem rossz! De mi a biztosíték, hogy ezzel kiröhögtetjük?

– Biztos a mulatságos kudarc, ha egy meg nem történt bűntény kinyomozásával bízod meg.

Sólyom a fejét vakargatva, emlékei közt kotorászott:

– Igen... de ilyen eset mostanában nem fordult elő!

A doktor nem vesztette el a türelmét:

– Megpróbálom részletesebben elmagyarázni. Kieszelünk egy nem létező bűntényt. . .

– Értem, értem. És amikor leleplezi a tetteket, jöhet a gúnykacaj!

A doktor már kissé idegesebben szegezte le:

– Nincs tettes!

– Olyan bűntény nincs! – akadékoskodott a szakértő.

– De lesz! Mondjuk. . .

Bubó még nem mondhatta, mert egy detektívtörténet kiagyalásához néhány perc gondolkodás mégiscsak szükséges. A doktor a mennyezetet bámulva töprengett. Sólyom is forgatta az eszét, hátha neki sikerül előbb valami bonyodalmas bűntényt kiókumlálnia.

A beszélgetés így abbamaradt. A hosszú csend feltűnt az ajtó előtt kuporgó küldöncnek, befülelt hát az ajtóreszen, hogy nincs-e valami baj.

A csőrmester éppen akkor csapott a homlokára.

– Megvan! A teknőcöt elrabolgatjuk mondjuk a. . . a Pepita Bendő nevű bandával. A banda óriási váltságdíjat követel, különben túszevest főz belőle.

A küldöncnek ijedtében a lélegzete is elállt. „Te jó ég! De ebből nem esznek!” – gondolta magában, és visszahúzta a fejét.

– Nahát! És éppen a csőrmester! – motyogta, és elosont, hogy elrejtőzzön a Pepita Bendő elől.

Bubó nem tartotta rossznak Sólyom ötletét, az meg lelkesen szőtte tovább a tervet:

– Én a banda felszámolását a számárra bízom. . .

A doktor is segített az álbűntény bonyolításában:

– Közben persze a teknőcöt beavatod a mókába, és gondosan elrejtéd...

– De el ám! Úgy, hogy még magam is alig találom meg!

– A hírt aztán leadod a sajtónak...

– Le! Az Amazonasnak.

– Az mi?

– Folyóirat. A nőstények olvassák leginkább.

A doktor helyeselt:

– Akkor nyomban elterjed a hír. A szamár a teljes nyilvánosság előtt bőg le, és megszégyenülten visszatér a becsületes vízhordó szakmához.

Több megbeszéltnivaló nem lévén, a tetteké volt már

a szó. A csőrmester nyomban beszólította a küldöncöt, de hogy az nem jelentkezett azonnal, nem akarván időt vesztegetni, inkább a szamárhoz repült előbb, hogy a nyomozással megbízza.

A bujdosó küldönc egy útilapu alatt lapulva próbálta menteni a teknőjét. Közben fürkész tekintete biztonságosabb menedéket keresett. Meg is lelte:

– Darázs-fészek! Ott nem csípnek el!

A szamár éppen egy mélytengeri expedíció tervével foglalatoskodott, mikor a csőrmester benyitott hozzá, és komoly képpel, hivatalos hangon átadta neki a próbafülügyelői megbízatást, majd közölte vele első feladatát. A mesterdetektív legszívesebben kiugrott volna a bőréből örömeiben, de nagyképűen úgy tett, mintha kegyet gyakorolna, hogy a megbízatást elfogadja. A csőrmester, nehogy egy árulkodó kuncogást hallasson, dolga végeztével azonnal távozott. Repült a partra, a folyóirat szerkesztőségébe, hogy leadhassa az ál-gyorshírt.

Az újsütetű fülügyelő csak annyi időt vesztegetett, míg előkereste a nyomozáshoz óhatatlanul szükséges nagyítóját és egy botot, mellyel ütni lehet az esetleg elveszett nyomokat.

A bűnözők új réme már az első útján majdnem igen nagy szerencsével járt. A teknőc ugyanis éppen akkor menekült ki az ösvény melletti darázs-fészekből. Sajgó ábrázatát tapogatva motyogta:

– Inkább egyszer csípjenek el, mint ennyiszer meg... Hova bújjak? Hova bújjak?

Problémája megoldódott, mert menekülés közben egy rókalyukba potyogott.

A szamár éberebb volt. Gondosan kikerülte a lyukat. Nem sokkal odébb a nyúllal találkozott. Nyomban meg is szólította:

– Nyúl úr, nemdebár?

– Jé! Honnét tudta? – vihogott a tapsi.

A mesterdetektív fölényes mosollyal válaszolt:

– Nono! Nagyobb rejtélyeket is megoldottunk már!

Hirtelen hangot váltott aztán, és szúrós tekintetével majd felnyársalta a nyulat. – Hol a teknőc? Hova rejtették? Ki vele, egy-kettő!

A nyúl nem értette, mit faggatózik a nagy fülű tökfilkó, és nyeglén válaszolt:

– A teknőc? Elrabolta a Pepita Bendő! Mindenki tudja már, csak a szamár nem!

Odább is akart állni ezzel a tapsi, ám a fülügyelő fülön fogta, és a hajtókéja alá tűzött, próbaerdőri jelenyt elővillantva, ráripakodott:

– Állj! Állaterdőség! Kövessen!

Ugyancsak meglepődött a letartóztatott e váratlan fordulaton. Követte is néhány lépést az új hatósági közeget, de látva, hogy az csak az utat kémleli, szép csendesen elinalt mögüle.

Észrevette a szökést a detektív, mikor egy gyanús sietőséggel osonó gyík után hátranézett, és csak azért nem bosszankodott jobban, mert örülnie is kellett, hogy balfogását senki se látta.

Tévedett ezúttal a tévedhetetlen, mert a közeli galagonyabokor mögött rejtező Ursula és a nővérke válláról kileselkedő Bubó doktor tisztán látta az esetet. Ursula az ajkát harapdálta, hogy hangosan el ne nevesse magát. A suttogásba is bele-belekuncogott:

– Ennél jobban már rég szórakoztam! Köszí, doktor-ka, hogy magával hozott erre a mulatságra!

A doktor is somolygott.

– Mindenkit gyanúba fog. Szerintem még az ebihalat se hagyja békén, mert kételtű. . .

– Ezt jól kiagyalták maguk ketten!

A vidám párbeszédet az izgatott csőrmester érkezése szakította félbe.

– Doki! Nagy baj van! El akartam tüntetni a küldön-cöt, de nem lehet!

– Miért?

– Mert eltűnt! Nyomtalanul!

A doktor zavartan pislogott.

– Ez kínos! Mégis, hol lehet?

– Elrabolta a Pepita Bendő! – vágta rá Ursula.

A doktor legyintett.

– Ugyan! Ez az egész bűnügy csak az én ötletemből pattant ki. A banda csak a mi képzeletünk szüleménye. Itt valami más baj lehet, mert az én terápiaötletem hibátlan.

– Olyannyira, hogy valakinek nagyon is megtetszett, és megalakította valóságban a bandát – gyanította Ursula.

A csőrmester maga is valószínűnek találta e feltevést, és ingerülten Bubóra támadt:

– Doktor, ha ez igaz, ezért felelni fogsz!

– De csak utánad, mert először téged vonnak felelőségre, csőrmester!

Sólyomnak be kellett látnia, hogy ez esetben valóban az ő hátán csattanna az ostor.

– Elő kell kerítenem a teknőcöt, akár a föld alól is.

Riadóztatva magát, felröppent hát nyomban, hogy mielőbb küldönce nyomára bukkanjon. Előkeríthette volna csakhamar a föld alól, mert a dohos rókalyukban fulladozó teknőc éppen ki akart mászni.

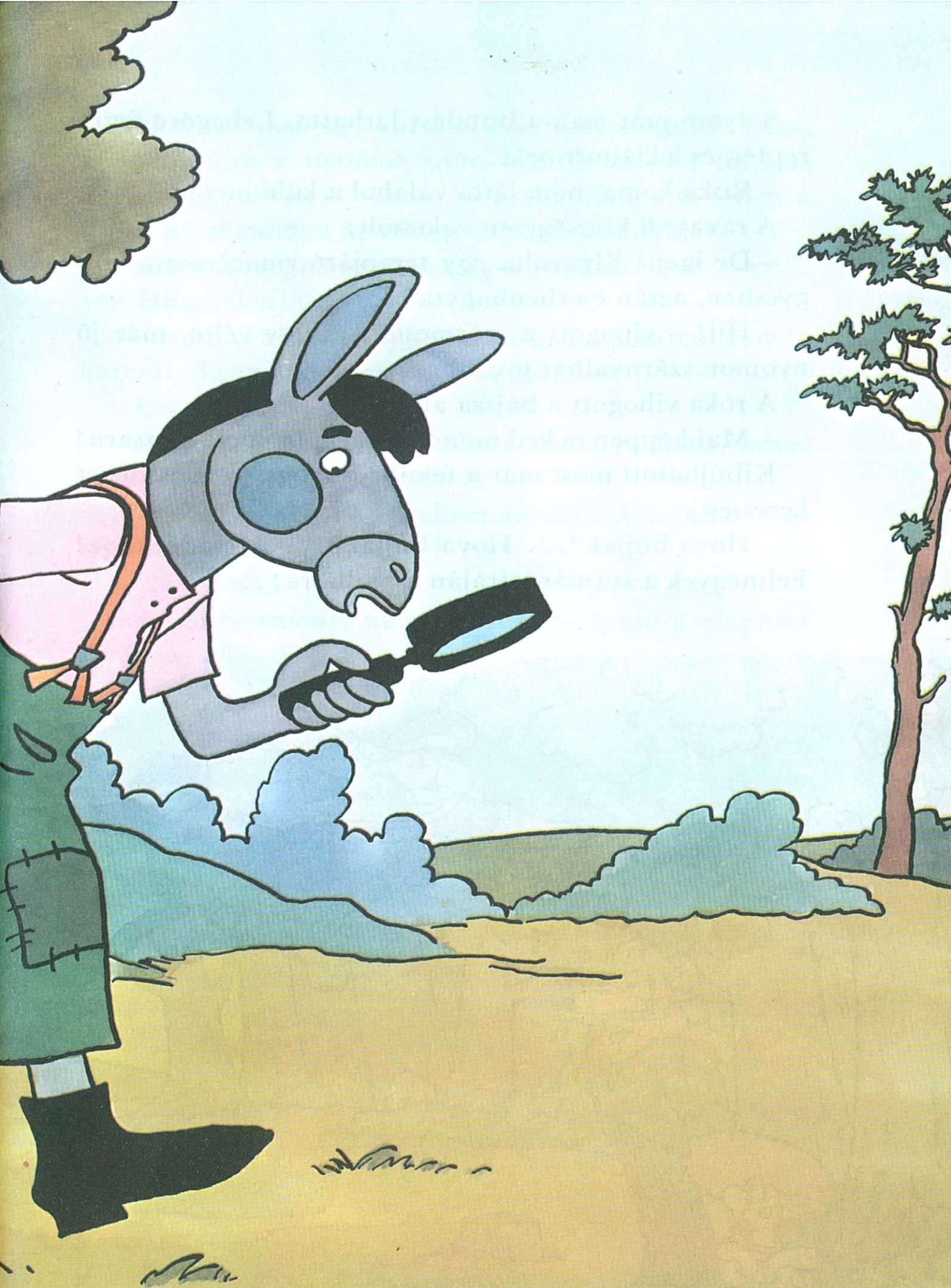
– Ez a légszomj! Hogy én mibe pottyantam!

– Másszék fel egy gólyafészekbe, ott nem fogják keresni – javasolta a róka, miközben kísérette a menekülőt a lyukból.

A csőrmester éppen arra szárnyalt. Szerencsére a szemfüles róka észrevette, és visszalökte a lyukba az üldözöttet.

– A bandavezér! Vissza!

Sólyom már csak a bundást láthatta, Lebegőre fogta reptét, és lekiáltott neki:

– Róka koma, nem látta valahol a küldöncömet?

A ravaszdi készségesen válaszolt:

– De igen! Elgázolta egy terepjáró rinocérosz a tölgyesben, aztán cserbenhagyta!

– Hii! – vijjogott a csörmester, és úgy vélte, már jó nyomon szárnyalhat tovább.

A róka vihogott a bajsza alatt:

– Majd éppen neked mondom meg, te pepita álzsaru!

Kibújhatott most már a teknőc is, hogy új menedéket keressen.

– Hova bújjak?... Hova bújjak?... A csacsiékhoz! Felmegyek a szamár létráján a padlásra...

A detektív csak egy kurta ebédszünetre ügetett haza, és máris újra a nyomok után vetette magát. Hitvese a tölgyesig kísérte, és büszke ámulattal hallgatta férjeura röpke beszámolóját az eddigi mesterfogásokról:

– Bizony, megmotoztam még a gilisztát is!

– Hihetetlen!

– Aztán ki akartam faggatni a hírhedt rablóhalat, a harcsát, de az hallgatott, mint a csuka.

– Csodálatos!

– Aztán a gyanú a selyemhernyóra terelődött, mivel túlságosan begubózott...

Megzördült ekkor a közelben az avar. A szamár megragadta botját.

– Rajtaütök!

Sólyom csőrmester alig tudott félreugrani a csapásra a csapás elől. Felháborodva ripakodott beosztottjára:

– Mit csinál?! Megőrült?!

A próbafülügyelő zavartan makogott:

– Ó... izé... Főnök! Mit keres erre?

– A teknőcöt! Képzelve, eltűnt...

A szamár felnyihogott:

– Hi! Na ne mondja! Vagy elfelejtette volna, hogy éppen engem bízott meg?

Most a csőrmesteren volt a sor a hebegésben:

– Persze... Ideges vagyok... csak keresse!... Mert izé... valóban nyoma veszett...

Sólyom ezzel tovább matatott a tölgyes szélén a cserligetben, hogy megtalálja az otthagyt sérült teknőcöt. A szamár fejcsóválva nézett főnöke után.

– Hát van igazság? Ez a csőrmester, és én a próbaer-

dőr! Na, de munkára! Próbálkozzunk újabb feltevésekkel!

Szamárné segíteni akart:

– Nem rabolhatta el a teknőcöt a mosómedve?

– Csacsi vagy, asszony! A nyomozásban mindig bizonyos összefüggéseket kell keresni. Minek kellhet egy mosónak a teknőc?

– Igaz!... Micsoda rejtély ez!

A szamár kihúzta magát.

– Ezért bízták rám! Nem is érdekelne olyan ügy, amelyben a detektív szinte belebotlik a megoldásba.

Mintha megadott végszóra érkezett volna az ösvényre a menekülő teknőc, a poroszkáló szamár patája alá. A mesterdetektív a hetvenkedés hevében nem nézett a lába alá, és majd orra bukott, a páncélos küldöncre hágva.

– Na, nem tud vigyázni?! – háborgott.

Az üldözött épp csak egy szóval szabadkozott. Örülve a szerencsés találkozásnak, mindjárt a tárgyra akart térni:

– Bocsánat... ám ha szabadna egy szóra...

A szamár leintette:

– Most nem érek rá, fiam. Nyomozok.

– De én csak azt akartam kérdezni, hogy elbújhatok-e...

– Ezt nem tiltja a törvény – vágott közbe megint a türelmetlen nyomozó.

A jólelkű szamárné megütközött férje rideg válaszán:

– Ej, Márton! Nem volna szabad így beszélned a szegény, elrabolt áldozattal!

– Most nem érek rá sajnálkozni – intette le a sopánkodót a hetyke mesterdetektív.

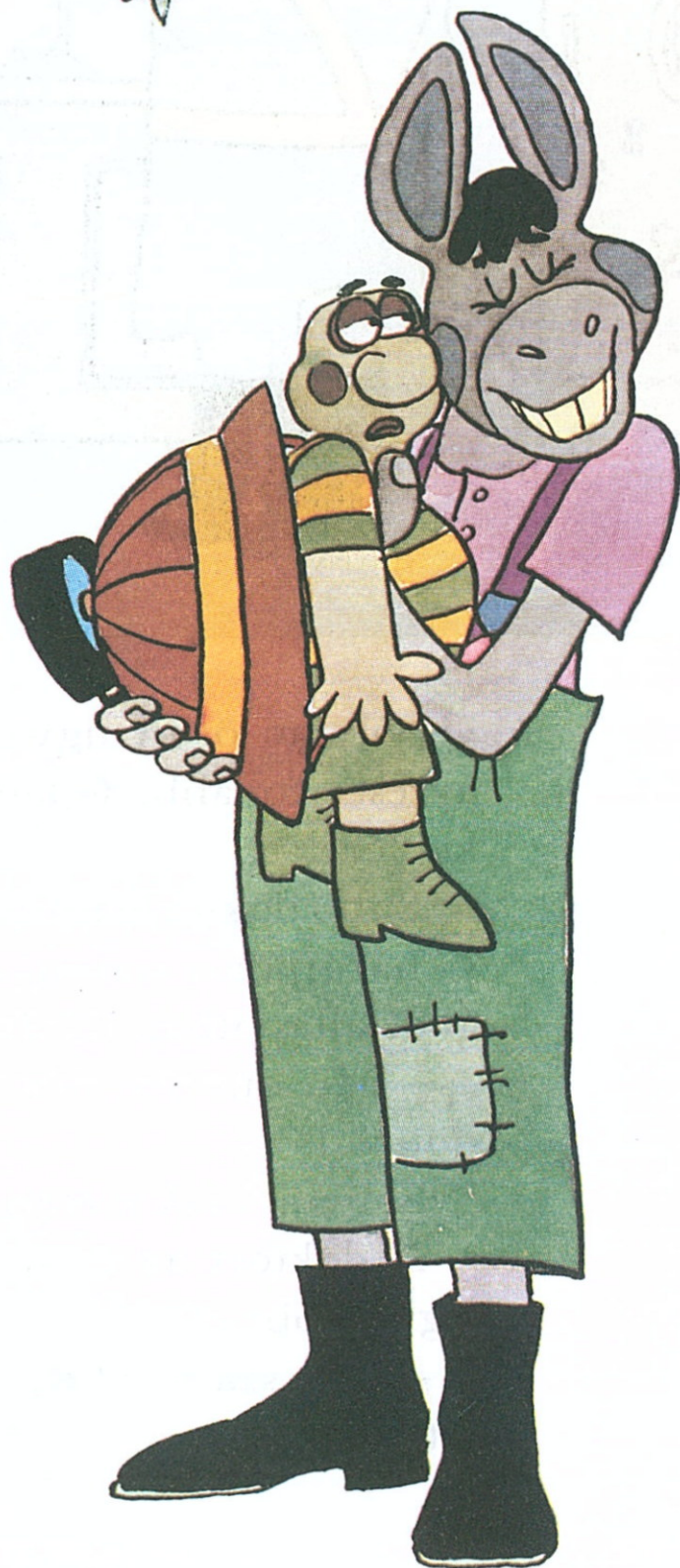
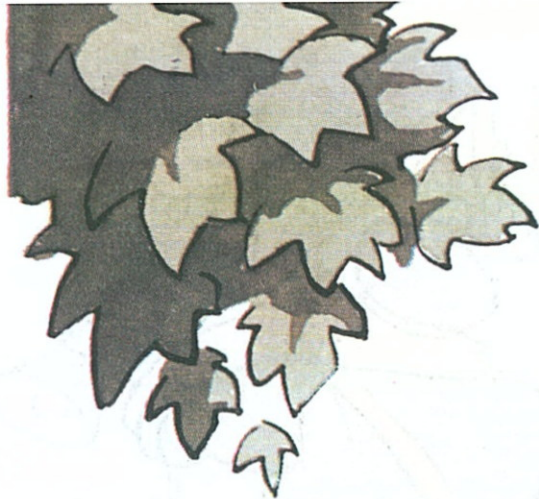
A teknőc könyörgőre fogta a hangját:

– Esdeklek kegyednek...!

– Félre az utamból, vagy őrizetbe veszek! – dörgött a hatósági szamár a toladóra, és arrébb akarta bilenteni. Ám ahogy megvetéssel végignézett rajta, hirtelen mintegy villámcsapás-ként világította meg elméjét a mesteri felismerés.

– A teknőc! Ide nézz, aszszony! Megvan! Kinyomoztam!

Ezzel felkapta az értetlenül pislogó áldozatot, és egy csókot nyomott az orcájára. A nyomozás sikerének híre csakhamar elterjedt, mert a szamár teleordította vele a világot. Rohant a rémülten tiltakozni próbáló küldönccel a csórszobára, és diadalmas mosollyal lerakta főnöke lába elé.

Sólyom örült ugyan, hogy visszanyerte beosztottját, az eset további fejleményei azonban szorítva hatottak keblére.

Bubó doktor is híret vette a szerencsés fejleményeknek, és barátjához sietett. A csőrmestert meglehetősen csüggedt állapotban találta. Kedélyeskedve kérdezte:

– Mit búsulsz még, öregfiú? Hallom, előkerült a küldöncöd.

Sólyom csak mélán rábólintott.

A doktort az ügyben persze betege állapota izgatta leginkább.

– És a szamár? Remélem, nem bősült fel túlságosan a tréfánkon?

– Nem. Ugyanis bravúros nyomozása elismeréseként kinevezték a főnökömmé. Még hozzá fő-fülügyelői rangban!

– Ó! Kínos! – pislogott zavartan a kellemetlen hír hallatán a doktor.

A csőrmester nem titkolta haragját:

– Máskor tartsd meg a tanácsaidat magadnak!

– Hát igen... – ismerte el legfeljebb félsikernek nevezhető becsvágycsillapító próbálkozását a pszichiáter, aztán önvigaszul hozzátette:

– Ám már nagy hírű lélekméregtan-professzorom is megállapította:

„Ha egy beteged terápiád ellenére mégis meggyógyul, abban a véletlen is hibás lehet...”

HETEDIK KEZELÉS

Bubó doktor már be akarta fejezni a rendelést, mikor Ursula a sántikáló csőrmestert támogatta be a váróból. Sólyom a lábát tapogatva, bosszúsan nyöszörgött:

– És épp az egyik bűnüldöző szervem sántít! Micsoda balszerencse!

Bubó doktor látta, hogy sürgős beavatkozásra van szükség.

– Feküdj mindjárt a műtőasztalra, és bízd magad a tudományra.

– Ne vágj fel!

Ursula méltatlankodott:

– Ó, az én tudós doktorom igazán szerény...

– Már úgy értem, hogy ne vágj fel engem – egészítette ki a beteg, és keserves ábrázattal a műtőasztalra feküdt. Nagy fájdalma lehetett, mert elől a bal lábszárán kacsatojás nagyságú daganat dudorította ki a csizmaszárát. Bubó azonnal felismerte az esetet.

– Hm! A sípcsontoddal van baj...

– Honnét tudod?

– Ez a duzzanat magáért beszél! Majd' megszólal! A beteg felszisszent.

– És hogy éget!

– Ha éget, majd hűsítőleg fújni kell.

A doktor nem akarta további fecsegéssel fecsérelni az

időt. Utasította Ursulát, hogy húzza le a szenvedő csizmáját, és bemosakodott a műtéthez. A nővérke rántott egy jókorát Sólyom kincstári erdőrcsizmáján, de a beteg erre akkorát csípett bele, hogy kíméletesebb ráncigálásokra kényszerült.

A doktor élénken figyelte a kínos műveletet, és azonnal feltűnt neki, hogy nemcsak a csizmaszár, de a duzzanat is lejjebb csúszik.

– Vándordaganat. Ritka kór! – szögezte le.

A csizmaszár már a beteg bokáján lötyögött, mikor a sebészetben is járatos pszichiáter odakapott, és kihúzott belőle valamit.

– Barátocskám, ezt elvesztetted . . .

– A lábamat?! – ugrott fel ijedten Sólyom.

A doktor akkor felmutatta betegének az erdőrsípot, mit az imént a csizmában talált.

– Nem! Ez volt a daganat!

Ursula megbűvölten bámult imádottjára.

– Micsoda diagnoszta! Láthatatlanban megmondta, hogy sípcsonton, hogy majd megszólal, és hogy fújni kell!

A csőrmester kissé szégyenkezve sandított a sípra.

– Úgy látszik, becsúszott a csizmaszárba . . . Eszerint gyógyultnak vagyok tekinthető?

– A műtét sikerült! – jelentette ki az orvos.

– Kösz, doki! – hálálkodott a beteg.

– Semmiség! Rutinmunka! – szerénykedett Bubó.

Sólyom vidáman rángatta fel csizmáját. Örült, hogy újra munkába állhat.

– Megyek is! Le kell fülelnem azt a széltoló ravaszdi rókátort.

Ursula kíváncsiskodott:

– Miért, mit követett el megint az az ócska zugszügyvéd?

Az ügy nem képezte hivatali titok tárgyát. A csőrmester elmondhatta:

– Berántotta a kópé az orrszarvút egy társasház-építkezésbe . . . a csigával . . . hehehe!

– Ilyen oktalan az a vastag bőrű, vén zsugori? – csodálkozott Ursula.

Bubó doktort szakmai szempontból kezdte érdekelni az eset.

– Hm. Akit ilyen együgyű mesével lépre lehet csalni, az nyilván idült hiszékenységben szenved. Aki ért egy kicsit a pszichológiához, mindenéből kiforgathatja.

Sólyom vitába szállt barátjával:

– Ezt kötve hiszem. Az minden garast a fogához ver. A rókátor se tudta végül tőle a kért előleget kicsikarni.

– Pedig azt mondják, milliókat tart a bankban – pletykálgodott Ursula.

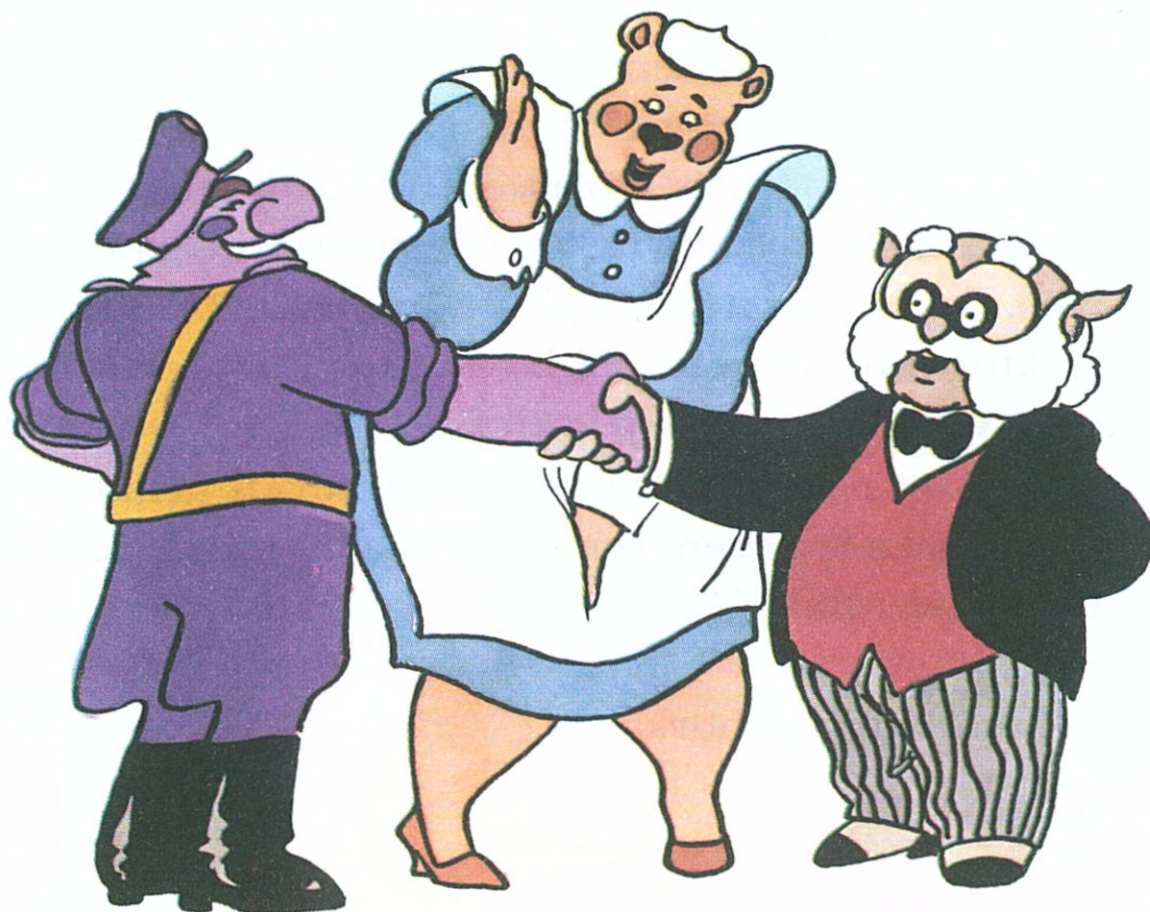
Bubó doktor biztos volt a dolgában:

– Hát én lefogadnám, hogy a legképtelenebb mesével is meg tudnám fejni! Nem is egyszer! Kétszer, háromszor!

A csőrmester imádott fogadni:

– Benne vagyok! Fogadjunk három rászedésbe. És három krigli a tét!

– Tartom! – csapott Bubó barátja tenyerébe. – A ki-

csalt összeget aztán visszaszolgáltadjuk neki. Ezzel egyben ki is gyógyíthatom kóros hiszékenységéből.

Ursulának tetszett a fogadósdi, és jókedvében virgonc fürgeséggel vágta szét a fogadást.

A doktor fájdalmasan szisszent fel:

– Már csak ezért se nőülnék...

Amint a csőrmeister elröppent, a doktor közölte Ursulával az első becsapás máris kész tervét:

– Az első fogadást már holnap megnyerem. Az a vén uzsorás reggel befizet egy repülőútra.

– Repülni, azzal a túlsúlyú testtel? Maga varázsló, ha erre ráveszi!

– Nem varázsló, csak lélekbúvár!

– És mégis, hogy? – faggatózott a nővérke.

– Úgy, hogy maga most felkeresi azt a vastagpénzűt, és azonnal iderendeli tüdőátvilágításra.

– Sejttem már! – kuncogott Ursula, és kecses szökdécseléssel elindult az orrszarvúhoz.

A hiszékeny állat ellenkezés nélkül alávetette magát a vizsgálatnak. A doktor megígérte neki, hogy reggel felkeresi otthonában, és közli vele az eredményt.

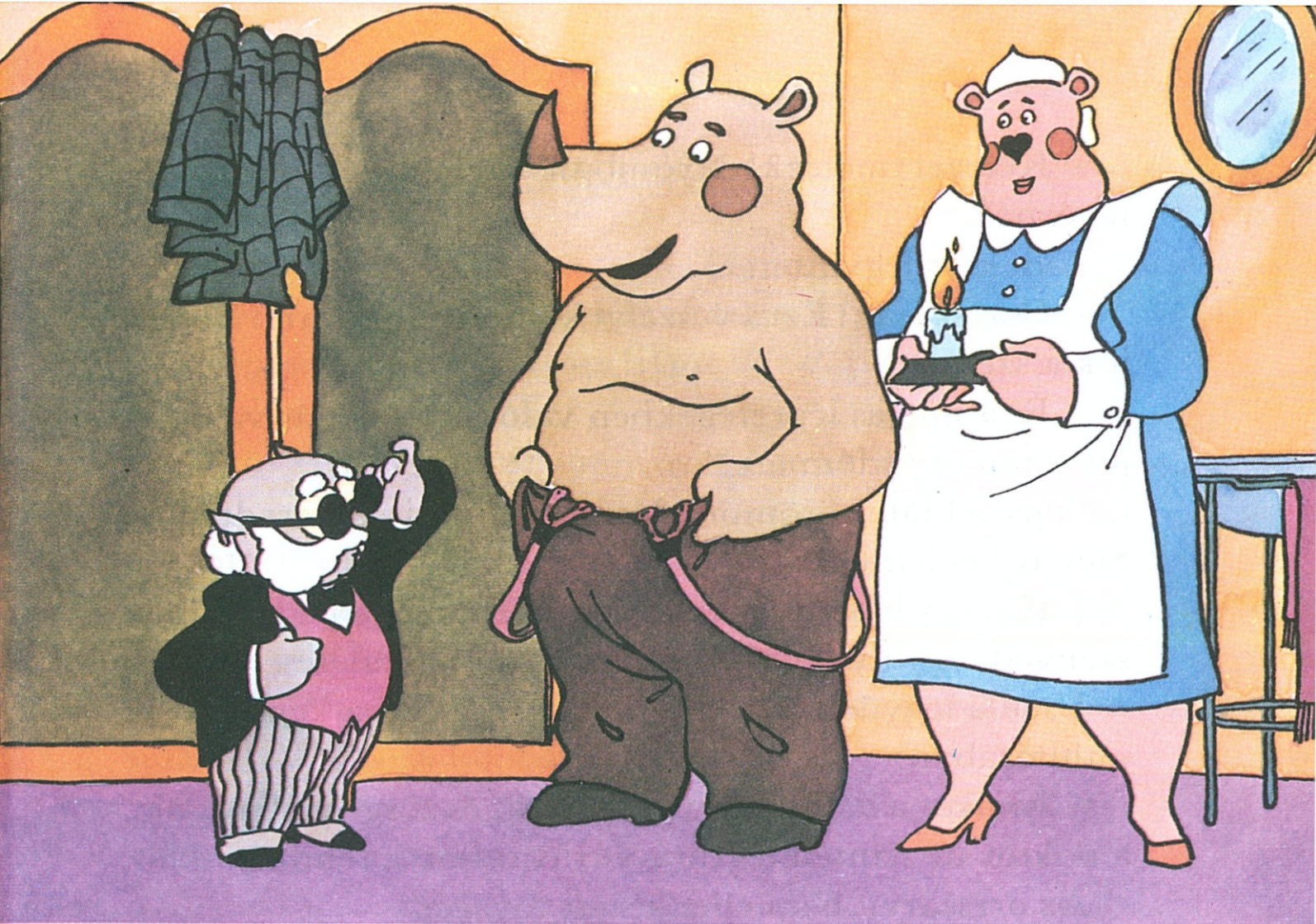
Úgy is tett. Az orrszarvú már izgatottan várta.

– Nos, doktor, mi a tegnapi tüdővizsgálat eredménye?

A doktor hümmögött előbb egypárat, aggodalmaskodó képet vágott, majd kijelentette:

– A helyzet nem reménytelen. Ha követi útmutatásomat, a gyógyulás ösvényére hághat. Magának azonnal, mondhatnám, haladéktalanul, magaslati levegőre van szüksége.

A lomha beteg felhorkant:

- Azt nem! Utálok hegyet mászni!
- Ki mondta, hogy másszék! Repüljön!
- Bambán bámult Bubóra a beteg, aztán felröhögött:
- Maga ugrat engem! Honnét vegyek szárnyakat?
- A SAS légitársaság felrepíti!
- A SAS?

A doktor úgy tett, mintha megütköznék az orrszarvú tájékoztatlanságán.

– Barátom, süket maga, hogy még a legszenzációsabb híreket se hallja? A sas légitársaságot alapított Kőszálon. Jó pénzért felviszi magát akár kétezer méter magasra is.

– Kétezer méter?! Nyomban leszédülnék, ha onnét lenéznék.

A doktor legyintett.

– Csacsukaság! Ezt a veszélyt könnyű elhárítani. Bekötjük a szemét.

– És a magas légrétegekben való tartózkodás valóban jót tenne a tüdőmnek?

A pszichiáter örömmel látta, hogy érik az eredmény. Sietett kijelenteni:

– Heveny lebenyernyedés esetében, maga pedig ebben szenved, egy ilyen légi út valóságos újjászületés.

Ursula legyűrve nevetgetnékjét, segített a keményfejű puhításában:

– Amikor a bálna huzatot kapott, és zörgött a hörgője, a doktor úr szintén légtúra-kúrával hozta rendbe.

Az orrszarvú nem ellenkezett tovább.

– Üsse kő, kipróbálom!

A doktor csak erre várt:

– Akkor pontosan délben fel is szállhat! Még a csőrmestert is kihozom a kőszáli reptérre, hogy minden rendben menjen.

Az öreg sas ifjú, formás leányát könnyű volt rábeszélni a jó kis mókára. Légikisasszonynak öltözve már ott topogott Kőszálon, mikor a fogadók és Ursula délben a helyszínre értek. Az orrszarvú azonban késett. Súlyom csőrmester már biztos volt abban, hogy az első fordulót megnyerte. Fölényeskedve vetette oda a bájos légikisasszonynak:

– Hiába vette fel ezt a maskarát, madárkám! Az orrszarvú ide se kukkant.

– Akkor ez ki? – kérdezte vidoran a doktor a becsörtető légiutasra bökve.

A sas gyorsan startpózba állt, és huncutul Bubóra hunyorgott. A doktor betege elé sietett.

– Jöjjön, jöjjön, barátom! Íme, itt a gyógyléglökéses, egyedül magának.

– Szóval ez volna az? – mustrálgatta az utas a különjáratot.

– Startra kész! Csak még a viteldíj... – ravaszkodott a doktor, hogy mielőbb kicsalja a zsugorítól a pénzt.

– Én mindent a bankommal fizettetek – jelentette ki nagyképűen a vastag bőrű, és odalökött egy csekket Ursulának. – Váltsa be, fiacskám!

A csőrmester csak nyelt egyet, aztán igyekezett jó képet vágni a veszteséghez.

A doktor bevonta a mókába:

– Nos? A légutak tiszták. Jöhet a start! Megkérhetjük, csőrmester úr?

– A felszállási engedélyt megadom!

A sas erre lomha szárnycsapásokkal rászállt az utas hátára, karmait a bőrébe mélyesztette, mintha valóban a magasba akarná ragadni.

Az orrszarvú felbődült:

– Jaj! Máris szédülök!

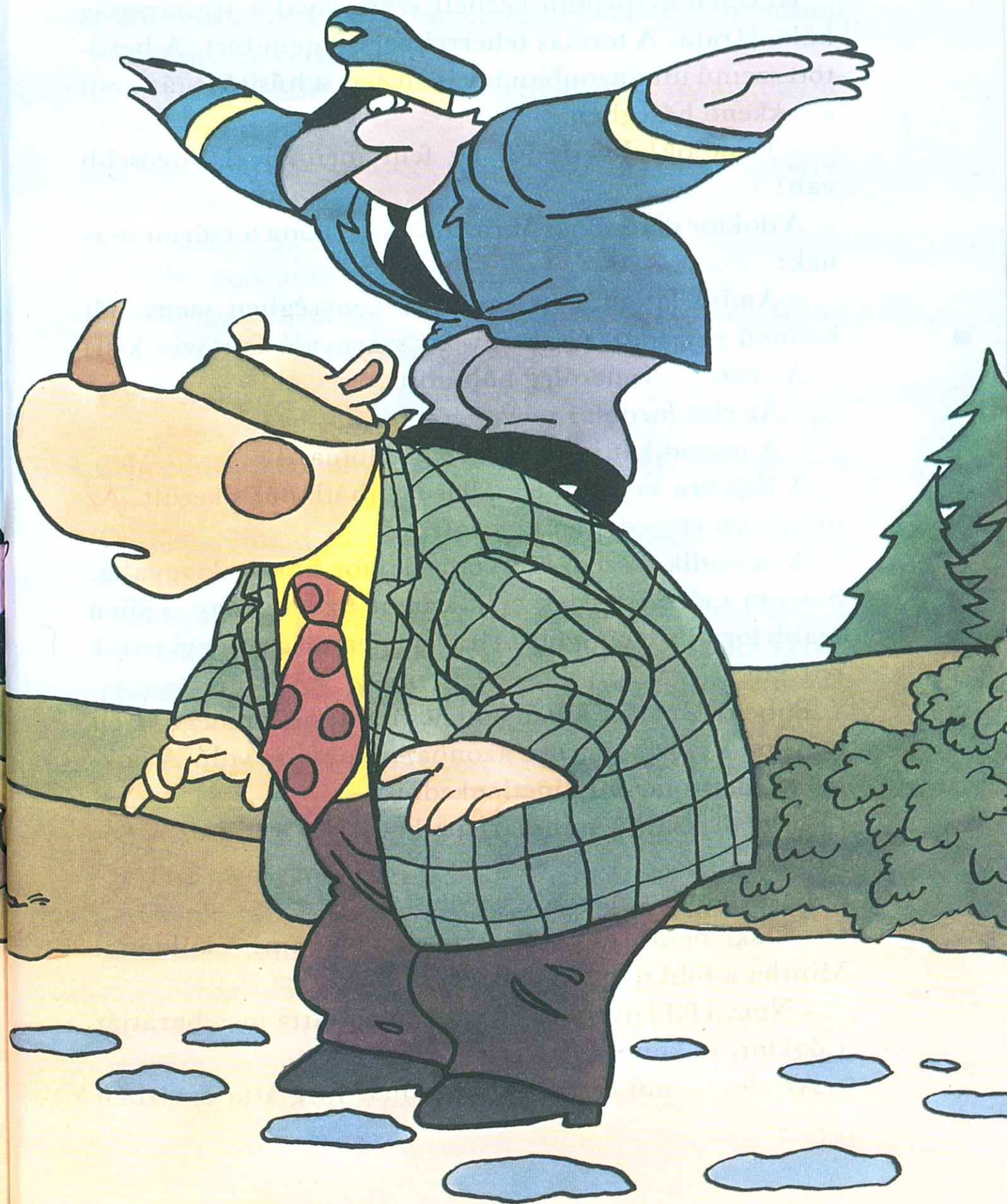
– Ursula! Kösse be a szemét! – rendelkezett a doktor.

A nővérke gyorsan lekapta a kötényt, és követte az orvosi előírást.

A csőrmestert kedvre derítette a mulatságos látvány. Harsányan kiáltotta:

– Start!

Hevesen csapkodni kezdett szárnyával a légitársaság különjárata. A tonnás teherrel persze nem bírta. A bekötött szemű utas azonban így is élvezte a hűsítő légáramot a rekkenő hőségben.

– Repülök! Jaj de jó! Itt fent mennyivel hűvösebb van!

A doktor diadalmas ábrázattal súgta oda a csőrmesternek:

– Amint látod, a beteges hiszékenységben szenvedőt könnyű rászedni. Csak egy kis szárnyaló fantázia kell!

A vesztes elismerőleg bólintott.

– Az első fordulót megnyerted.

– A másodikat is megnyerem! Holnap!

A légitúra végén a leszállás is hibátlanul sikerült. Az orrszarvú elégedetten távozott.

A második rászedés tervét a doktor hamar kiagyalta. Sólyom csőrmesternek csak annyit üzent, hogy délben újabb forduló lebonyolítására jelenjen meg a hegyi patak partján.

Bubó és Ursula időben kint ücsörgött már a megbeszélthelyen. A csőrmesternek azonban nyoma se volt. A doktor kezdett már türelmetlenkedni.

– Az orrszarvú mindjárt itt lesz! Hol késik ez a Sólyom?

Lecsapott a válasz a levegőből:

– Doki, nem érek rá! Riasztottam magam! A küldönc! Mintha a föld nyelte volna el!

– Nem a föld nyelte el! A víz! – nyugtatta meg barátját a doktor, és kuncogva a patakra bökött.

Az éles szemű csőrmester azonnal meglátta a vízben

a kövek közt kuporgó, aranyfestékekkel vastagon bemázolt teknőcöt. Rá is ripakodott.

– Azt a kétéltű mindenségit! Én meg itt aggódom! Tudja, mi maga?

A küldönc kidugta egy kicsit a fejét. Büszkén, majd-hogynem méltósággal válaszolt:

– Tudom! Aranyrög!

– Na, csak kotródják elő onnét!

– Ne beszéljen így egy nemesfémme, karátocskám! Sólyom értetlenül bámult Bubóra.

– Mi ez?

– A második forduló a fogadásunkban. Utólagos engedelmeddel, kölcsönvettem a küldöncödet. Ursula volt szíves szépen aranyra mázolni. Ha megjön őhiszékenysége, akkor majd jó pénzért eladjuk neki ezt az aranylelőhelyet. . .

A csőrmester még nem értette ugyan egészen a dolgot, de mert az orrszarvú már a parton fújtatott, nem kérdezősködött tovább. Annál mohóbban faggatózott a vastag bőrű:

– Gyorsan! Hadd lássam! Hol az a nagy színaranyrög?

A túlbuzgó teknőc elszólta magát:

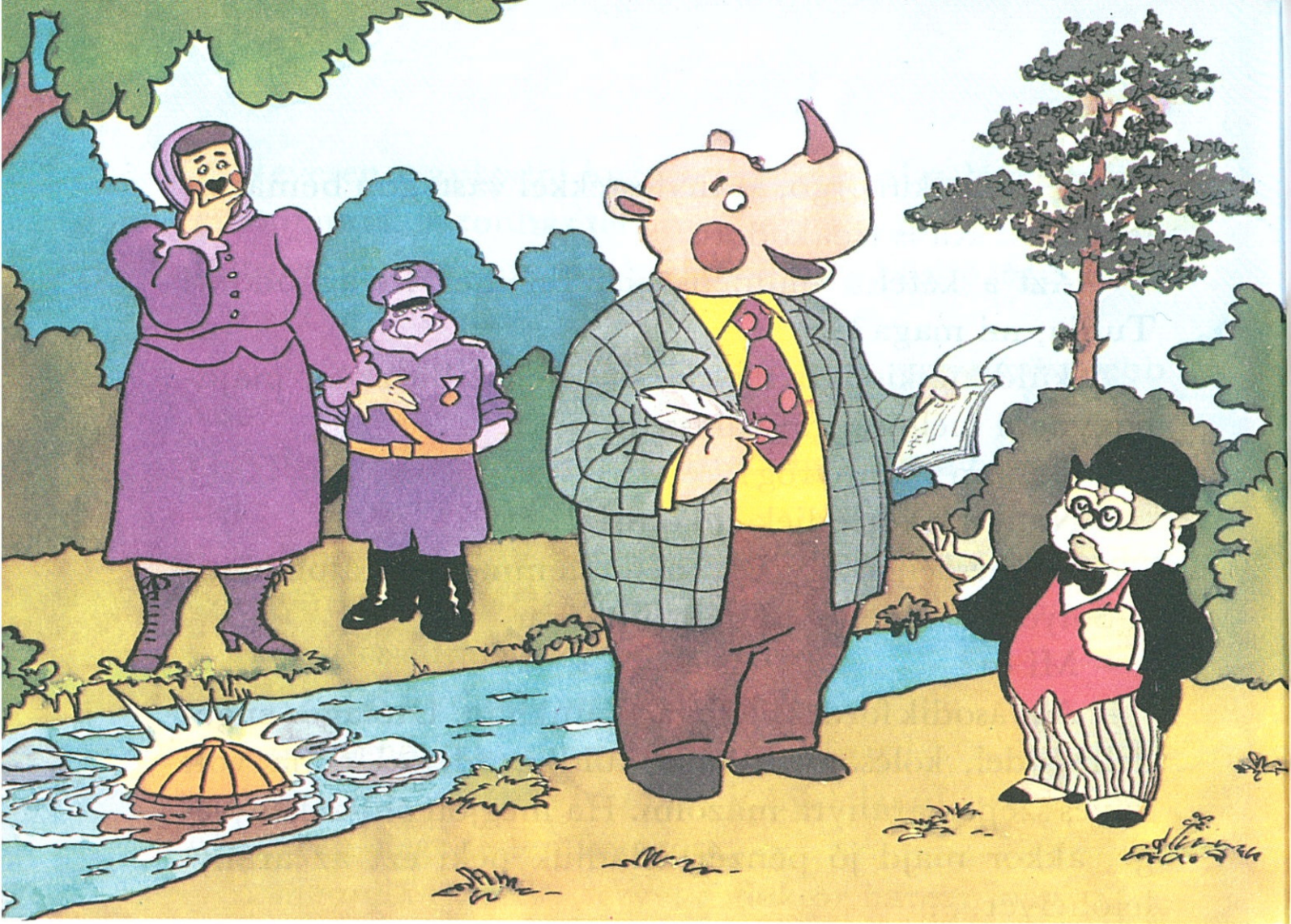
– Itt vagyok, ragyogok!

Ursula pissegett ugyan, de az orrszarvú már meghalotta az ásvány locsogását.

– Mi az? Hogy lehet, hogy megszólalt?

A doktor zavartan pislogott. Valahogy mégis kivágta magát:

– Izé. . . ez olyan nagy kincs, hogy hét nyelven beszél.

A bamba vastag bőrű erre még sóvárabb szemmel bámulta a rögöt.

– Gyönyörű! Hogy csillog! És milyen nagy!

Ursula csak legyintett.

– Ez magának nagy? Láttá volna azt az aranybuckát, amit tegnap sodort ide az ár!

– Megveszem! Az egész patakot! – döntött azonnal a kapzsi Krózus, és előkapott egy csekket...

– Hohó – próbált akadékoskodni a csőrmester –, ez közterület!

– Volt! – vágta rá dühödten az új tulajdonos. – Most már magánbirtok! És aki tovább háborítani merészeli, azt laposra taposom!

– Gyerünk! Aranylázba esett! – állapította meg a doktor, és intett társainak, hogy gyorsan kövessék.

A csőrmester nem szívesen ismerte be:

– Megint nyertél. Két krigli a javadra . . .

– És holnap reggel légy az orrszarvú-laknál a harmadik fordulóra – búcsúzott kajánul a doktor.

Bubó biztosra akart menni a harmadik napon is. Reggelre kelve, különös kéréssel fordult Ursulához:

– Kedvesem, hálás lennék magának, ha összefogdosna néhány száz katicabogarat.

– Boldogan, de minek?

– Vörhenykiütésnek – válaszolta somolyogva a doktor.

Ursula nyomban megsejtette Bubó fondor szándékát, kacagott is egyet a szellemes ötleten, de aztán elkomorodott.

– És a katica hátán a pettyek? Az orrszarvú ostoba, de nem vak!

– Majd legfeljebb egy kis feketehimlőt is megállapítok a betegnél – kacsintott a nővérkére a doktor.

Ursula vidáman szökkent a tópartra, hogy a vízbe pottyant katicákat e különleges célra kimentse. Nemsoká egy teli doboz kiütéssel indulhattak az orrszarvúhoz.

Sólyom csőrmester már ott topogott. Várta azonban a váratlan látogatókat az orrszarvú is. Széles vigyorral fogadta a belépőket.

– Hohó! Tudtam, hogy idesompolyognak! Megbánták a tegnapi vásárt, mi? Késő!

– Könnyelműen elkótyavetyéltük, ez nem vitás – alakoskodott bánatos ábrázattal a doktor –, de ha ragaszkodik a jogaihoz . . .

– De még mennyire!

– Nos, akkor élvezze csak nyugodtan a vagyonát.

Ursula e rövid párbeszéd alatt ügyesen telehintette az orrszarvú érzéketlen vastag bőrét katica-kiütéssel. Dolga végeztével felsikoltott, majd aggódó részvétellel tekintve a fertőzöttre, megszólalt:

– Hát nyugodtan nem ülhet az aranyhegyen! És sokáig sem!

– Miért? – kapta fel a fejét ijedten a vén zsugori.

Ursula úgy tett, mintha meg se merné közelíteni a ragályos beteget, csak messziről mutogatta a jól látható bajt.

– Nézze csak meg, doktor! Csupa piros kiütés!

A csőrmester majdnem elrontotta a tréfát:

– De hisz ez kat. . .

– Kat. . . kat. . . katasztrófához vezethetne – vágott közbe idejében Bubó –, ha a jótékony tudomány nem nyújtana még némi reményt. Mindenesetre ennek fele se tréfa!

Az orrszarvú verejtékezett rémületében.

– Miért? Mi bajom, az istenért?

– Hát nem érzi, maga csizmatalpbőrű? Akkor nézze meg magát a tükörben!

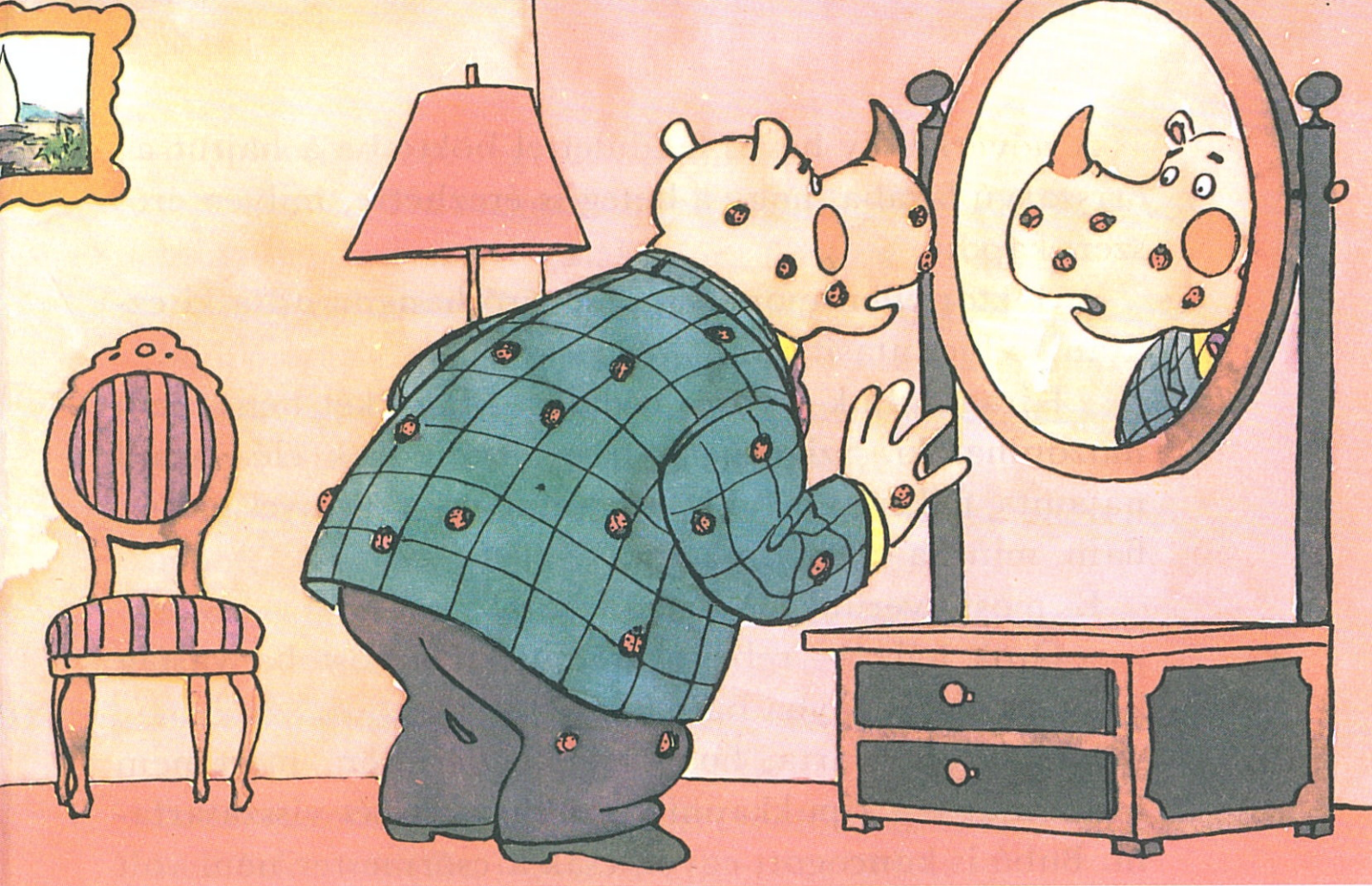
Ezzel orrszarvon kapta a beteget a nővérke, és a szemközi tükörhöz irányította. Az orrszarvú a pettyektől ijedt meg jobban.

– Fe-ke-feketehimlő? Az ha-halálos?

– Jobbára – bólított Ursula.

A beteget a piros foltok is rémisztették.

– És körülötte miért piros?

– Mert ott még éretlen – vélte a csőrmester.

Bubó megelégette a kontárok fecsegését.

– Ne taszítsák betegemet a kétségbeesés örvényébe!
Felveszem a harcot az alattomos kór ellen!

A halálra vált orrszarvú térdre rogyva könyörgött:

– Doktor! Ha megment, hálából járványkórházat alapítok! Itt a csekk!

A hosszú számsor láttán Bubó elégedetten csettintett.

– Ejha! Bízhat bennem! Most beadatok magának egy erős injekciót! Ursula, a tűt!

A nővérke kicibálta jókora hajtűjét a kontyából.

– Kifőzzem?

– Én már előre mindent kifőztem – kajánkodott a doktor, és intett Ursulának, hogy munkához láthat.

A nővérke oly heves lendülettel bökte be a hajtűt az orrszarvú farába, hogy a beteg is érezhette, milyen erős szert kapott.

A doktor ellentmondást nem tűrő hangon adta ki ezután erélyes utasításait:

– Kiragasztjuk a vörös cédulát. Maga két hétig nem mozdulhat ki. Szigorú ágyban fekvést írok elő. Majd naponta felkeresem! El fog tűnni ez a fránya kiütés, fiam, mintha szárnyra kelne!

És most gyerünk! A beteg fertőz.

– Örök hála! – rebegette búcsúzóul az ostoba vastag bőrű, és máris ágyba bújt.

Ursula alig várta, hogy kijjebb kerüljön, mert nem tudta már rég kipukkanni készülő nevetését visszatartani. Bubó is kuncogott egyet, csak a csőrmester nem volt valami vidám. Fanyalogva jegyezte meg:

– Hát ezt is megnyerted, bár...

– Bár?

– Bár ez a goromba tréfa nem öregbíti orvosi híredet...

Bubó a csekkel vágott vissza:

– De ez a nagy összegű honorárium igen!

Sólyom megütközve kérdezte:

– Nem akarod visszaszolgáltatni?

– Ne gyanúsítsa a doktort! – heveskedett Ursula, de Bubó leintette:

– Hagyja csak! Beváltom! A köz üdvére. Ha nem támasztasz nehézséget, csőrmesterem, az ebből épített új, gyönyörű járványkórházat hálából Egészség-csőrháznak fogom elnevezni.

Sólyom eltöprengett az ajánlaton:

– Hm... Ha meggondoljuk... miért ne?! Ez az ostoba zsugori egyszer legalább jóra fordítja a pénzét.

Bubó doktor csak azért nem kezdett el ugrálni örömeiben, mert a szökdécselést komoly hivatásával nem tartotta összeegyeztethetőnek, lelkesedésében azonban háromszoros éljent kiáltott az egész erdőrségre.

A kórházalapító ezután nyomban a tettek mezejére lépett. A földmunkák elvégzésére összetoborozta a környék valamennyi kotorékjószágát. A vakondoknak előkotrópótléket is ígért. Munkához is láttak nyomban a napszámosok, a doktor pedig be akarta váltani az orrszarvú csekkét, hogy a járandóságot este kifizethesse. A bank azonban zárva volt, mert a csőrmester kinevezésének évfordulójára fegyházi ünnepet rendelt el.

A kotorékebek morogtak. Másnap is munkába álltak, de már reggel fenyegetőzve követelték a pénzt. Bubó

doktor nem halogathatta a bérfizetést tovább, indult a bankba, a napszámoshad sanda kíséretével.

Az Erdei Tönk-bank végre kinyitott. A doktor magabiztosan nyújtotta át a csekket. A hiéna, a rossz hírű bankár, csak ránézett, aztán hisztérikusan felröhögött.

– Hihhi! Mit akar ezzel?

– Hogyhogy mit? Beváltani!

A Tönk-bankár undorral lökte vissza a csekket.

– Ne röhögtesse ki magát! Ez még nálam is hamisabb! Fedezetlen!

A doktor nem akart hinni a fülének.

– Fe... fe... fedezetlen? De... de... kérem, a milliómos orrszarvú...

– Hihhi! Milliomos? Ezt maga elhitte neki? Egy vasa sincs!

Bubó megsemmisülten hebegett:

– De... de hisz ez borzalom!

– Sajnálom! Őszinte részvényem! – vigyorgott a hiéna, és faképnél hagyta a kétségbeesett áldozatot.

Bubó üres zsebbel, megtört lélekkel, már csak a pénzükre várakozók megértésében bízva kullogott ki a bankból.

– Hol a pénz?! – üvöltötte a vicsorgó kórus.

Bubó alig tudta kinyögni:

– Én azt hittem... A csekk fedezetlen! Nincs pénz!

A gyászos bejelentésre vad csaholással rontott a balhit vértanújára az őrjöngő falka. Csak Ursula lélekjelenléte mentette meg:

– Doktor! Repüljön!

A jeles lélekbúvár lázasan gondolkodott ugyan, van-e mód a menekülésre, de ez a lehetőség csak Ursula kiáltására jutott eszébe. Szárnyra is kapott azonnal, és alig néhány tollpihe elvesztése árán megmenekült a végveszedelemből.

Ursula nyomban a csőrmesterhez loholt, hogy a felbőszült falka további támadásai ellen az erdőrség beavatkozását kérje. Súlyom azonnal barátja segítségére sietett.

– Ezúttal megkapod a kért erdőri védelmet, doki, de erről az esetről le kell vonnod a megfelelő tanulságot.

– Már levontam. Nem szabad többé megfelejtkezni a derék agyzagytan-professzorom tanításáról: „A lélekgyógyász csak akkor ismerheti fel betege baját, ha az neki magának nagyobb mértékben van meg.”

Bálint Ágnes

FRAKK

„Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy szép kis kertés ház. Abban lakott két kövér macska. Rajtuk kívül ott lakott még Károly bácsi és Irma néni is.” A kövér macskák boldogan éltek a szép kertés házban, igaz, hogy Irma néni nagyon elkényeztette őket. Ebből lett a baj. Károly bácsi addig álmodozott egy olyan kutyáról, amelyik macskát reggelizik, ebédel, vacsorázik, amíg egyszer csak valóban egy eleven kutya jelent meg a házban: *Frakk, a macskák réme*. Így kezdődött a kutya-macska háború, amelynek minden epizódját jól ismeri tévénézők apraja és nagyja.

És a folytatás? Frakk addig könyörög Irma néninek, míg kap tőle egy labdát. Az új játékszenvedély felborítja Károly bácsiék békésnek eddig sem mondható életét. A mulatságos történetet most újra olvashatjuk a *Frakk és a foci* című kötetben.

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

Václav Čtvrtek–Radek Pilař

RUMCÁJSZ

Rumcájsz az almáriumhoz ugrott, leakasztotta a szög-ről régi zsványöltözékét, kordovánbőr zekéjét és nadrágját, csálé kéregkalapját. Megragadta és az övébe dugta a pisztolyát. És uzsgyi ki a cipésműhelyből. Becsapta maga mögött az ajtót, és a térdére támaszkodva új cédulát írt, amit aztán feltűzött az ajtóra:

MEG KELL VÉDENI A ŘÁHOLEC-ERDŐT
EZÉRT ISMÉT ZSIVÁNYKODNI MEGYEK

A televízió képernyőjéről is jól ismert cseh mesehős, Rumcájsz tisztességes életre vágyik, de ezt csak az emberektől távol, egy erdei zsványtanyán találja meg, ahol boldogan éldegélnek feleségével, Mankával. Václav Čtvrtek népszerű meséi Rumcájsz zsványos csínytevéseiről szólnak, amelyek igazságot szolgáltatnak Jičínben, és rendet teremtenek a fölfordult világban. Rumcájsz történeteit Radek Pilař közkedvelt rajzai illusztrálják.

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

Móra Kiadó – Alapítva 1950-ben

*Az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének a tagja*

ISBN 963 11 7821 8

A kiadásért felel Cs. Tóth János vezérigazgató
Felelős szerkesztő: Balassa Anna
Képszerkesztő: Diósi Katalin
Műszaki vezető: Török Károlyné
Terjedelem: 9 (A/5) ív. IF 7416
Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó Rt., Budapest, 2003
e-mail: mora_kiado@elender.hu
Internet: www.morakiado.hu
Alföldi Nyomda Rt. (7435.49.01), Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

ISBN 963 11 7821 8

9 789631 178210

**Kígyónak lábsó,
madaraknak fogsor;
diktál a beteg,
írja a doktor.**

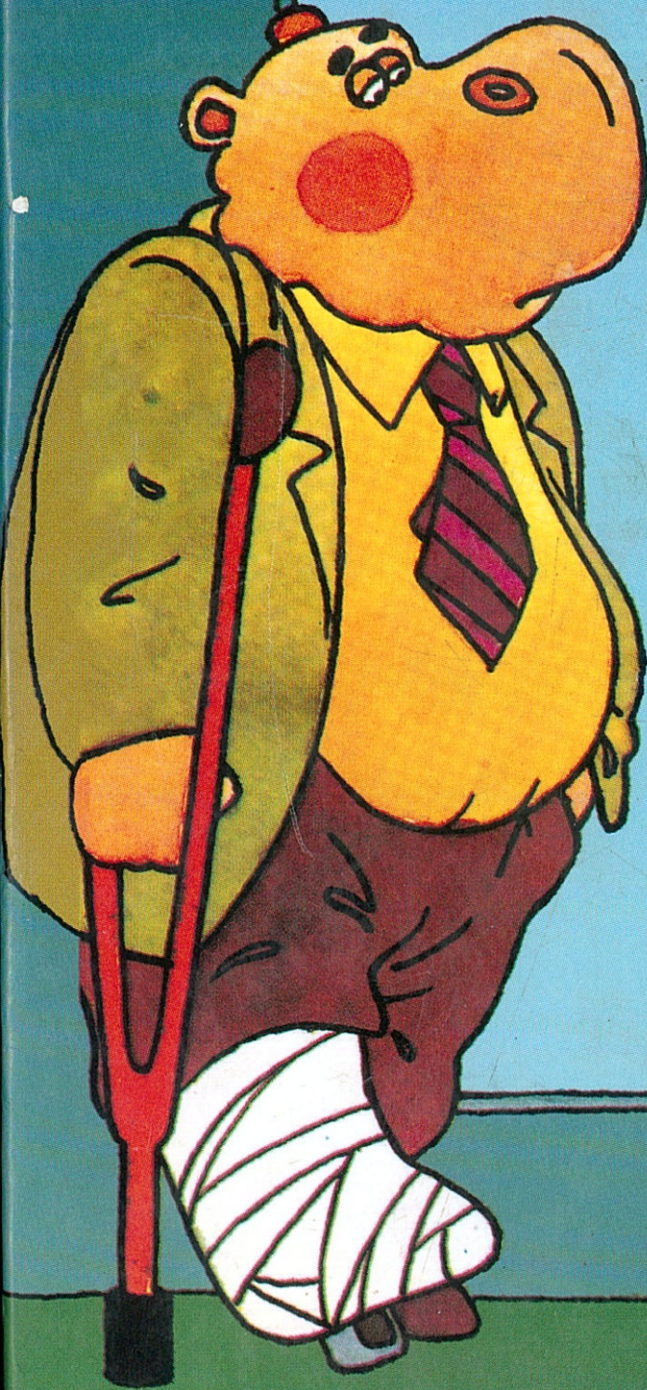
**Beszél majd az utókor
Doktor Bubóról.**

**Köhög a harcsa,
reumás a mókus.
Nem segíthet rajta,
csak a pszichológus.**

**Beszél majd az utókor
Doktor Bubóról.**

**Füllentett a hüllő,
az a vén bolondos.
Csak úgy rektor úr ő,
mint ahogy én orvos.**

**Beszél majd az utókor
Doktor Bubóról.**

ROMHÁNYI JÓZSEF • DOKTOR BUBÓ